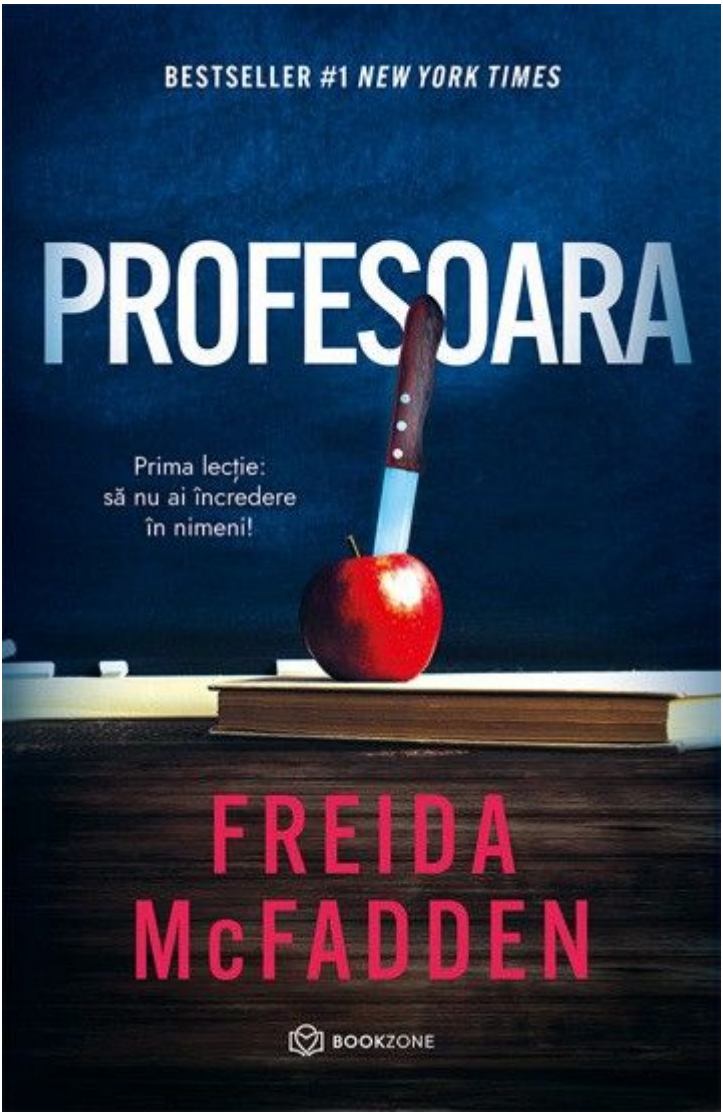
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES
PROFESOARA
Prima lecție:
să nu ai încredere
în nimeni!
FREIDA
McFADDEN
BOOKZONE

Freida McFadden

PROFESOARA

Bookzone
BUCUREŞTI, 2024

Familiei mele

PROLOG

Să sapi un mormânt e o treabă al dracului de grea.

Mă doare tot corpul. Muşchi pe care nici nu ştiam că-i am ţipă de durere. De fiecare dată când ridic lopata şi mai scobesc niţel în ţărână, simt cum mi se înfige un cuţit într-un muşchi de sub claviculă. Credeam că acolo nu-s decât oase, dar este limpede că m-am înşelat. Practic, am devenit conştientă de fiecare fibră din corp, şi toate mă dor. Foarte tare.

Mă opresc doar pentru o clipă, aruncând lopata cât colo, ca să-mi mai menajez palmele pline deja de băşici. Îmi şterg sudoarea de pe frunte cu dosul antebraţului. Acum, că a apus soarele, temperatura a scăzut sub limita îngheţului, judecând după pojghiţa de gheaţă de pe jos. Însă după prima jumătate de oră nici n-am mai simţit frigul – mi-am scos haina de aproape o oră.

Cu cât sap mai adânc, cu atât mai uşor devine. Primul strat de pământ a fost aproape imposibil de străpuns, dar la momentul acela aveam un partener care să mă ajute. Acum am rămas doar eu.

Mă rog, eu şi *cadavrul.* Însă acesta nu-mi va fi de prea mare ajutor.

Scrutez întunericul din groapă. Pare un abis, deşi în realitate nu-i mai adâncă de jumătate de metru. Cât de mult trebuie să mai sap? Se spune că e necesar să aibă aproape doi metri, dar presupun că astea sunt standardele pentru mormintele „oficiale”. Nu pentru cele nemarcate, din mijlocul pădurii. Însă, având în vedere că nimeni nu trebuie să descopere cine a fost îngropat aici, cu cât mai adânc va fi, cu atât mai bine.

Mă întreb cât de gros trebuie să fie stratul de pământ pentru ca animalele să nu-l miroasă.

O pală de vânt face să-mi înghețe stratul de transpirație de pe piele şi mă cutremur. Cu fiecare minut care trece, temperatura scade tot mai mult. Trebuie să mă întorc la treabă. Totuşi, o să mai sap un pic, pentru siguranță.

Ridic încă o dată lopata şi nu ştiu de care durere din trup să mă plâng mai întâi. În acest moment, câştigătoare sigure sunt palmele – mă dor mai tare decât orice altceva. Ce n-aş fi dat să fi avut o pereche de mănuşi de piele. Însă n-am avut la îndemână decât unele mari şi pufoase, cu care nu pot prinde bine lopata. Aşa că în cele din urmă a trebuit să lucrez cu palmele goale, pline de băşici, în ciuda durerii.

Cât groapa a fost mai puțin adâncă, am putut săpa de pe margine. Dar acum singurul mod în care pot continua este dinăuntrul mormântului. Aparent, aduce ghinion să stai într-un mormânt. Într-adevăr, până la urmă tot într-o groapă de-asta sfârşim cu toții, dar nici nu trebuie să ispitim soarta. Din păcate, acest lucru nu mai poate fi evitat acum.

Înfig încă o dată lopata în pământul uscat şi tare şi ciulesc urechile. Aici, în pădure, totul este tăcut în afară de vuietul vântului, dar sunt aproape sigură că am auzit ceva.

Trosc!

Încă o dată... Ca şi când s-ar rupe o ramură în două, deşi nu-mi dau seama dacă zgomotul vine din față sau dindărăt.

Mă îndrept de spate şi mijesc ochii în întuneric. Oare e cineva acolo?

Dacă este, am dat rău de tot de necaz.

— E cineva acolo? strig cu o voce ca o şoaptă răguşită.

Niciun răspuns.

Strâng tare coada lopeții în mâna dreaptă, ascultând cât de atentă pot. Îmi țin respirația, reducând la tăcere şuierul aerului care îmi intră şi iese din plămâni.

Trosc!

Altă creangă ruptă în două. De data asta sunt sigură. Şi nu doar că aud limpede trosnetul, dar pare şi mai aproape decât ultima oară.

Aud şi zgomotul frunzelor strivite sub paşi.

Simt cum stomacul mi se face ghem. Nu e chip să scap din asta basma curată. Nu am cum să pretind că este doar o uriaşă neînțelegere. Dacă mă vede cineva, s-a terminat. Sunt terminată. Cătuşe clănțănindu-mi pe încheieturi, sirenele maşinilor de poliție urlând, o viață în închisoare, fără posibilitatea de eliberare condiționată – şi toată distracția aferentă.

Însă apoi zăresc în lumina lunii imaginea de-o secundă a unei veverițe țopăind spre luminiş. Când trece pe lângă mine, sub greutatea trupului ei mic mai plesneşte o crenguță. Veverița dispare în poiană şi pădurea se scufundă din nou în tăcerea ei mormântală.

Deci nu era nimeni. Doar un animal sălbatic. Ce mi se părea zgomot de paşi era provocat de lăbuțele acelea țopăind grăbite prin pădure.

Las să-mi scape un oftat de uşurare. Pericolul a trecut, dar socotelile nu sunt încheiate încă. Nici pe departe. Şi nu am timp de pauze. Sunt nevoită să sap în continuare.

În cele din urmă, va trebui să îngrop cadavrul acesta înainte de răsăritul soarelui.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I

CU TREI LUNI ÎN URMĂ

EVE

Oamenii îmi spun neîncetat cât de norocoasă sunt, îmi spun că am o casă frumoasă, o carieră care mă împlineşte şi primesc tot timpul complimente pentru pantofii pe care îi port. Dar nu mă mint singură. Când ceilalţi îmi spun că sunt norocoasă, ştiu că nu se referă la casă, carieră sau pantofi. Se referă la soţul meu. Se referă la Nate.

Nate se spală pe dinţi, fredonând ca pentru sine. Aproape un an de zile ne-am spălat pe dinţi unul lângă altul, dimineaţa, până să-mi dau seama că fredonează acelaşi cântec. *All Shook Up,* al lui Elvis Presley. Când l-am întrebat despre asta, a râs şi mi-a spus cum l-a învăţat maică-sa că piesa asta durează exact două minute, pe ceas, adică exact cât ar trebui să-ţi periezi dinţii.

Am început să urăsc melodia aia cu fiecare fibră a fiinţei mele.

Acelaşi nenorocit de cântec în fiecare dimineaţă, timp de opt ani de căsnicie. Probabil că aş fi putut rezolva problema dacă nu ne-am fi spălat zilnic pe dinţi în acelaşi timp, dar aşa am apucat să facem. Încercăm să fim cât mai eficienţi în privinţa timpului petrecut în baie dimineaţa, având în vedere că plecăm amândoi odată şi mergem în acelaşi loc.

Nate scuipă pasta de dinţi în chiuvetă, apoi se clăteşte. Am terminat şi eu cu spălatul, dar tândălesc pe acolo. El ia sticluţa cu apă de gură şi face gargară cu lichidul acela aspru, albastru.

— Nu ştiu cum suporţi chestia aia, comentez eu. Mie mi se pare că are gust de acid.

Scuipă apa de gură în chiuvetă şi râde la mine. Are dinţi perfecţi. Drepţi şi albi, dar nu atât de albi încât să simţi nevoia să te uiţi în altă parte.

— Este *reconfortant.* Curăţenia, înainte chiar de puritate, înţelegi tu.

— E oribil.

Mă cutremur.

— Doar să nu mă săruţi după ce ai făcut gargară cu porcăria aia.

Nate râde şi presupun că pentru el e amuzant, fiindcă oricum mă sărută rar. Un pupic superficial când ne despărţim dimineaţa, unul când ne salutăm seara, la venirea acasă, şi încă unul când mergem la culcare. Trei sărutări pe zi. Şi viaţa noastră sexuală este la fel de reglementată – doar în prima sâmbătă a lunii. La început era în fiecare sâmbătă, apoi la două sâmbete şi, de doi ani încoace, ne-am înţepenit în programul actual. Sunt tentată să trec sexul şi în calendarul nostru comun de pe iPhone, ca programare recurentă.

Iau uscătorul de păr ca să îndepărtez ultimele urme de umezeală, iar Nate îşi trece mâna prin părul scurt, castaniu, apoi ia lama să se bărbierească. Mă uit în oglindă la

imaginea noastră alături şi e greu să nu recunosc că, dintre noi doi, el este de departe cel mai arătos. Nu există niciun dubiu în această privință.

Am un soț incredibil de chipeş. Dacă ar face cineva un film despre viața lui, i-ar contacta pe cei mai sexy actori de la Hollywood ca să joace rolul lui Nate.

Păr scurt, dar des, castaniu-închis, trăsături cizelate, un zâmbet asimetric şi adorabil, iar acum, când şi-a cumpărat setul de greutăți pe care-l ține la subsol, pieptul a început să i se transforme într-o masă de muşchi.

Eu, pe de altă parte, sunt categoric banală. Am avut la dispoziție treizeci de ani ca să mă obişnuiesc cu ideea asta şi am făcut pace cu faptul că ochii mei, de un căprui noroios, nu vor avea niciodată sclipirea aceea jucăuşă pe care o au ochii lui Nate, că părul meu de un castaniu tern nu va face niciodată altceva decât să-mi atârne inert pe scalp şi că niciuna dintre trăsăturile mele nu are dimensiunea potrivită pentru fața mea. Sunt prea slabă – numai unghiuri periculos de ascuțite şi nicio formă arcuită care să atragă atenția în vreun fel. Dacă cineva ar face un film despre viața mea... Ei bine, n-are niciun rost să vorbim despre asta, pentru că aşa ceva ar fi imposibil. Oamenii nu fac filme despre femei ca mine.

Când ceilalți spun că sunt norocoasă, ceea ce vor să spună de fapt este că nu-s deloc de nasul lui Nate. Însă el e ceva mai în vârstă decât mine, aşa că am măcar avantajul ăsta.

Ies din baie ca să termin cu îmbrăcatul, iar Nate mă urmează în acelaşi scop. Aleg o bluză albă, apretată, pe care o închid până în gât; o asortez cu o fustă bej, pentru că în New England sunt doar trei luni cu vreme de purtat fustă – patru, dacă avem noroc. După ce-mi pun ciorapii, încalț o pereche de pantofi Jimmy Choo cu toc cui. Abia după ce îmi

strecor tălpile în ei observ că Nate mă priveşte, cu cravata cafenie atârnându-i lejer la gât.

— Eve.

Ştiu deja ce urmează să spună, totuşi sper că n-o va face.

— Îmm?

— Pantofii ăia sunt noi?

— Ăştia? întreb eu fără să ridic privirea. Nu. Îi am de ani de zile. De fapt, cred ca i-am purtat şi anul trecut, în prima zi de şcoală.

— Oh. OK...

Nu mă crede, dar coboară privirea spre propriii pantofi – o pereche de mocasini care chiar sunt de ani de zile – şi nu mai spune nimic. Niciodată nu ridică tonul când e supărat. Uneori mă dojeneşte pentru lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac, dar nici măcar asta n-o mai face prea des în ultima vreme. Am un soţ admirabil de echilibrat. Iar în această privinţă presupun că sunt într-adevăr norocoasă.

În timp ce-şi încheie nasturii de la manşetă, Nate aruncă o privire la ceas.

— Eşti gata de plecare? Sau vrei să luăm ceva rapid la micul-dejun?

Suntem amândoi profesori la Liceul Caseham, iar azi e prima zi de şcoală. Eu predau matematică, el predă engleză. Probabil că este cel mai popular profesor din liceu, mai ales acum, după plecarea lui Art Tuttle. Shelby, prietena şi colega mea, mi-a spus că Nate s-a plasat în capul listei făcute de fetele din clasa a douăsprezecea cu profesorii cei mai atrăgători din şcoală. A câştigat detaşat.

Când plecăm dimineaţa, rareori mergem cu aceeaşi maşină. Pare de-a dreptul ostentativ că plecăm din acelaşi loc, mergem în acelaşi loc şi, cu toate astea, circulăm cu două maşini, dar Nate pleacă întotdeauna mai târziu de la şcoală şi nu vreau să stau după el. Însă azi, fiindcă e prima zi de şcoală, mergem împreună.

— Hai să mergem, îi spun. O să beau o cafea la şcoală.

Nate dă din cap. El nu ia niciodată micul-dejun – spune că nu-i face bine la stomac.

Pantofii cu toc Jimmy Choo ţăcăne încântător pe podea, în timp ce mă îndrept spre ieşirea din casa noastră cu etaj. Casa e mică – am plătit-o din două salarii de profesor –, dar abia am luat-o şi în multe privinţe e casa visurilor mele. Avem trei dormitoare şi Nate vorbeşte despre cum, în viitorul apropiat, o să umplem cu copii două dintre ele, cu toate că nu-mi dau seama cum să îndeplinim acest obiectiv la nivelul actual de intimitate. Am renunţat la contraceptive cu un an în urmă, doar ca să „vedem ce se întâmplă”, iar până acum nu s-a întâmplat absolut nimic.

Nate se aşază pe locul şoferului, în maşina lui Honda Accord. Ori de câte ori mergem undeva împreună, luăm maşina lui şi conduce el de fiecare dată. Este parte din rutina noastră. Trei săruturi pe zi, sex o dată pe lună şi Nate conduce întotdeauna.

Sunt atât de norocoasă. Am o casă minunată, o carieră care mă împlineşte şi un soţ blând şi manierat, ba pe deasupra şi incredibil de arătos. În timp ce Nate se înscrie pe şosea şi porneşte spre şcoală, nu mă gândesc decât la cât mi-aş dori ca un camion să rateze oprirea la stop, să izbească Honda în plin şi să ne ucidă pe amândoi într-o secundă.

CAPITOLUL 2

ADDIE

Aş da orice să nu fiu nevoită să cobor din maşina asta.

Mi-aş tăia tot părul. Aş citi *Război şi pace.* Drace, m-aş arunca în foc ca să nu trebuiască să trec pragul uşilor ălora de la intrarea în Liceul Caseham. Nu ştiu cum să spun mai bine de-atât. *Nu vreau să merg la şcoală.*

— Am ajuns! spune mama cu voioşie şi absolut inutil, de altfel, fiindcă văd şi eu că a parcat chiar la intrarea în şcoală. Nu sunt *chiar atât* de proastă, în ciuda felului în care mi-au mers toate anul trecut.

În dimineaţa asta m-a adus ea, cu Mazda ei gri; probabil a ştiut că, dacă merg cu bicicleta la şcoală, aşa cum am făcut în ultimii doi ani, nu e nicio şansă să ajung până la liceu. Aşa că şi-a luat o zi liberă de la spitalul local unde lucrează ca asistentă şi mă cocoloşeşte pe mine, ca să se asigure că ajung la liceu în prima zi de şcoală.

Mă uit pe geamul din dreptul meu la clădirea din cărămidă roşie cu patru nivele, care a devenit o parte atât de importantă a vieţii mele din ultimii doi ani. Mă frec la ochi, epuizată de trezirea la o oră de-a dreptul stupidă, în această dimineaţă, ca să pot ajunge aici la timp. Îmi amintesc entuziasmul din primele zile ale clasei a noua, la liceul Caseham. Mi-a plăcut viaţa din liceu – nu eram foarte populară şi aveam note de-a dreptul mediocre, dar nu a fost rău deloc.

Până când a devenit rău.

Mi-am petrecut toată vara având grijă de copiii vecinilor şi făcând campanie pentru abandonarea şcolii, din toamnă. Totuşi, în Caseham nu există decât o singură şcoală publică, iar şcolile private nu ni le permitem. Am fi putut încerca să mă înscriu la o şcoală din alt oraş, dar pentru mine ar fi fost prea departe ca să merg cu bicicleta, iar autobuzul şcolar n-ar fi venit până aici ca să mă ia. Mama mi-a explicat toate astea cu multă răbdare de fiecare dată când am implorat-o să se mai gândească.

— Poate, spun eu plină de speranță, aş putea face şcoala acasă?

— Addie, oftează ea, serios acum.

— Nu înțelegi.

Îmi strâng rucsacul la piept, dar nu fac nicio mişcare să-mi desfac centura de siguranță.

— Toată lumea o să mă urască.

— N-o să te urască nimeni. N-o să-şi amintească nimeni.

Nu mă pot abține să nu pufnesc. Oare mama *a întâlnit* vreodată un elev de liceu?

— Vorbesc serios.

Opreşte motorul, chiar dacă am parcat într-o zonă unde n-ar trebui să laşi maşina, şi e posibil ca în orice clipă cineva să strige la noi să ne mişcăm mai repede.

— Adolescenții nu sunt interesați decât de ei înşişi. Nimeni n-o să-şi mai amintească ce s-a întâmplat anul trecut. Nu-i pasă nimănui.

Se înşală amarnic. Se înşală îngrozitor şi total.

Evident că până la urmă ne claxonează cineva. Mai întâi se aude un singur claxon, apoi alte câteva, iar în cele din urmă pare că cineva s-a aşezat din greşeală cu fundul pe claxon şi n-are de gând să se ridice prea curând.

— Pot să caut un loc să trag pe dreapta, se oferă mama neputincioasă, pornind iar motorul.

Ce rost ar avea? Dacă tragem pe dreapta, n-o să facă decât să-mi țină un discurs încurajator. Nu am nevoie de discursuri încurajatoare. Am nevoie de o altă şcoală. Iar dacă chestia asta n-o să se întâmple, atunci n-are absolut niciun rost.

— Lasă, nu contează, bombăn eu.

Cobor din maşină şi o aud pe mama strigându-mă, dar nu mă opresc şi nici nu mă întorc să văd ce vrea. Mama e absolut inutilă. Spune ce trebuie, dar până la urmă nu ea are de-a face cu toate astea. Nu ea are de-a face cu consecințele evenimentelor de anul trecut. Ale *lucrurilor pe care le-am făcut.*

Imediat ce cobor din Mazda, aproape că simt ochii tuturor fixându-mă. Sunt o grămadă de fete de liceu care se îmbracă pentru a atrage atenția, însă eu n-am făcut parte niciodată dintre ele. Dintotdeauna mi-am dorit să mă amestec în mulțime. Azi sunt îmbrăcată cu o pereche de blugi drepți absolut banali şi un tricou gri, plus un hanorac cu glugă, şi mai gri. La Liceul Caseham există o regulă potrivit căreia n-ai voie cu nicio inscripție pe fund (regulă care le revoltă pe multe, multe fete), iar eu nu doar că n-am vreo inscripție sclipicioasă pe dos, dar n-am nici în altă parte. N-am nimic ce să poată atrage atenția asupra mea.

Cu toate astea, absolut toate privirile sunt îndreptate spre mine.

Singurul lucru bun e că mama a fost nevoită să plece, aşa că nu apucă să vadă privirile iscoditoare şi şoaptele furişate pe care le simt urmărindu-mă în timp ce mă strecor spre uşile grele de metal de la intrarea în liceu, cu rucsacul atârnat pe umăr. *Ştiam,* fir-ar al dracului să fie, că asta urmează să se întâmple. „Nimeni n-o să-şi amintească ce s-a petrecut anul trecut”. Da, cum să nu. Pe ce planetă trăieşte maică-mea?

Ştiu deja ce-şi spun unii altora, aşa că nu mă opresc să ascult. Merg cu capul plecat şi umărul atârnând, păşind cât mai repede cu putinţă. Evit contactul vizual. Dar chiar şi aşa, îi aud murmurând:

„Ea e. Addie Severson. Ştii ce-a făcut, nu? Ea e aia care...”

Îhh, pur şi simplu îngrozitor. Nu mai pot suporta.

Şi apoi aproape că-mi iese. Aproape că izbutesc să intru în şcoală fără vreun incident. Văd în faţa ochilor vopseaua roşie, scorojită, a uşii de la intrare, şi nimeni nu mi-a spus încă în faţă vreo vorbă urâtă. Până când o văd *pe ea.*

Ea este Kenzie Montgomery. Probabil cea mai populară fată din clasa a unsprezecea. Indiscutabil, şi cea mai frumoasă. Preşedinta clasei, şefa majoretelor – cunoaşteţi genul. Stă pe treptele de la intrare, îmbrăcată într-o fustă despre care sunt aproape sută la sută sigură că încalcă regula aia care spune că fustele şi pantalonii scurţi trebuie să-ţi ajungă cel puţin până la vârfurile degetelor, când stai în picioare, cu mâinile pe lângă corp. De-a lungul timpului, celelalte fete au fost trimise acasă pentru o astfel de încălcare, dar nu şi Kenzie. Poţi să faci pariu.

Stă în mica ei gaşcă de prietene. Fetele care o înconjoară parcă sunt la întrecere pentru clasamentul de popularitate din şcoală. Şi mai există un personaj care anul trecut n-ar fi fost în gaşca ei, anume Hudson Jankowski. Noul star atacant.

Kenzie şi prietenele ei aproape că blochează intrarea în şcoală, dar există un mic spaţiu, cât să mă strecor pe lângă ele. Însă chiar în clipa când încerc să mă furişez prin fâşia de treizeci de centimetri dintre Kenzie şi balustradă, privirile ni se întâlnesc pentru o fracţiune de secundă şi o văd cum îşi aruncă rucsacul pe micul interval, ca să-mi blocheze trecerea.

Auci.

A lăsat intenționat cam o fâşiuță de vreo zece centimetri, să vadă dacă încerc să-mi fac loc. Aş putea să ocolesc pe cealaltă parte, însă asta ar însemna să cobor toate treptele pe care tocmai le-am urcat şi să urc altele, ceea ce pare niţel ridicol, din moment ce aproape am ajuns sus. Doar nu stă o *persoană* acolo. Este doar nenorocitul ăla de rucsac de piele. Aşa că în timp ce Kenzie stă de vorbă cu prietenele ei, încerc să mă strecor pe lângă el.

— Scuză-mă!

Vocea lui Kenzie mă opreşte la jumătatea pasului. Ridică spre mine ochii aceia mari şi albaştri, tiviți cu gene lungi, negre. O ştiu pe Kenzie din gimnaziu, când făceam împreună ora de istorie, şi nu mă pot abține să nu mă gândesc că n-am mai văzut în viața mea o ființă umană absolut desăvârşită, cum este ea. Adică am mai văzut şi alte fete drăguțe, dar Kenzie este la un cu totul alt nivel. E înaltă, cu o siluetă mlădioasă şi părul lung, mătăsos, blond-auriu. Fiecare trăsătură a ei este mai atrăgătoare decât orice trăsătură a mea. Kenzie este dovada vie că viața nu-i dreaptă.

— Scuze, bombăn eu. Încercam să trec.

Genele lungi ale lui Kenzie flutură uşor.

— Şi crezi că ai putea să nu calci pe rucsacul meu?

Prietenele lui Kenzie privesc chicotind mica noastră confruntare. Ar putea să-şi tragă rucsacul sau să-l ridice cu totul de pe trepte, ca să pot trece. Însă n-are de gând s-o facă, iar treaba asta este *atât* de amuzantă, fir-ar al dracului să fie, pentru ei toți. Preț de o clipă îmi încrucişez privirea cu Hudson, care îşi aruncă scurt ochii spre încălțările mele murdare. Asta a făcut în ultimele şase luni. M-a evitat. S-a purtat de parcă n-ar fi fost, încă din şcoala primară, cel mai bun prieten al meu din întreg universul.

Pentru un moment, fantazez despre o lume în care aş putea s-o înfrunt pe una cum e Kenzie Montgomery. În care

aş putea să-i calc în picioare rucsacul ăla nenorocit cu pufuleţul ăla roz atârnat de el şi să-i scuip dispreţuitoare un: „Şi ce-o să faci acum?”

Nimeni n-o înfruntă *vreodată* pe Kenzie. Aş putea s-o fac eu. Doar nu se pune problema că aş avea ceva de pierdut.

În schimb mormăi ceva care seamănă cu o scuză şi cobor treptele, ca să găsesc o altă cale de-a intra în şcoală. La fel ca toţi ceilalţi, m-am dat bătută în faţa lui Kenzie. Fiindcă adevărul este că, oricât de rău ar sta lucrurile acum, pot sta şi mai rău de-atât.

CAPITOLUL 3

EVE

Abia după prima înghiţitură de cafea mi-am dat seama cât de tare îmi bubuie capul.

Mai am cam zece minute până încep ora şi îmi petrec acest timp în cancelarie, împreună cu prietena mea, Shelby, ca să mă mai descarc. Nate s-a dus deja la oră. Şi-a luat cafeaua şi mi-a aplicat pe obraz prima din cele trei pupături ale zilei.

— Deci, cum a fost vara asta? mă întreabă Shelby de parcă nu ne-am fi trimis neîncetat mesaje, începând cu 4 Iulie.

— N-a fost rău.

Am petrecut cea mai mare parte a vacanței predând la o școală de vară. Mi-am imaginat că atunci când voi deveni profesoară o să fie grozav să am verile libere, dar lucrurile n-au mers deloc așa.

— Dar la tine?

— Minunat.

Shelby oftează și își încrucișează picioarele. Poartă aceiași pantofi cu toc gri marca Nine West, pe care i-a purtat și în ultima zi de școală. Știu deja că și-a petrecut cea mai mare parte a verii la Cape Cod, cu soțul ei nemaipomenit de priceput la tehnică și cu fiul lor de trei ani. Pielea ei bronzată perfect stă mărturie.

— Sunt atât de tristă că a trebuit să ne întoarcem. Connor nu se oprea din plâns azi-dimineață, când l-am lăsat la grădiniță.

— E bine pentru el, îi răspund lui Shelby, dar ce știu eu?

Shelby ia o înghițitură lungă din paharul ei de polistiren, imprimându-i pe margine o urmă de ruj roșu.

— Nate arată *bine.* A tras de fiare toată vara sau ceva de genul ăsta?

— Probabil.

Vara asta, Nate a predat cursuri de teatru pentru elevii de liceu. Nu are diplomă în domeniu, dar a făcut la rândul lui niște cursuri în facultate și, mai mult de-atât, e talentat. Într-o altă viață, Nate putea fi următorul Brad Pitt. Dar în zilele în care nu a lucrat, a făcut sport în subsolul casei. Presupun că vrea să nu-și riște cu nimic șansa de a fi cel mai sexy profesor din Liceul Caseham, pentru al doilea an consecutiv.

— E pasionat de fitness.

— Mi-aș dori să fie și Justin la fel, râde Shelby. N-are decât treizeci și șase de ani și deja a făcut burtă!

Mă întreb de câte ori pe zi o sărută Justin pe Shelby. Dacă fac sex mai mult de o dată pe lună. Mă întreb dacă ea

stă trează nopțile, întinsă lângă el în pat, dorindu-şi să fi fost măritată cu oricine altcineva sau să nu fi fost măritată deloc. Mi-aş dori s-o pot întreba lucrurile astea. N-am fost măritată decât cu Nate – poate că sentimentele astea există în orice căsnicie. Poate că sunt normale.

— L-ai văzut pe Art? o întreb.

Zâmbetul îi dispare de pe față.

— Nu. A demisionat, evident. Şi am auzit că nu a reuşit să-şi găsească alt job de profesor.

Până în această primăvară, Arthur Tuttle a predat matematica la Liceul Caseham şi, totodată, a fost şi unul dintre cei mai iubiți profesori din şcoală. Când am început să lucrez aici, abia ieşită din programul de masterat, m-a luat sub aripa lui. Ăsta era stilul lui Art. El a fost cu adevărat cea mai amabilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, având mereu pregătită o vorbă bună sau una dintre faimoasele negrese ale soției lui. Şi în fiecare an, la petrecerea de Crăciun a angajaților, Art se îmbrăca în Moş Crăciun pentru că, şi fără costumul ăla roşu, era sosia perfectă a moşului.

Iar acum e un om terminat.

— Mă întreb cum s-or descurca el şi Marsha, murmur eu.

— Şi copiii, adaugă Shelby. Amândoi sunt la facultate acum, nu?

Tresar, gândindu-mă la băieții lui Art. O parte din mine ar vrea să încerce să-i ajute cu nişte bani, dar el nu va accepta niciodată şi, oricum, nu am prea multe economii după plățile inițiale, de-a dreptul usturătoare, ale ipotecii. Plus că Nate vrea să economisim pentru copilul pe care n-o să-l avem niciodată.

— Este atât de nedrept, spun încet. Nu a greşit cu nimic şi ea...

Sprâncenele subțiri ale lui Shelby se ridică într-o expresie mirată.

— Nu ştim dacă lucrurile stau chiar aşa.

Încerc să-mi maschez iritarea luând încă o gură de cafea. N-o să-mi fie de niciun folos să mă înfurii pe Shelby, mai ales dimineața devreme. Nu contează ce s-a petrecut sau ce nu s-a petrecut. Contează doar că părinții au sunat-o pe directoare şi i-au spus că nu mai au încredere ca *bărbatul ăla* să stea în preajma copiilor lor. Art – cel mai amabil şi drăguț om care a existat vreodată, care n-avea nicio urmă de răutate în el – nu mai era de încredere.

— Ea este la mine în clasă, ştii? îi spun lui Shelby.

— Oh, serios?

— Da, la a şasea oră.

I-am văzut doar fotografia în registrul elevilor – o poză făcută acum un an, pentru albumul anual. N-am văzut-o niciodată în realitate, dar în poză arată dureros de banal. Nu poți spune nimic despre ea. Cam cum arătam şi eu la aceeaşi vârstă.

— Ai grijă.

Pe buzele lui Shelby joacă urma unui zâmbet, dar în acelaşi timp văd şi expresia de avertizare din privirea ei.

— E clar că fata aia are nişte probleme mari.

Nu trebuie să-mi spună, ştiu şi eu asta. Din momentul în care am văzut numele Adeline Severson în registrul elevilor, am simțit cum mi se strânge stomacul. În cei aproape zece ani de când predau, n-am cerut nici măcar o dată transferul unui elev din clasa mea, dar de data asta am fost aproape s-o fac.

Am o presimțire îngrozitoare în legătură cu fata asta.

CAPITOLUL 4

ADDIE

La şcoală, lucrurile decurg normal până vine ora prânzului.

Nu vreau să spun că-mi place la nebunie sau ceva de genul ăsta. Nu că ar fi cea mai grozavă zi din viaţa mea. Dar este în regulă. O mulţime de copii socializează pe parcursul zilei, însă nu te *obligă* nimeni să vorbeşti cu ceilalţi. Te duci în clasă, îţi aşezi fundul pe un scaun şi apoi îl asculţi pe profesor vorbind preţ de patruzeci de minute. Apoi te duci la ora următoare.

Aşa că este în regulă şi dacă nu vorbeşte nimeni cu mine.

Însă la prânz e altceva. Fiindcă toţi stau grupuri-grupuleţe şi vorbesc unul cu altul, iar dacă nu faci şi tu parte dintr-o bisericuţă, atunci eşti considerat un ratat cu care nu vrea nimeni să-şi piardă timpul. Şi cam aşa am fost eu toată ziua.

Nu că *înainte* aş fi avut prea mulţi prieteni. În cea mai mare parte a anilor mei de şcoală, singurul prieten apropiat a fost Hudson. Planificam să ieşim la prânz cam la aceeaşi oră, ca să putem sta împreună, fiindcă niciunul din noi nu voia să mănânce singur. E ciudat, căci în şcoala primară Hudson a fost un paria social mai ceva ca mine. A avut şi păduchi, ceea ce pentru el a fost devastator social. Eu nu eram decât o puştoaică tăcută, cu dificultăţi în a vorbi cu copii pe care nu-i cunoşteam, dar Hudson a fost chinuit

îngrozitor de cei mai mulți dintre elevi, care i-au făcut viața un iad.

Astăzi, trec printre băncile slinoase ținând în mâini tava cu un hotdog, cartofi prăjiți creponați şi câteva pliculețe de ketchup, plus o cutie cu lapte cu ciocolată şi realizez că, pur şi simplu, nu ştiu unde să mă aşez. Îmi încrucişez privirea cu câțiva puşti cu care eram prietenă, dar îi văd cum se uită repede în altă parte.

Desigur, Hudson este şi el aici. S-a înfipt la masa lui Kenzie, cu părul lui blond revărsându-se pe frunte când înclină capul spre ea, adâncit în conversație. Hudson este, efectiv, cel mai nou băiețel de jucărie al lui Kenzie. A fost adoptat oficial şi pe mine nu m-a luat în aventura asta. Nu-l pot învinovăți.

Totuşi, mi-aş dori să vorbească iar cu mine.

— Addie! Addie, aici!

Răsucesc iute capul, să văd cine mă strigă. Este Ella Curtis, pe care o ştiu doar pentru că este cea mai slăbănoagă fată din clasa a unsprezecea, are cel puțin patru-cinci kilograme mai puțin decât celelalte. Ella şi cu mine abia dacă ne-am spus zece cuvinte una alteia în ultimii doi ani, dar acum o văd stând la o masă şi făcându-mi de zor cu mâna. Nu e genul de persoană cu care mi-aş petrece timpul în mod obişnuit, însă acum sunt nespus de fericită că m-a invitat să stau cu ea. Mă aşez pe locul de vizavi şi las tava pe masă, reuşind totodată primul zâmbet sincer al zilei.

— Hei, îi spun. Mulțumesc.

— Nicio problemă.

Ella apucă un cartof prăjit cu degetele ei scheletice şi linge ketchupul, fără să muşte din cartof.

— Mi-a părut rău de tine, să stai acolo, în picioare, pentru că nimeni nu vrea să te primească la masă.

Nu ştiu ce să-i răspund. Are dreptate, dar mă simt ciudat s-o aud aşa, de-a dreptul. Însă sunt bucuroasă că mai există oameni care vorbesc cu mine. Poate că mama are dreptate. Poate că, până la urmă, vor uita cu toţii ce s-a întâmplat şi n-o să mai fie aşa o mare daravelă.

Ella îşi aruncă peste umăr părul ei lung, castaniu şi sârmos, uitându-se spre masa lui Kenzie. Întorc şi eu privirea exact la timp ca s-o văd pe Kenzie sprijinindu-şi capul blond pe umărul lui Hudson.

— Hei, crezi că sunt împreună? mă întreabă Ella.

— Habar n-am, mormăi eu.

Muşc din hotdogul cu gust prea artificial chiar şi pentru un hotdog. Practic, e un soi de cauciuc.

— Hudson e aşa de sexy.

A terminat de lins cartoful prăjit şi îl aşază la loc pe farfurie. Apoi ia altul şi începe să-l lingă şi pe acela.

— Fac un cuplu potrivit.

Mârâi drept răspuns şi urăsc să recunosc, dar sunt de acord cu ea. Arată bine împreună. Părul blond-auriu al lui Kenzie scoate în evidenţă blondul aproape alb al lui Hudson.

— Parcă tu te vedeai cu el anul trecut, nu? mă presează ea.

Clatin din cap.

— Nu.

Niciodată nu am avut o astfel de relaţie. M-am împrietenit cu Hudson în şcoala primară; aveam în comun faptul că ne ruşinam amândoi cu taţii noştri. Totuşi, situaţia lui era mai rea decât a mea – cel puţin aşa se vedea din exterior. Tata nu mai este acum, însă în perioada aceea obişnuia să zacă mort de beat în mijlocul livingului, într-o baltă de vomă, dar măcar pe el nu l-a văzut în halul ăsta niciunul dintre colegii mei. Însă tatăl lui Hudson era om de serviciu la noi în şcoală. Îl zăream deseori împingând mopul şi găleata pe coridoare şi strigând la copii blesteme crâncene în poloneză.

Între noi s-a legat ceva şi, chiar şi după ce am ajuns în gimnaziu, iar tatăl lui Hudson n-a mai fost un spectacol permanent prin preajmă, am rămas în continuare prieteni buni. Ba chiar şi în liceu, unde Hudson a devenit genul de puşti după care fetele întorceau capul şi, după ce şi-a făcut un nume pe terenul de fotbal, tot mi-a rămas loial. Până într-o zi...

În fine, nu vreau să mă gândesc acum la asta.

Ella linge al treilea cartof prăjit. Sunt fascinată de treaba asta. Se pare că atât mănâncă la prânz, ketchup, iar cartofii prăjiți sunt doar vehiculul pentru ceea ce mănâncă de fapt. Ca să fiu corectă, şi eu făceam acelaşi lucru când îmi prepara mama țelină cu unt de arahide. Dar ce copil mănâncă țelină? Totuşi, cartofii prăjiți sunt cartofi prăjiți!

— Urăsc din inimă prima zi de şcoală, spune Ella. De fapt, urăsc şcoala, în general. Este atât de jalnic să trebuiască să venim aici în fiecare zi şi să fim obligați să învățăm nişte prostii cât casa, care nu vor mai avea vreodată importanță.

— Aşa cred şi eu.

Pe mine nu mă deranjează partea cu învățatul. Nu de aceea nu voiam să vin astăzi aici.

— Gen, trigonometria.

Îşi încrețeşte nasul pistruiat.

— Gen, frățică, ia zi, când o să mai folosesc eu *vreodată* chestia asta în viață? Serios, este *aşa* o pierdere de timp. Tu pe cine ai la trigonometrie?

— Pe doamna Bennett.

Mârâie.

— E o scorpie insuportabilă. Îți dă, gen, tone de teme şi testele ei sunt superdificile. Cel puțin aşa am auzit.

Minunat. Şi matematica a fost dintotdeauna materia la care am mers cel mai greu. Anul ăsta deja a decolat fantastic.

— Dar îl am pe *domnul* Bennett la engleză.

Asta o face să chicotească.

— OK, ar putea să compenseze. Gagico, domnul Bennet e *sexy rău de tot.* Între ăştia doi e o mare diferenţă de atractivitate. Gen, cum a ajuns să se însoare cu *ea?*

Nu ştiu ce să-i răspund. Nu ştiu decât vag cum arată cei doi profesori.

— Dar poate că el nu este genul tău, îmi face Ella cu ochiul. Poate că preferi pe cineva care seamănă mai degrabă cu domnul Tuttle.

Simt cum mă lasă inima. Este ultimul lucru despre care să vreau să vorbesc.

— Nu chiar.

— Serios acum.

Ella lasă jos cartoful prăjit pe care-l lingea şi se apleacă peste masă, cu ochii mari.

— Cum a fost să fii cu domnul Tuttle? Pare scârbos.

Cobor privirea, evitându-i căutătura curioasă.

— Nu s-a întâmplat nimic cu domnul Tuttle, murmur eu. N-am spus niciodată că s-ar fi întâmplat ceva.

— Îhî, spune ea cu vocea plină de sarcasm. Păi şi atunci cum se face că a fost concediat?

— Nu ştiu.

Mi se pune un nod în gât. Nu vreau să vorbesc despre asta, aşa că mă concentrez pe cutia de lapte cu ciocolată. Pe spatele ei este scrisă o glumă. *Ce poartă un nor pe sub pelerina de ploaie?*

— Oh, fii serioasă, îmi face Ella cu ochiul. Poţi să recunoşti cinstit. Toată lumea ştie, oricum.

Ridic cutia de lapte, ca să văd răspunsul ghicitorii. *Lenjerie tunată.*

— Este atât de *bătrân,* continuă ea, cu o voce ascuţită răzbătând prin zumzetul agitaţiei din jurul nostru. Avea,

gen, cincizeci de ani sau mai mult. Arată ca Moş Crăciun! Nu pot să cred că ți-ai tras-o cu el. Serios, cum a fost?

Abia acum îmi pică fisa. Ella nu vrea să-mi fie prietenă. Nu vrea decât să audă de la mine toate bârfele, ca să le poată spune tuturor cât de scârbos a fost să mi-o trag cu domnul Tuttle şi are nevoie să afle totul despre asta. Dar n-am de gând să stau aici, în timp ce Ella mă trage de limbă pentru nişte informații despre ceva *ce nu s-a petrecut niciodată.*

Arunc la gunoi resturile de pe tavă, lăsând-o pe Ella la masă. Nici măcar nu încearcă să mă facă să rămân. În timp ce mă îndepărtez, o aud chicotind în barbă.

Pe drumul spre ieşirea din cantină trec pe lângă masa lui Kenzie. Este adâncită în conversația cu prietenii ei, dar îmi dau seama că Hudson a văzut toată discuția cu Ella. Ochii lui de un albastru palid îi întâlnesc pentru o fracțiune de secundă pe ai mei, apoi se uită în altă parte, aşa cum face în ultima vreme. A decis oficial că nu va mai vorbi niciodată cu mine. Poate că, dacă nu s-ar fi întâmplat asta, n-ar fi explodat nici tot rahatul cu domnul Tuttle. Poate că n-aş fi ajuns paria şcolii.

În orice caz, ies valvârtej din cantină şi mă aşez singură la o masă de la bibliotecă, aşteptând în tăcere să înceapă a şasea oră.

CAPITOLUL 5

EVE

Soțul meu se află în compania altei femei.

Suntem amândoi la cantina personalului. Însă stăm la mese diferite, ca de obicei. Când am început să lucrez aici, obişnuiam să mâncăm împreună, însă Nate a glumit odată despre cum o să ne iasă pe nas tovărăşia dacă petrecem prea mult timp împreună, iar eu am priceput aluzia. Aşa că azi stau cu Shelby şi ascult doar cu o jumătate de ureche cum îmi toacă despre vara minunată petrecută la Cape Cod. Între timp, Nate se află la două mese distanță, împreună cu Ed Rice, profesorul de educație fizică, şi profesoara cea nouă, care trebuie să fi început de azi.

Profesoara nouă pare ieşită direct de pe băncile facultății. Chipul ei are expresia aceea proaspătă pe care mie mi-au şters-o de pe față cei opt ani de predat matematică la liceu. Este drăguță într-un fel tânăr şi infatuat. Dacă s-ar îmbrăca într-o pereche de blugi şi un tricou, ar putea fi cu uşurință confundată cu una dintre eleve, dar azi poartă o bluză roz şi o fustă cafenie, asortată cu nişte pantofi masivi cu toc, maronii, pe care i-am văzut săptămâna trecută la Target, cu douăzeci şi cinci de dolari perechea.

Îi dau un ghiont lui Shelby, care tocmai ridica în slăvi un restaurant unde sunt serviți cei mai buni creveți din lume.

— Cine-i aia?

Shelby se uită spre celălalt capăt al cantinei, la tânăra care pare foarte în largul ei alături de soțul meu.

— Cred că o cheamă Hailey. Este noua... ăăă, profesoară de franceză, parcă?

Profesoară de franceză. Aproape ditamai clişeul.

Shelby mijeşte ochii spre mine.

— Doar nu-ţi faci griji acum, nu? Haide, zău. Nate e un tip la locul lui.

Aş vrea să cred asta. Aş vrea să cred că toate serile în care a ajuns acasă noaptea târziu, anul trecut, au fost numai din cauza orelor petrecute corectând lucrări sau supraveghind activităţile extraşcolare. Aş vrea să cred că bine reglementata şi unica noastră noapte de sex pe lună are drept cauză libidoul lui scăzut.

— Da, spun în cele din urmă. Sunt sigură că e cum zici tu.

Iar acum Hailey, simpatica profesoară de franceză, i-a pus o mână pe braţ. Îmi vine să-i scot ochii cu unghiile. Singura salvare divină este că Ed Rice, suferind de singurătate cronică, pare să-şi fi canalizat deja toate eforturile spre ea. Dar, dintre ei doi, e limpede pe cine va alege Hailey. Ed e cu douăzeci de ani mai în vârstă şi cheleşte.

Din fericire, clopoţelul pentru ora următoare începe să sune înainte să apuc să fac ceva ce aş putea regreta mai târziu.

De obicei, după ce se termină pauza de prânz, Nate şi cu mine ieşim din cantină îndreptându-ne în direcţii diferite. De data aceasta mă duc ţintă spre el, cu tocurile ţăcănind zgomotos pe podea. Îl apuc de braţ din acelaşi loc unde l-a atins şi Hailey cu câteva clipe în urmă.

— Hei, îi spun. Cum merge prima zi?

Nate clipeşte spre mine, surprins că-i vorbesc în incinta şcolii. Dar îmi zâmbeşte imediat.

— Ca pe roate. Dar ţie, draga mea?

— Bine, până acum.

— Minunat.

Ridică întrebător o sprânceană, întrebându-se în mod evident de ce l-am abordat. Nu-mi dau seama dacă Hailey ne priveşte sau nu, însă, pentru orice eventualitate, îl apuc de cravata cafenie şi îl trag spre mine. Dacă aş fi fost pisică, aş fi făcut pipi pe el; dar pentru că sunt om, îi plantez un sărut pe buze, evident mai pasional decât cele trei sărutări zilnice obişnuite.

Pare surprins şi, ca întotdeauna, este primul care se desprinde din sărut. Iar după aceea se şterge pe buze cu arătătorul.

— Bine, atunci, îmi spune. E un rămas-bun drăguţ.

Zâmbeşte, dar suntem căsătoriţi de suficient timp încât să-mi dau seama că zâmbetul nu-i autentic. Însă Hailey nu ştie asta.

Sala de clasă este la etajul al treilea şi ajung acolo cu două minute înainte de următorul clopoţel. Noii elevi se strecoară în clasă şi se aşază unde vor. Va trebui să-i reorganizez eu. Am învăţat din experienţele anterioare că, dacă nu-i separi pe adolescenţi de prietenii lor, nu vei reuşi să-i ţii atenţi la oră.

Înainte să apuc să intru în clasă, o fată îmi taie calea. Este Jasmine Owens, care a fost în clasa mea şi anul trecut. I-am dat zece cu felicitări în ambele semestre. E îmbrăcată cu o bluză drăguţă şi cu blugii pentru prima zi de şcoală, şi a schimbat sneakerşii obişnuiţi cu o pereche de sandale cu vârful acoperit, decorate cu flori.

— Doamnă Bennett, spune ea. Iertaţi-mă că vă deranjez, dar speram să vă prind înainte de a începe ora.

— Ce s-a întâmplat, Jasmine? îmi aruncă un zâmbet nervos.

— Încep să trimit cererile de admitere pentru facultăţi şi speram să-mi scrieţi o scrisoare de recomandare.

Înainte să pot răspunde, adaugă:

— Sunteți profesoara mea preferată, vreau să spun *dintre toți.* Plănuiesc să urmez o carieră în educație şi vreau să fiu profesoară de matematică – la fel ca dumneavoastră.

Simt cum mă îmbujorez de plăcere şi o parte din furia pe care am simțit-o mai devreme la cantină se împrăştie brusc. Jasmine a fost o elevă extraordinară, aşa că nu mă surprinde faptul că lucrează deja la cererile pentru admitere la facultate. Şi îmi place să aud că am contat în viața unui elev. Am zile când simt că nu fac decât să predau elevilor o materie pe care ei o urăsc şi – hai să fim sinceri – nu o vor mai folosi, probabil, niciodată. Este greu să aduci argumente pentru modul în care sinusurile şi cosinusurile îți vor fi utile în viața de zi cu zi.

— Sigur că da. Te rog, trimite-mi un e-mail şi stabilim detaliile. Şi să-mi spui dacă te mai pot ajuta cu ceva.

Acum e rândul lui Jasmine să se îmbujoreze.

— Vă mulțumesc, doamnă Bennett. Apreciez mult susținerea dumneavoastră.

Această conversație mi-a adus o energie de care aveam mare nevoie şi care persistă chiar şi atunci când elevii încep să se plângă de mutarea pe alte locuri decât cele alese. Nate îi lasă să stea unde naiba vor ei, dar să fim corecți, la ora de engleză copiii ăştia încremenesc fermecați de magnetismul său. Eu nu am acest dar aparte, însă cred că sunt o profesoară bună.

Până ajung la finalul alfabetului, aproape că am uitat de acel nume din registru care m-a îngrozit încă de când am primit lista elevilor, cu câteva săptămâni în urmă.

— Adeline Severson, strig în cele din urmă.

O fată de înălțime medie iese în față, ca să-şi ocupe locul liber venit la rând. Adeline Severson este cea mai puțin remarcabilă fată pe care am văzut-o eu vreodată. Ar putea să se piardă uşor în orice mulțime. Are părul de culoarea pungilor cafenii de hârtie şi trăsături simetrice, dar banale.

Ar putea fi drăguță dacă ar încerca, dar nu încearcă – absolut deloc. O privesc cum se strecoară în bancă şi îşi încrucişează respectuos brațele în față. Dacă n-ar fi chemat-o Adeline Severson, nu aş fi crezut niciodată că fata asta ar fi în stare să-mi provoace cel mai mic moment de tulburare.

— Addie, îmi spune ea.

Ridic din sprâncene.

Îşi roade o unghie.

— Aş prefera să-mi spuneți Addie.

Îmi notez acest lucru, chiar dacă ştiu perfect că i se spune Addie. Aşa i-a spus şi Art când mi-a povestit despre ea. „N-am făcut decât să fiu amabil cu Addie. Biata fată şi-a pierdut tatăl acum câteva luni, Eve. Habar n-aveam...”

N-o vreau la mine în clasă. Art este ceva mai bună persoană pe care am avut onoarea s-o cunosc. Un profesor dedicat, căruia chiar i-a păsat cu adevărat de fiecare dintre elevii lui. Dacă nu ar fi fost aşa, nici n-ar fi intrat în vreun necaz, la urma urmelor. Iar acum, din cauza fetei ăsteia, viața lui e distrusă.

Însă, dacă m-aş fi gândit bine la asta, mi-aş fi dat seama că nu contează defel dacă Addie Severson este sau nu la mine în clasă. Ce anume ar fi trebuit să mă îngrijoreze cu adevărat?

Faptul că Addie este şi în clasa soțului meu.

CAPITOLUL 6

ADDIE

Prima zi de şcoală nu este de obicei atât de rea. Mă refer la învățătură. În general, profesorii ne spun doar cum va decurge anul. Dacă ne vor da sau nu teme în weekend. Dacă o să ne dea o mulțime de teste mai mici de-a lungul semestrului sau unul uriaş la final.

Iar apoi, la final de zi, nici nu am teme pentru acasă. Poate doar câteva chestii simple, gen *Scrie cinci sute de cuvinte în care să-mi povesteşti un pic despre tine.* Genul de teme pe care le pot face tolănită pe canapeaua din living, în timp ce mă uit la televizor şi-mi îndes în gură pufuleți cu brânză.

Engleza este ultima oră. Şi este şi materia mea preferată. Să nu râdeți, însă jobul meu de vis este să devin poetă, chiar dacă ştiu că asta nu e o meserie reală, pe care să o poată practica prea mulți în acest secol, şi că probabil voi sfârşi fiind asistentă, ca mama. Profesorul meu de anul acesta este domnul Bennett, pe care-l iubeşte toată lumea. Dar mai ales fetele, fiindcă îl consideră extrem de chipeş, însă mie nu prea îmi pasă de astfel de lucruri, în ciuda a ceea ce insinua Ella.

Spre deosebire de doamna Bennett, care ne-a aşezat pe toți pe locuri stabilite în funcție de numele de familie, clasa domnului Bennett este un spațiu liber pentru toată lumea. Cei mai mulți încearcă să se aşeze lângă prieteni, dar întrucât se pare că eu n-am aşa ceva, mă aşez pe un loc la

fereastră, în banca a doua. Îmi place să stau lângă geam la orele de engleză. Mă inspiră.

La o secundă după ce sună clopoțelul, simt cum mi se zguduie scaunul. Îmi ia un moment să-mi dau seama că cineva tocmai a tras un şut într-unul dintre picioarele scaunului. Ridic privirea şi dau de Kenzie, secondată de una dintre slujnicuțele ei, Bella.

— Ăsta e locul meu, mă informează ea.

Clipesc nedumerită.

— Oh. Dar... este prima zi şi nu stătea nimeni aici, aşa că...

Kenzie mă sfredeleşte cu ochii ei de un albastru pătrunzător, tiviți cu mascara neagră.

— Aici stau eu *întotdeauna.*

Poftim? E prima zi de şcoală şi, efectiv, *abia am intrat în clasă.* Cum ar putea să fi acesta locul unde stă întotdeauna?

— Oh, spun iar. Dar...

— Eşti surdă? mă repede Bella. Kenzie ți-a zis că-i locul ei. Ridică-te.

Mă uit în jur, prin clasă. Cele mai multe dintre locurile bune sunt deja ocupate, deşi cel de lângă mine a rămas liber, din moment ce nimeni nu vrea să stea acolo. Probabil că aici va sta Bella, dacă îi cedez locul lui Kenzie.

Având în vedere tot ce mi se întâmplă deja, ultimul lucru pe care-l vreau este să mă căpătuiesc cu un inamic precum Kenzie Montgomery. Aşa că-mi iau geanta şi mă îndrept spre unul dintre locurile rămase libere. Este chiar pe primul rând, practic direct în poala domnului Bennett. Minunat.

Domnul Bennett este la catedră, cercetând catalogul. Văd pe catedră şi o carte şi arunc o privire spre cotor – este un volum de poezie de Edgar Allan Poe, în mod cert poetul meu preferat. Ăsta e cam singurul lucru de azi care îmi ridică un pic moralul.

După ce sună clopoțelul pentru începerea orei, domnul Bennett ridică ochii din catalog. Chipul i se destinde într-un zâmbet şi colțurile gurii se arcuiesc, făcându-mă să tresar. Până acum l-am mai văzut de multe ori pe domnul Bennett pe culoar, dar până în secunda asta, când i-am zărit surâsul de la o jumătate de metru, nu mi-am dat seama cât de absurd de chipeş este, într-adevăr. Nici măcar nu pot spune exact de ce, dar e ceva în robustețea trăsăturilor lui şi în sclipirea din privire.

Există şi lucruri mai rele decât să aterizezi în prima bancă, la ora de engleză.

Desigur, este foarte în vârstă. Are cam treizeci şi cinci de ani sau poate chiar se apropie de patruzeci. Şi căsătorit, desigur, cu o femeie care ne-a dat temă pentru acasă *chiar din prima zi de şcoală.* (Atât de nasol...) Dar nu pot spune că nu e sexy. Ora asta *nu* o să fie în niciun caz un chin.

Domnul Tuttle nu era chipeş. Nimeni n-ar fi spus despre el că e sexy. Era şi mai în vârstă decât domnul Bennett şi avea o burtă mare, care-i atârna peste curea. Dar cu el nu a fost niciodată vorba de aşa ceva.

— Salut tuturor.

Domnul Bennett se ridică de la locul lui şi ocoleşte catedra venind în față, unde se aşază pe un scaun cocoțat pe piedestal.

— Bine ați venit la ora de engleză din clasa a unsprezecea. Dacă nu aici ar fi trebuit să vă aflați, vă sugerez să ieşiți repejor, înainte să apuce să observe cineva.

Nu pleacă nimeni. Am sentimentul că, şi dacă se trezeşte careva în locul nepotrivit, s-ar putea să rămână acolo.

— Excelent.

Se bate cu degetele în coapsa dreaptă.

— Atunci hai să trecem la treabă. Anul acesta vom pune accentul pe poezie. O să citiți atât de multe poezii, încât veți face rime şi în somn.

Domnul Bennett se freacă peste genunchiul drept şi nu mă pot reține să nu observ că materialul pantalonilor este uşor tocit în dreptul genunchiului. Mă întreb câți bani câştigă ca profesor. Niciuna din hainele lui nu pare nouă sau scumpă.

Pe de altă parte, doamna Bennett purta o pereche de pantofi care păreau să fi costat o avere. Nu că ştiu eu prea multe despre pantofi, dar are şi mama o pereche ca aceea şi nu mă lasă s-o port, fiindcă spune că sunt prea scumpi şi o să-i distrug. Probabil că are dreptate.

— Acum, spune el, vreau să trec prin clasă şi să-mi spuneți care e poezia voastră preferată, dacă aveți vreuna. Nu vreau să inventați doar ca să mă impresionați, fiindcă *o să-mi dau seama.*

Văd câteva mâini ridicându-se, pentru că, evident, e limpede că toată lumea e dornică să-l impresioneze pe domnul Bennett. Mai ales *fetele* din clasă. Iar când profesorul le zâmbeşte, ele chicotesc drept răspuns.

După ce vreo zece dintre noi spun titlurile poeziilor preferate, aruncând cu nume mari precum Angelou, Dickinson sau Silverstein, domnul Bennett îşi îndreaptă atenția spre mine, chiar dacă n-am ridicat mâna. Azi n-am ridicat mâna nici măcar o dată – anul acesta mă străduiesc să fiu invizibilă.

— Adeline? spune el.

Urăsc când oamenii mă strigă pe numele complet, în general, pentru că asta-mi aminteşte că am nişte probleme.

— Addie, îl corectez eu.

— Addie.

Dă din cap.

— Dar tu? Care e poezia ta preferată?

— „Annabel Lee”, spun fără nicio ezitare.

Ştiu că este şi în volumul de pe catedră, dar nu de aceea am rostit acest titlu. Mi-a plăcut întotdeauna la nebunie

poemul ăla. Este superb, obsedant şi romantic totodată. Pot să-l recit pe tot, îl ştiu pe de rost.

— Ah, încă o iubitoare a marelui Poe!

Pare cu adevărat încântat.

— Favoritul meu este „Corbul”, dar „Annabel Lee” conține unele dintre cele mai obsedante versuri.

Râde la mine şi ridurile din jurul ochilor se adâncesc uşor.

— „Şi când noaptea suia, stam întins lângă ea,
Draga mea, draga mea, viața, mireasa mea,
În mormântu-i dintre ape vii,
În groapa-i dintre fremătătoare ape vii[1].”

Mă trece un fior, exact ca-n poezie.

Mă priveşte drept în față cu ochii lui căprui, ca şi când aş fi singura persoană din încăpere.

— Ştii la ce se referă aceste versuri, Addie?

— Sunt despre o fată pe care a iubit-o când era tânăr. O iubire din adolescență, moartă între timp. Am citit că nimeni nu ştie exact cine l-a inspirat să scrie acest poem.

— O să-l discutăm foarte detaliat în cursul acestui an, spune el. Precum şi despre iubirea lui Poe pentru litera „L”. Annabel *Lee. Lenore.* Eu*lalie*[2]*.*

Îmi face cu ochiul.

— Ade*line.*

În momentul acesta, nu-mi pasă că mă urăşte toată lumea din şcoală. Nu-mi pasă că nimeni nu vrea să stea lângă mine la cantină. Nu-mi pasă că am o grămadă de teme idioate la mate, încă din prima zi de şcoală. Pentru că

---

[1] Versuri din poezia „Annabel Lee”, de Edgar Allan Poe, Scrieri alese. Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1963, traducere de Dan Botta (n.tr.).

[2] Titlurile unor poezii scrise de E.A. Poe (n. tr.).

profesorul meu de engleză îl iubeşte pe Poe la fel de mult ca mine.

Şi pentru că mi-a făcut cu ochiul.

CAPITOLUL 7

EVE

Cum face mereu, Nate rămâne şi azi la şcoală până târziu. Pe lângă revista aceea de poezie pe care o scot de două ori pe an, este şi unul dintre supervizorii ziarului şcolii, aşa că are mereu ceva în lucru. Teoretic vorbind, eu supraveghez cercul de şah, dar am fost informată că nu sunt obligată să stau la toate întâlnirile, aşa că de cele mai multe ori n-o fac. Ultimul lucru pe care mi-l doresc la finalul orelor, când simt deja că-mi bubuie capul, este să mă uit la nişte adolescenți care împing încolo şi încoace pe o tablă ture şi cai.

Fiindcă în această dimineață am venit împreună cu Nate, cu o singură maşină, o rog pe Shelby să mă ducă şi pe mine acasă. Când ajung, este abia 15.30. De obicei, la ora asta încep să sap prin maldărele de teme pentru acasă, însă fiind prima zi, mă trezesc că n-am nimic de făcut. Este prea devreme pentru obişnuitul pahar de vin, plin ochi, cu care mă tratez seara.

Urc în Kia mea, fără să ştiu încotro mă îndrept de fapt, când mă trezesc că o apuc pe strada Washington. Toate

oraşele din Massachusetts au o stradă Washington şi o stradă a Libertăţii, adeseori şi o stradă Massachusetts. Oricine-ar fi fost ăla care a denumit străzile din acest stat, nu a dat dovadă de prea multă creativitate.

Îmi continui drumul până ajung la mallul de la limita vestică a oraşului Caseham, unde parcarea geme de maşini. Văd şi o gaşcă de adolescenţi bucurându-se de ultima după-amiază liberă înainte să fie copleşiţi de grămada de teme pentru acasă. Vederea acelor puşti strecurându-se pe uşile rotative mă face să mă opresc în loc. Ori de câte ori dau peste elevii mei în afara şcolii, observ că sunt absolut îngroziţi să mă vadă. Ar trebui să nu mă las afectată de asta, dar ceva din smerenia lor se reflectă şi asupra mea.

Rămân în maşină preţ de o clipă, cu mâinile încleştate pe volan. Mă întreb ce-o face Nate acum – el n-ar fi stresat de ideea de a-şi întâlni elevii la mall. Probabil că are o discuţie cu noul redactor-şef al ziarului şcolii, un băiat sclipitor, pe nume Bryce Evans. Anul trecut l-am avut şi eu pe Bryce în clasă şi a fost tot un elev de nota zece cu felicitări. Niciodată n-a venit cu tema nefăcută. Puştiului ăluia îi scrie pe frunte admiterea într-o facultate de top.

Număr până la zece, apoi de la zece înapoi. După ce fac asta încă de două ori, simt cum umerii mi se relaxează.

Ies din maşină strângând la piept geanta bleu, atât de mare încât Nate mă tachinează mereu că o să mă cocoşeze de-a dreptul. Totuşi, azi e aproape goală, deci presupun că nu sunt în pericol să fac vreo cocoaşă.

Îndată ce trec de uşile culisante de la intrare, mă izbeşte drept în faţă mirosul de zahăr cu scorţişoară de la standul cu covrigi. Mi-ar plăcea o cană plină cu bucăţele de covrig proaspăt şi, dacă aş fi elevă la liceu, exact asta aş mânca acum. Însă metabolismul meu nu mai este ce era odată, aşa că-mi ţin respiraţia când trec pe lângă standul de covrigi şi

la fel când trec pe lângă cel cu ciocolată Godiva. Da, mi-ar plăcea o căpşună învelită în ciocolată, dar n-a fost să fie azi.

Îmi continui drumul până când ajung la magazinul Footsies.

Preț de câteva clipe stau pur şi simplu în faţa vitrinei. Magazinul expune pantofi şi ghete cu toc de la Christian Louboutin ce împodobesc vitrina, inclusiv o pereche de stiletto cu toc cui din piele neagră, deşi tocul în sine este auriu. Mă uit la perechea mea de pantofi Jimmy Choo cumpărată cu două săptămâni în urmă, în ciuda a ceea ce i-am spus lui Nate. O să afle mai încolo, când o să vadă extrasul de pe cardul de credit.

Îmi plac nespus pantofii cu toc înalt. Am fost mereu un pic mai scundă decât media, am puțin sub 1,60 şi urăsc să fiu mai scundă decât elevele mele. O pereche de tocuri de şapte-opt centimetri îmi dau un avantaj care îmi sporeşte încrederea în mine. Prefer să nu fiu nevoită să-mi dau prea tare capul pe spate când îmi privesc soțul, căci el are aproape 1,80.

Şi în afară de povestea cu pantofii, de cele mai multe ori chiar m-am purtat cum trebuie. Practic, am câte o pereche de pantofi în coşurile de cumpărături ale tuturor site-urilor de vânzări online, dar esențialul este că nu am cumpărat nimic, de fapt. Doar am pus pantofii acolo, dar n-am finalizat achiziția. Aşa că, de ce nu mi-aş face şi eu din când în când o bucurie?

Footsies este un magazin de fițe, dar e destul de mare şi nu are decât o vânzătoare care stă îndărătul casei de marcat, uitându-se în telefon. În ciuda gloatelor de adolescenți ce aglomerează mallul, aici nu sunt decât vreo câțiva clienți. Magazinul acesta nu vinde Doc Martens sau sneakerşii pe care i-ar cumpăra cei mai mulți dintre copiii ăştia. Aici se vând pantofi pentru „oameni în vârstă” ca mine.

Fata de la tejghea nu dă niciun semn că ar vrea să mă asiste, ca urmare mă plimb nestingherită printre rafturi. Pantofii cu toc de la Christian Louboutin sunt expuşi într-un rastel în magazin şi când verific mărimea pe interiorul pantofului, descopăr că au şi numărul meu – 37.

Îi iau din raft şi găsesc într-o parte o banchetă unde să-i probez. Scot pantofii purtaţi toată ziua şi îmi strecor în pantofii cei noi talpa încălţată în ciorap. Descopăr că-mi vin perfect şi mă simt exact ca Cenuşăreasa. Nu mă taie la călcâi şi nu mă strâng la degete. I-aş putea purta o zi întreagă.

De fapt, ar fi o achiziţie înţeleaptă.

Şi de ce nu? Am lucrat toată vara. Merit o recompensă. Nu ştiu de ce, dar simt un val de încântare agitată de fiecare dată când îmi cumpăr o pereche de pantofi. Nici măcar nu ştiu ce-mi place mai tare. Ador entuziasmul cu care îi duc la casă, pentru a fi scanaţi de vânzătoare, şi anticiparea momentului că în curând îmi vor aparţine. Sau poate este bucuria de a-i depozita în dulap, frumos aliniaţi lângă celelalte perechi. Şi, desigur, mai vine şi primul moment când îi voi purta în afara casei. Oi fi eu banală în comparaţie cu soţul meu, dar nişte pantofi ca ăştia mă fac să mă simt strălucitoare. Ca şi când aş fi, totuşi, îndeajuns de atrăgătoare încât să fiu căsătorită cu superbul Nathaniel Bennett.

Doar că ajung şi la clipa când întorc pantofii şi văd eticheta cu preţul. Oh. Oh, uau. Nate nu va fi niciodată *de acord* cu asta.

Valul de dopamină se evaporă brusc. Oricât de mult mi i-aş dori, pantofii aceştia nu vor fi niciodată ai mei. Chiar dacă n-ar trebui să-mi înfrunt soţul când vom primi extrasele cardurilor de credit, tot n-aş putea justifica vreodată cheltuirea unei sume atât de mari pe o pereche de

pantofi. Îmi privesc tălpile şi simt cum mă copleşeşte un val de tristeţe. Îmi doresc pantofii ăştia.

Atât de mult.

Mă uit spre vânzătoarea aflată tot la casa de marcat. În faţa ei se află o femeie în vârstă care îşi cumpără nişte pantofi, aşa că e atentă la ea. Femeia se scotoceşte prin geantă, căutându-şi portofelul. Probabil va plăti cu vreun cec sau ceva de genul ăsta. O să mai dureze ceva.

Iar geanta mea imensă se cască înaintea mea, complet goală.

Înainte să-mi dau seama ce fac, strecor înăuntru perechea de stiletto Christian Louboutin. Încap perfect, ca şi când ar fi fost meniţi să intre acolo. Trag fermoarul; nici n-ai zice că sunt înăuntru. Ştiu că cele mai multe perechi de pantofi nu au alarmă, ca să declanşeze scanerele de la intrare. Nu au eticheta aceea de siguranţă.

Dau să mă ridic, dar îmi tremură picioarele, aşa că mă aşez la loc. Chiar am de gând să fac asta? Chiar *o să fur* aceşti pantofi? N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

În fine, n-am mai făcut-o de mult.

N-o să mă prindă nimeni. Vânzătoarea abia dacă mi-a aruncat o privire de când am intrat aici, iar acum, după ce femeia în vârstă şi-a plătit pantofii, o văd că se întoarce din nou la telefonul ei. Pot să ies pur şi simplu din magazin şi nici n-o să bage de seamă. N-am văzut nici camere de luat vederi.

Chiar am de gând să fac asta?

Presupun că da.

Încerc iar să mă ridic, de data asta cu mai mult succes, cu picioarele în continuare nesigure, dar izbutind să mă menţină în poziţie verticală. Cu mâna tremurătoare, îmi dau după ureche o şuviţă din părul meu fără vlagă, şaten-noroios. Femeia în vârstă se îndreaptă şi ea spre uşă strângând bine în mâna dreaptă, noduroasă, punga de

plastic cu propria pereche de pantofi. O urmez, îndreptându-mă la rându-mi spre ieşire. Mă uit în spate şi văd vânzătoarea adâncită în ecranul telefonului. N-o să se prindă că plec cu pantofii aceia în geantă, iar Nate nu va avea motiv să se plângă de cheltuielile de pe cardul de credit.

Şi chiar în momentul în care mă felicit pentru succes, ţiuitul alarmei izbucneşte strident în tot magazinul.

CAPITOLUL 8

ADDIE

După ore merg direct acasă, fiindcă aşa mi-a spus mama să fac.

Iau autobuzul şcolii, pentru că sunt fără bicicletă şi e un pic cam mult de mers pe jos, mai ales că am un rucsac destul de greu. Cei mai mulţi dintre copiii din autobuz sunt mai mici decât mine, fiindcă o mulţime din elevii de-a unsprezecea şi a douăsprezecea vin la şcoală cu maşinile. Eu am făcut şaisprezece ani astă-vară şi mi-am luat şi permisul de înscriere la şcoala de şoferi, dar, oricât de mult m-am rugat de ea, mama a fost categorică în decizia ei că nu sunt încă pregătită pentru lecţiile de condus. Totuşi, am reuşit s-o conving să mergem împreună de câteva ori într-o

parcare, unde să fac vreo câteva manevre. Mai bine decât nimic.

Hudson are acum maşină. A împlinit şaisprezece ani în urmă cu zece luni, pe când încă mai vorbea cu mine. Abia a aşteptat să primească permisul provizoriu şi să-şi dea examenul de conducere, ca să poată primi un permis limitat. Ca de obicei, m-a inclus şi pe mine în planurile lui. „O să trec în fiecare dimineaţă să te iau la şcoală, Addie."

Maşina pe care şi-a cumpărat-o pare făcută de el însuşi din piese adunate de prin gunoaie şi sunt sigură că şi-a plătit-o singur, din banii adunaţi în joburi de vară sau cu jumătate de normă, după şcoală. Însă noua lui iubită, Kenzie, nu pare să aibă vreo jenă să urce în ea.

Când ajung la intrare, mama deschide larg uşa înainte să apuc măcar să mă scotocesc de chei prin rucsac. Este evident că supraveghea strada, aşteptându-mă să mă întorc de la şcoală. Poartă o pereche de pantaloni gri de yoga, iar părul încărunţit i-a scăpat parţial din coada prinsă la spate.

— Cum a fost la şcoală? mă întreabă înainte să apuc să intru în casă.

— Minunat. A fost cea mai bună zi de şcoală dintotdeauna.

— Nu face pe deşteaptă.

Arunc rucsacul pe jos, lângă uşa de la intrare, chiar dacă ar trebui probabil să-l iau la mine în cameră, din moment ce am teme de făcut. Atât domnul Bennett, cât şi doamna Bennett au reuşit să ne dea de lucru chiar din prima zi. Dar cel puţin abia aştept să-mi fac tema la engleză. Proful ne-a cerut să scriem despre cum ne-am petrecut vara, însă sub forma unei poezii.

Mama îşi frământă mâinile urmărindu-mă prin casă, chiar dacă ştie cât de mult urăsc chestia asta.

— Ţi-ai făcut vreun prieten?

Mârâi.

— Nu.

— Dar Hudson?

Nu fac decât să clatin din cap.

— Nu înțeleg ce s-a petrecut între voi.

Își trage în sus pantalonii de yoga care par prea strâmți.

— Este un băiat tare drăguț. Înainte erați de nedespărțit.

— Nu știu.

— Vrei s-o sun eu pe maică-sa?

Mârâi iar. În niciun caz *nu* vreau s-o sune pe doamna Jankowski, care măcar vorbește engleză un pic mai bine decât soțul ei, dar nu-i mai puțin ciudată.

În plus, eu știu exact de ce nu mai vorbește Hudson cu mine. Și mama nu trebuie să afle în vecii vecilor.

— E în regulă, îi spun. Oricum, este ocupat tot timpul cu fotbalul.

Din fericire, mama lasă lucrurile așa cum au picat, ceea ce e un mare succes. Acum câțiva ani, eu și mama aveam o relație foarte lejeră, în timp ce tata era ca o bombă cu ceas – mereu furios când bea și gata să explodeze din cel mai neînsemnat motiv. Acum tata s-a dus, iar mama s-a întors la starea ei de mamă îngrijorată și cicălitoare. Dar sper că ea măcar nu bea în halul în care o făcea tata.

Nu, știu cu certitudine că nu bea. Și nici n-ar face-o vreodată.

Mama arcuiește o sprânceană.

— Domnul Tuttle era pe-acolo?

— Nu.

Cobor privirea.

— A fost... vreau să zic, a fost concediat sau și-a dat demisia, sau ceva de genul. Dar nu mai e la școală.

— Oh.

Îmi dau seama că mama este ușurată. Ca mulți alții, nici ea nu prea m-a crezut când i-am spus că nu s-a întâmplat nimic între mine și profesorul de matematică. Poate pentru

că povestea mea s-a tot schimbat în timp, îndeajuns încât să-i facă pe oameni să-şi pună întrebări.

Pare că vrea să-mi pună iar o întrebare despre asta şi, dacă o s-o facă, jur pe Dumnezeu că o să încep să urlu. Nu vreau să mai vorbesc despre acest subiect. I-am spus adevărul. I-am spus şi directoarei adevărul. Şi am spus poliţiei tot ce era de spus.

Mă rog, nu chiar tot.

Adică, na, nu-s chiar idioată de-a dreptul.

CAPITOLUL 9

EVE

Alarma răsună în tot magazinul. Ţignalul ei ascuţit urlă neîncetat şi e greu de crezut că mai este cineva în mail care să n-o fi auzit.

Oh, Doamne, n-ar fi trebuit să iau pantofii ăia. La ce mi-a fost capul? Am deja destui pantofi. Tocmai mi-am cumpărat o pereche acum două săptămâni. M-am lăcomit. Dar mi-i doream atât de tare...

Ce naiba e în *neregulă* cu mine? Sunt *bolnavă.* Nate are dreptate – am o problemă.

Un agent de securitate vine în fugă spre magazin. Nu ştiu care e politica de sancţiuni pentru şterpelitorii de pe rafturi, dar n-are cum să se termine bine. Nu ştiu ce impact o să

aibă asupra jobului meu dacă voi fi acuzată de furt. S-ar putea să fiu *concediată*.

Ce va spune Nate despre toate astea? O să fie atât de dezamăgit de mine. Nici măcar nu o să mai pot da ochii cu el.

Strâng geanta la piept, cu sângele năvălindu-mi în urechi. Vânzătoarea se grăbeşte şi ea spre ieşire şi abia atunci îmi dau seama, vag, că trece de mine fără să-mi arunce o privire.

Şi brusc îmi dau seama de ceva. Încă n-am trecut de ieşire. Singura care a făcut-o este bătrâna ce tocmai a cumpărat o pereche de pantofi.

— Îmi pare foarte rău, strigă vânzătoarea. Am uitat complet să scot banda de siguranţă de pe tălpi!

Îi aruncă celui de la pază o privire vinovată.

— A fost greşeala mea. Doamna şi-a plătit pantofii.

Vânzătoarea o conduce pe biata bătrână derutată înapoi la casă, pentru a dezamorsa eticheta de siguranţă, în timp ce eu rămân într-un colţ al magazinului, tremurând din toate încheieturile. Dacă aş fi trecut prima prin scanerele de la ieşire, alarma ar fi pornit şi cel de la pază m-ar fi prins cu pantofii furaţi în geantă.

Am evitat o adevărată catastrofă.

Profitând de faptul că vânzătoarea este ocupată, scot pantofii din geantă şi îi pun la locul lor, pe raft. Nu-mi vine să cred că aproape am făcut-o. Aproape că mi-am distrus întreaga viaţă pentru nişte idioţi de pantofi. Cum am putut risca atât?

Am nevoie de toată concentrarea de care sunt capabilă ca să ajung nevătămată acasă. Simt cum tot corpul îmi vibrează, şi nu într-un sens bun. N-ar fi trebuit să încerc să fac un lucru atât de prostesc. Asta nu face decât să arate că nu m-am schimbat nici după atâţia ani. Câteodată încerc să mă mint că acum sunt adult în toată firea, dar cum pot fi o

persoană matură, când în jumătate din timp încă mă simt de cincisprezece ani?

Ajung acasă şi sunt uşurată să văd maşina lui Nate parcată pe aleea de acces. Nu trebuie să stau singură şi să mă întreb când are de gând să ajungă. Intru şi simt venind din bucătărie aroma sosului de roşii. Ce să vezi, s-a apucat şi să pregătească cina.

Atârn geanta în cuierul pentru haine, aşa cum fac de fiecare dată, şi mă îndrept spre bucătărie. Nate e în faţa aragazului, cu mânecile cămăşii albastre suflecate până la cot, şi amestecă într-o cratiţă. Îmi imaginez o realitate alternativă, în care ar trebui să-i mărturisesc că am fost arestată pentru furt din magazin. Slavă cerului că nu am fost nevoită să trec prin asta.

Nate îmi simte prezenţa în bucătărie şi ridică privirea spre mine, zâmbind. Este incredibil de chipeş când zâmbeşte. Chiar şi după atâţia ani, tot aşa mi se pare. Cui nu i s-ar părea?

— Am început să pregătesc cina, îmi spune el. Sper că nu te deranjează.

— Sigur că nu. Chiar mă bucur. Eşti foarte grijuliu, îi zâmbesc la rândul meu, cu toate că, trebuie să recunosc, zâmbetul meu n-are acelaşi impact ca al lui.

— Am cel mai bun soţ din lume.

Râde şi îşi îndreaptă din nou atenţia spre cratiţa cu sos de roşii.

— Mă bucur să aud asta.

În mine se răscoleşte ceva. Poate că este adrenalina provocată de faptul că aproape am fost prinsă furând nişte pantofi scumpi, dar simt că, dintr-odată, îl doresc pe Nate. Îl vreau chiar acum, chiar dacă nu e prima sâmbătă din lună.

Vin prin spatele lui şi îl înconjor cu braţele în dreptul pieptului ferm. Îmi lipesc buzele de ceafa lui.

— Nate...

Râde iar.

— Eve, ce faci? Eu încerc aici să pregătesc un festin pentru noi.

— M-am gândit la tine toată ziua.

Mâinile îmi coboară, în timp ce trupul lui se încordează.

— Poate iei o pauză de la prepararea cinei...

Se desface cu blândețe din îmbrățișarea mea. Simt un ghimpe ascuțit, o senzație de déjà-vu.

— Scumpo, mor de foame. Hai să mâncăm mai întâi, OK?

— OK.

Nu încerc iar să-l iau în brațe, dar rămân aproape, cu o mână pe umărul lui.

— Atunci, după cină?

— Imediat după ce devorăm o ditamai farfuria cu paste ziti? Greu îmi pot imagina ceva sexy în treaba asta.

Bineînțeles. Încă o scuză. Nici măcar nu mă mai surprinde.

Se apleacă spre mine ca să mă sărute pe vârful nasului.

— În seara asta, mai târziu.

— Promiți?

De data asta, râsul lui sună gol.

— Dumnezeule, la felul cum o spui, sună de parcă n-aş vrea să fac dragoste cu soția mea! Doar că a fost o zi lungă şi aş vrea să luăm cina şi apoi să mă relaxez citind ceva, înțelegi?

Şi asta va fi şi scuza de mai târziu, când o să mă apropii de el, în pat. „A fost o zi lungă şi sunt obosit. Mâine, OK, Eve?” Poate că o să invoce la un moment dat şi vreo durere de cap, cine ştie. Există un punct în care devine umilitor să-i mai cer, iar Nate ştie asta. Contează pe asta.

CAPITOLUL 10

ADDIE

În toți anii de liceu şi şcoală gimnazială tăcuți până acum, am transpirat la orele de sport poate de cinci ori, cel mult.

Singurele momente în care transpir sunt când ne pun să dăm ture. Însă, de fiecare dată când trebuie să jucăm vreun sport de echipă, reuşesc să evit cumva orice tip de epuizare fizică majoră. E cel mai mare talent al meu. Ce pot să zic? Nu sunt vreo sportivă.

Astăzi jucăm volei, un sport minunat dacă vrei doar să pierzi vremea pe-acolo şi să nu faci mare lucru. Adică, sunt sigură că dacă aş face orice încercare, cât de mică, de a intra în contact cu mingea, aş transpira şi eu. Dar e destul de uşor să stai într-un colț al terenului şi să te prefaci că încerci să loveşti şi tu în minge, când de fapt n-ai nicio intenție s-o faci.

Din nefericire, profesoara noastră de sport, doamna Cavanaugh, ne pune să facem duş după oră, indiferent dacă am transpirat sau nu. Iar asta este, de departe, cea mai neplăcută parte a orei de sport.

Dacă aş arăta precum Kenzie Montgomery, care, din întâmplare, este cu mine în clasă la ora de sport, poate că nu m-ar deranja duşul în public. Dar, din păcate, eu arăt ca mine, aşa că obiectivul pentru duşul de după ora de sport este să încep şi să termin cât mai repede posibil. Dacă aş putea să intru şi să ies din cabină fără să mă ud deloc, ar fi absolut grozav.

Din nefericire, în secunda în care îmi scot hainele lângă dulapurile din vestiar, aud un chicotit în spatele meu. Apuc repede prosopul şi mă înfăşor în el, dar chicotitul continuă. Întorc capul şi dau peste Kenzie şi una dintre prietenele ei holbându-se la mine.

Au trecut cam două săptămâni de când a început şcoala. Din păcate, viaţa mea socială nu s-a îmbunătăţit cu absolut nimic. Mă evită în continuare cu toţii, ca pe o ciumată, cu excepţia, se pare, a momentelor când vor să râdă de mine, în vestiar.

Kenzie şi prietena ei nu se opresc din râs, ţintuindu-mă în continuare cu privirile. Nu ştiu ce-i atât de amuzant. Adică, da, prosopul se sprijină pe nişte sâni practic inexistenţi. Dar nu cred că ăsta e un lucru de care *să râzi cu gura până la urechi.*

— Addie, spune Kenzie. Ştii, există chestiile alea care se numesc *lame de ras...*

Ei bine, măcar acum ştiu ce le amuză. Cobor privirea spre picioarele care-mi ies din prosop şi trebuie să recunosc că sunt destul de păroase. Imediat ce intrăm în luna septembrie, temperatura scade dramatic în vestul statului Massachusetts şi, pentru că nu mai am ocazia să port pantaloni scurţi (azi, la ora de sport, am purtat colanţi), nu m-am mai deranjat să mă rad pe picioare. De ce-aş face-o? Doar n-am un iubit care să se uite la picioarele mele.

Însă se pare că trebuie să mă rad pentru Kenzie.

Încerc s-o ignor, pornind hotărâtă spre duşuri. Ca de obicei, abia dacă mă ud un pic, apoi ies repede şi mă înfăşor în prosop ascunzându-mi trupul, cu tot cu picioarele mele păroase. Singurul lucru care mă ţine pe linia de plutire este ora de engleză cu domnul Bennett.

Iar faptul că este ultima oră din zi mă face să o aştept şi mai tare.

Cred că şi domnul Bennett mă place. La ora de trigonometrie, doamna Bennett pare permanent dezamăgită de mine (ceea ce e destul de corect, din moment ce nu înțeleg mare lucru din ce se petrece la oră), dar domnul Bennett reacționează la toate răspunsurile mele dând entuziast din cap. Nici măcar domnul Tuttle nu avea reacții atât de încurajatoare.

Şi, oricum, asta este o situație complet diferită. N-am de gând să mă mai gândesc la domnul Tuttle.

Când ajung la ora de engleză, îl găsesc pe domnul Bennett stând la catedră, ca de obicei. Poartă o cămaşă bleu, la care a asortat o cravată de un albastru mai închis. Nu toți profesorii bărbați poartă cravată, dar îmi place că domnul Bennett preferă să se îmbrace aşa. I se potriveşte. Când elevii încep să intre în clasă, ridică privirea şi ne aruncă tuturor un zâmbet. Este genul de profesor căruia îi place într-adevăr ce face. Uneori, profesorii noştri se poartă ca şi când şi-ar dori să fie oriunde altundeva, în afară de şcoală.

Nu că nu aş înțelege sentimentul. Însă, cumva, faptul că ştiu că el vrea să fie aici mă face şi *pe mine* să-mi doresc acelaşi lucru.

Odată ce suntem cu toții aşezați, domnul Bennett dă ocol catedrei şi se sprijină pe ea, ca de obicei. Apoi îşi pune mâinile pe genunchi, tot ca de obicei. Are degete cu noduri mari. Am observat acest detaliu.

— Am notat poemele pe care le-ați scris, începe el. O să vi le returnez după oră, dar aş vrea să spun că, în general, ați făcut treabă bună. Şi vreau să repet că poeziile nu trebuie neapărat să aibă rimă. Dar...

Privirea i se opreşte asupra lui Austin Vargas, din banca a treia.

— Doar ca să ştim pentru viitor, „borât” nu rimează cu „băşit”, OK?

Se aud câteva râsete. Nu sunt deloc surprinsă că Austin a făcut nişte poante scârboase. Sinceră să fiu, mă aşteptam la asta din partea multora dintre colegii mei. Mă enervează când văd că oamenii nu iau în serios această materie. Şi nu intenționez să fiu una dintre ei.

La finalul orei, domnul Bennett trece printre rânduri şi ne înapoiază poeziile, cu comentariile lui scrise în susul paginii. Simt că am fluturi în stomac, aşteptând să-i citesc părerea despre ce am scris. A fost un poem foarte personal şi am petrecut ore întregi ca să-l scriu, chiar dacă n-are decât o pagină. Sper să vadă cât am muncit la el.

Doar că, atunci când ajunge în dreptul băncii mele, domnul Bennett găseşte hârtia cu tema mea, mi-o pune cu fața în jos pe bancă, bătând cu arătătorul în ea.

Mă uit nedumerită la coala de hârtie. Tuturor le-a pus foile cu fața în sus, numai a mea este cu fața în jos. A fost cumva o greşeală?

Ridic încet hârtia şi o întorc invers. Îndată îi recunosc scrisul în comentariul din partea de sus a paginii, scris cu cerneală roşie. *Rămâi să vorbim după oră.*

Nu e bine deloc.

De ce vrea să ne vedem după oră? Crede cumva că *am copiat* poezia? N-am copiat-o. N-aş face una ca asta. Am extras-o din adâncul *sufletului* meu.

Însă, oricare ar fi motivul, a găsit totuşi că poezia mea este tulburătoare. Vrea să-mi vorbească.. După oră". Şi nu sunt sigură că vreau să aud ce are să-mi spună.

CAPITOLUL 11

EVE

Îl zăresc în timp ce pipăi nişte avocado la raionul de fructe din băcănia unde m-am oprit după şcoală.

Art Tuttle.

E îmbrăcat cu o helancă izbitoare prin aspectul ei ciudat de lejer. Nate poartă mereu la şcoală cămaşă şi cravată şi, cu toate că Art nu era nici pe departe atât de formal, purta şi el întotdeauna o cămaşă drăguță. Helanca asta pare foarte nelalocul ei. Plus că e un pic cam strâmtă pentru burta aia de Moş Crăciun. Şi, chiar mai ciudat de-atât, Art e încălțat cu nişte sandale cu vârf decupat, pe sub care, desigur, are o pereche de şosete albe, din acelea pentru sport. În mâna dreaptă cară o pungă de plastic plină cu portocale, ceea ce mă uimeşte iar, fiindcă nu l-am văzut niciodată mâncând vreo portocală, de când îl ştiu eu. Şi am luat prânzul împreună de multe, de foarte multe ori, ba chiar ne-am întâlnit câteodată şi la cină.

— Eve.

Reuşeşte să-mi arunce un zâmbet care nu-i dezvăluie dinții, lucru straniu, pentru că Art e omul cu cel mai dințos zâmbet pe care l-am văzut eu vreodată.

— Bună. Ce mai faci?

— Sunt bine.

Zâmbesc chiar dacă simt că zâmbetul acesta mă schimonoseşte, de parcă aş fi uitat cum se face.

— Tu ce mai faci, Art?

Mi-am promis mie însemi că, dacă o să mă întâlnesc cumva cu Art, n-o să-l abordez în felul acesta. Cu o înclinare a capului, ca atunci când vizitezi pe cineva dintr-un spital de boli nervoase. Ca şi când mi-ar părea rău pentru el.

Doar că mie *chiar* îmi pare rău pentru el.

Toată porcăria aia a început la jumătatea celui de-al doilea semestru. Totul a început cu *fata* aia – Addie Severson. Nu ştiu chiar toată povestea, dar dintr-odată toată lumea a început să bârfească, cum că Art Tuttle şi-o trage cu una din clasa a zecea. Prima dată când am auzit zvonul parcă m-a pocnit cineva în moalele capului. Pentru mine, Art era aproape o figură paternă, mai ales că eu şi tata nu prea ne mai vorbim. Auzisem poveşti despre alți profesori cu un comportament nepotrivit față de eleve, dar nu mă aşteptasem la una ca asta din partea lui Art. În niciun caz.

Însă faptele, în sine, erau al dracului de grăitoare. Addie mergea foarte greu la matematică, ceea ce nu mă surprinde deloc pe baza a ceea ce am văzut până acum de la ea, iar Art a petrecut multe ore din timpul lui liber, fără să fie plătit, ca s-o mediteze şi s-o ajute să parcurgă materia. A invitat-o pe fată acasă la el, la cină, nu doar o dată. Apoi a dus-o acasă de mai multe ori.

Adăugați toate astea la faptul că Addie era o fată cu probleme. Fiica unui alcoolic abuziv care, în cele din urmă, a murit de la băutură, în semestrul de toamnă. Toată lumea a simțit că fata era o țintă clară pentru un profesor agresor.

Iar apoi...

Ei bine, apoi s-a mai întâmplat ceva.

Addie nu l-a acuzat niciodată formal pe Art de ceva anume. Dar, după ce s-au spus multe şi s-au făcut multe, reputația lui a fost iremediabil distrusă. Nu mai putea lucra la Liceul Caseham. Va fi norocos dacă-şi va găsi de lucru *oriunde altundeva.*

— Am avut şi zile mai bune, îmi răspunde Art. Tuşeşte în palmă şi aud o tuse hârâită, ca şi cum i-ar fi rămas ceva înţepenit în plămâni. Mi-e dor de şcoală, adaugă el.

— Şi nouă ne e dor de tine.

Abandonez căutarea avocadoului perfect şi îmi îndrept întreaga atenţie spre Art.

— Este atât de nedrept ce ţi s-a întâmplat. Chiar trebuia să-ţi dai demisia?

Lasă să-i scape un şuierat.

— Haide, Eve. Ştii că trebuia. După cele întâmplate, nimeni nu mă mai privea ca înainte. N-aş fi putut rămâne nici măcar dacă părinţii nu s-ar fi grăbit să se plângă.

Are dreptate, fireşte. Dar asta nu face lucrurile mai puţin nedrepte.

— Ai găsit altceva de lucru?

— Încă n-a muşcat nimeni momeala.

Oftează şi se scarpină în părul scurt, cărunt.

— Am trimis o grămadă de cereri, dar situaţia nu-i prea grozavă. Dacă o să găsesc ceva, s-ar putea să fiu nevoit să mă mut, pentru că locul acela n-o să fie în vestul statului. O să mă consider norocos dacă găsesc ceva în New England.

Îmi vine să-l întreb dacă se descurcă în privinţa banilor, dar nu vreau să-l stânjenesc. Am sentimentul că răspunsul este „nu”. Cum ar putea fi în regulă, din moment ce a rămas fără job şi are doi băieţi la facultate?

— Marsha cum este? îl întreb.

— Bine.

Soţia lui, Marsha, lucrează la un soi de organizaţie nonprofit, ceea ce înseamnă că nu câştigă îndeajuns încât să susţină familia. Din câte ştiu, ea l-a crezut când i-a spus că între el şi Addie nu s-a petrecut nimic, dar mă întreb ce fel de impact are o treabă ca asta asupra căsniciei lor. Erau un cuplu atât de drăguţ, însă genul acesta de acuzaţii sunt suficiente pentru a zgudui şi cele mai solide căsnicii.

— Să ştii că e la mine în clasă, răbufnesc eu.

Art ridică din sprâncene.

— Poftim?

Tresar. N-am vrut să aduc vorba despre ea, dar este dificil să te faci că nu vezi elefantul din încăpere. Fata care i-a distrus viața.

— Addie Severson. Anul ăsta face trigonometria cu mine.

— Ah, spune Art.

Îi cercetez chipul rotund, încercând să-i desluşesc expresia. Este curios ce mai face Addie? Vrea să mă întrebe de ea, dar se teme că va părea ciudat dacă o face? În timp ce gândurile mi se învârtesc în cap, mă loveşte o idee: ca oricine altcineva din lumea asta, nu sunt nici eu complet sigură de nevinovăția lui Art Tuttle.

Ştiu că are o inimă bună şi că nu este un moş libidinos. Dar este ceva în toată povestea asta care nu mi se pare în regulă. La urma urmelor, cum a putut fi atât de prost? Cum a putut rămâne singur cu fata aia, în sala de clasă, în fiecare zi după terminarea orelor, şi să nu-şi dea seama cum va părea treaba asta?

— Pare drăguță, spun eu în cele din urmă. Nu e printre cele mai bune eleve.

Sprâncenele albe şi stufoase ale lui Art se unesc, încruntate.

— Nu, nu este.

Rămânem aşa preț de o clipă, el cu portocalele, helanca şi şosetele albe băgate în sandale, iar eu cu coşul de cumpărături, care are nevoie de unul sau două avocado coapte. Până acum n-am avut niciodată dificultăți să vorbim unul cu celălalt, dar de data asta stânjeneala a devenit aproape sufocantă. Aş vrea să-i invit, pe el şi pe soția lui, să vină la noi la cină, dar nu mă pot convinge să lansez invitația.

În orice caz, înțeleg de ce a simțit să trebuie să demisioneze.

— În fine, îi spun, mă bucur că te-am văzut, Art.

— Şi eu pe tine, Eve.

Dă din cap spre avocado.

— Şmecheria e ca atunci când apeşi uşor coaja cu degetul să cedeze un pic, dar nu prea mult.

— Mulțumesc.

Chiar şi acum, încă mai învăț lucruri de la el.

— Şi... succes. Cu toate.

Mă întorc cu spatele, revenind la muntele de avocado. Aleg din grămadă unul cu coaja maronie, un pic moale la atingere. Chiar când mă pregătesc să-l încerc, simt că mă prinde cineva de braț. Îmi ia o secundă ca să-mi dau seama că Art e încă în spatele meu şi el m-a apucat de mână. Degetele grăsulii îmi muşcă din pielea dezgolită şi nu mă pot gândi decât că, dacă nu ne-am afla în mijlocul băcăniei, aş striga după ajutor.

— Eve, aşteaptă, îmi şuieră vocea lui la ureche. Trebuie să asculți ce am de zis. Chiar acum.

CAPITOLUL 12

ADDIE

Rămâi să vorbim după oră.

Oare a început vreodată vreun lucru bun cu aceste cinci cuvinte? Aş zice că nu. Niciodată.

Din fericire, aceasta este ultima oră pe ziua de azi şi aproape s-a terminat, aşa că nu trebuie să trăiesc cu groază decât încă zece minute, până o să sune clopoţelul. Toţi ceilalţi se ridică de la locurile lor şi ies din clasă, numai eu rămân lipită de scaun. La fel şi domnul Bennett.

Risc o privire spre el. Oare este dezamăgit de mine? Imposibil să-mi dau seama. *Rămâi să vorbim după oră* nu sună bine deloc, dar nu sunt cele mai rele cuvinte din lume. În timpul scandalului cu domnul Tuttle, nici n-au mai aşteptat să se termine orele. Directoarea m-a scos direct din ora de biologie şi m-a întrebat ce se petrece.

— Addie?

Eram atât de pierdută în gânduri, încât nici n-am realizat că toţi ceilalţi au plecat şi am rămas în clasă doar eu şi domnul Bennett. Mă priveşte cu sprâncenele ridicate, ca şi când, cine ştie, se gândeşte că am păţit ceva. Reuşesc să-i arunc un zâmbet vag.

— Scuze. Mi-a fugit gândul o clipă.

Mă ridic nesigură de la locul meu şi mă apropii de catedră, strângând în mâini foaia cu poezia.

— Deci, ăăă, ce-am greşit?

— Ce-ai greşit? întreabă el.

Acum, că sunt mai aproape, văd seminţele negre, minuscule, a ceea ce ar deveni o barbă dacă nu s-ar rade în fiecare zi.

— Nu ai greşit cu nimic. Dimpotrivă.

Mă uit spre comentariul scris cu roşu deasupra poeziei mele.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că poemul tău este uimitor.

„Poemul tău este uimitor.” Aceste patru cuvinte sunt *mult, mult* mai bune decât „rămâi să vorbim după oră”. Pentru

prima dată de la începerea acestui nenorocit de an şcolar, simt o tresărire de fericire.

— Serios?

— Oh, da.

Îmi smulge hârtia din mână.

— Imaginarul poetic este incredibil. „Pumnii lui, un vulcan scuipând lavă de pe buzele ei, cu fiecare lovitură". Addie, am fost de-a dreptul emoționat. Este o capodoperă de lirism.

— Mulțumesc.

Cobor privirea, încercând să nu mă gândesc la sursa inspirației mele: toate acele nopți în care tata se împleticea spre casă, beat şi furios.

— Mă bucur că v-a plăcut.

— Şi cred că ar trebui să-l publici.

Ridic capul brusc.

— Poftim?

— Vorbesc serios.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Este chiar foarte bun şi trebuie să-l împărtăşeşti lumii. Ştii că sunt supervizorul revistei de poezie a şcolii, nu?

Ştiu revista de poezie, *Reflecții.* Mi-am dorit dintotdeauna să public şi eu acolo, dar mi-a fost teamă ca ei să nu considere că poeziile mele sunt prosteşti. La urma urmelor, ce ştiu eu despre a compune o poezie? Tot ce-am făcut până acum a fost să mâzgălesc într-un carneţel cu coperte marmorate, în liniştea camerei mele. Dar azi, pentru prima dată, cineva care chiar ştie despre ce vorbeşte îmi spune că s-ar putea să am talent.

— Poate... dacă aşa credeți, spun cu prudență.

Dă hotărât din cap.

— Aşa cred. Cred că ți-ar plăcea să lucrezi la revistă. Şi te-ar ajuta să-ți mai faci prieteni.

Oh, Doamne. Deci domnul Bennett ştie că anul ăsta mi-e greu să-mi fac prieteni? Este peste măsură de umilitor. Pe de altă parte, fireşte că ştie. Toată lumea ştie de scandalul cu mine şi domnul Tuttle. A fost o prostie din partea mea să cred că n-ar şti.

— Nu vreau să spun decât, adaugă el repede, când îmi vede expresia, că o să întâlneşti şi alți elevi ca tine, cu interese asemănătoare.

Domnul Bennett e amabil – cam singura persoană care a fost amabilă cu mine anul ăsta, inclusiv dintre profesori. Încearcă să nu mă facă să mă simt ca o ratată, lucru pe care-l apreciez, deşi chiar sunt o ratată. Sunt sigură că el n-a avut niciodată probleme de genul ăsta când era în liceu. Adică, uitați-vă la fața lui. Fac pariu că avea o liotă de fete pe urme, agățându-se de fiecare vorbuliță a lui.

Apoi îmi pică fisa. Poate că nu i-a plăcut deloc poezia mea. Poate că îmi spune toate lucrurile alea frumoase fiindcă îi pare rău de mine. Poate că, atunci când poeziile mele vor fi citite de nişte puşti într-adevăr talentați, o să mă fac de tot râsul.

— Nu sunt sigură că e o idee prea bună, spun în cele din urmă.

Se încruntă.

— Serios? Cred că ți-ar face cu adevărat plăcere.

— Eu…

Cobor privirea spre poemul pe care-l țin în mâini, cel despre care a pretins că i-a plăcut atât de mult.

— Nu ştiu ce să zic.

— Vino la una dintre întâlniri.

Domnul Bennett îmi susține privirea. Îmi place castaniul ochilor lui – ca un baton de ciocolată.

— Nu te obligă nimeni să revii, dacă nu vrei. Dar cred că o vei face.

Şi mă trezesc acceptând, nici eu nu ştiu cum, cu toate că o voce sâcâitoare din ceafă nu încetează să-mi spună că este o idee proastă.

CAPITOLUL 13

EVE

Mă întorc şi dau cu ochii de Art, foarte aproape de mine. Atât de aproape, încât disting reţeaua de vinişoare roşii care îi împânzeşte albul ochilor. Atât de aproape, încât detectez damful de whisky din respiraţia lui. Aşa îmi dau seama că ceea ce i s-a întâmplat l-a distrus în mai multe moduri.

— Eve.

Are vocea uşor înecată.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Art, murmur eu, nefiind sigură că vreau să ştiu ce are să-mi spună.

— Ascultă, trebuie să fii prudentă cu Addie Severson.

Simt cum mi se usucă gura în timp ce-l privesc în ochii injectaţi.

— Art, vrei să te duc acasă?

— Nu, nu asta încerc să-ţi zic!

Frustrat, încleştează maxilarele.

— Uite, mi-am ţinut gura de dragul ei, dar fata aia nu e deloc bine. Sunt... sunt chestii pe care nu le ştii.

— Art...

— Trebuie să auzi asta, Eve.

Sub ochiul drept îi zvâcneşte un muşchi. Nu l-am văzut niciodată aşa, cu toate că, dacă a băut, asta explică întrucâtva situaţia.

— Tu eşti ca mine şi încerci să-i ajuţi pe elevi când au nevoie. Dar trebuie să ai mare grijă cu fata asta. Este... Addie este un copil cu probleme.

— O să am grijă, spun încetişor.

În cele din urmă, Art îmi dă drumul din strânsoare şi pare că tot corpul i se dezumflă. Coboară privirea şi umerii i se lasă brusc. Întind mâna şi i-o aşez pe umăr.

— Lasă-mă să te duc acasă, OK? îi spun.

Sunt sigură că a venit aici cu maşina, dar nu cred că acum e în stare să conducă.

— OK, răspunde el tot încetişor, cu vocea unui învins.

Abandonez căutarea unui avocado perfect şi îl conduc pe Art spre parcare. Îl duc cu maşina acasă, unde, din fericire, se află şi soţia lui. Îi explic Marshei situaţia, încercând să nu folosesc cuvântul „beat”, cu toate că e dificil. Partea proastă este că Marsha nu pare câtuşi de puţin surprinsă. Este evident că, de când a răbufnit toată mizeria aia cu Addie Severson, viţile lor au luat-o de-a dura.

„Addie este o fată cu probleme.”

N-am nicio îndoială că Art trebuie să nutrească o grămadă de resentimente faţă de Addie. În acelaşi timp, nimeni n-are să mă acuze *pe mine* că am vreo relaţie cu ea. Este la mine în clasă, prin urmare o s-o învăţ matematică aşa cum îl învăţ pe oricare alt elev. Nimic mai mult.

CAPITOLUL 14

ADDIE

Aşadar, astăzi – la două zile după ce domnul Bennett m-a invitat prima dată, făcându-mă să plutesc pe un norişor – o să particip la prima mea întâlnire de la *Reflecţii,* revista de poezie. Aproape că e destul cât să se îndrepte întreaga situaţie.

Aproape.

Însă, în ciuda nerăbdării cu care aştept întâlnirea, nu pot spune că mi-a dispărut cu totul ghimpele de supărare provocat de faptul că, de când am început şcoala, am mâncat în fiecare zi singură, la prânz. Dacă mă aşez la o masă cu elevi care mă ştiu deja, se uită toţi la mine şi fac un efort comun să mă ignore, de parcă n-aş exista. Aşa că este mai puţin dureros dacă îmi găsesc pur şi simplu o masă liberă.

Când mă întreabă mama cum merg lucrurile la şcoală, mă prefac că e ceva mai bine. Cu alte cuvinte, că încep să-mi fac prieteni, chiar dacă e o minciună sfruntată. Toată lumea îl iubea atât de mult pe domnul Tuttle, iar sentimentul general este că orice s-ar fi întâmplat între noi doi este vina mea şi, de asemenea, că e groaznic de scârbos. Ca urmare, mă evită în continuare cu toţii. Probabil că aşa va rămâne situaţia pentru totdeauna.

Azi nu-i atât de rău că stau singură la prânz, fiindcă am şansa să încerc să-mi dau seama despre ce mama dracului e vorba la ora de matematică. Am cartea de trigonometrie

deschisă în față şi citesc din ea, dar ar putea la fel de bine să fie scrisă în greacă, la cât de utilă îmi este. De fapt, unele chestii chiar sunt în greacă. De exemplu, simbolul ăla rotund cu o linie care trece prin el, ce-o mai fi şi *aia.*

Fără meditațiile domnului Tuttle, mă aflu serios în pericolul de a nu trece în semestrul ăsta. Chiar dacă semestrul a început doar de câteva săptămâni, deja m-a copleşit disperarea. Şi este destul de limpede că doamna Bennett n-are de gând să se facă luntre şi punte, cum se făcea el.

În timp ce încerc să înțeleg de ce reprezentarea grafică a unei anumite ecuații creează linia aceasta ciudată, ondulată, simt că ceva îmi zgâlțâie brațul. Ridic privirea şi o zăresc pe nimeni alta decât Kenzie Montgomery, stând în picioare lângă mine şi ținând în mâini tava plină ochi cu mâncare. Nu există absolut nicio şansă să vrea să mi se alăture pentru prânz, aşa că ştiu deja că la mijloc trebuie să fie vreo răutate.

— Hei, spune Kenzie. Nu poți să ocupi doar tu o masă. Trebuie să te muți.

Mă uit spre tava mea cu mâncare. N-am luat decât vreo cinci înghițituri din burger, mi-a rămas mai mult de jumătate.

— Dar eu...

— *Ridică-te.*

De data asta, cea care-mi vorbeşte este slujnicuța lui Kenzie, Bella. Mă rog, una dintre slujnicuțe. Mai are câteva în spate – o miniarmată.

— Ai ocupat toată masa doar pentru tine. E foarte egoist din partea ta, Addie.

— Dar, ăăă...

Mă uit spre masa goală.

— Vă puteți aşeza pe locurile libere.

— Da, dar avem de discutat nişte chestii private.

Kenzie îşi aşază tava pe masă, împingând-o pe a mea mai încolo.

— Aşa că trebuie să te muți.

Deschid gura, deşi nu prea ştiu ce să spun. Însă, înainte să mă pot gândi la vreo replică, Kenzie îmi ia tava de pe masă, în timp ce Bella îmi smulge manualul din față. Mă holbez uluită la ele.

— Hei! strig eu.

— Unde vrei să stai? mă întreabă Kenzie.

A ridicat tava atât de brutal, încât laptele cu ciocolată a dat pe-afară şi s-a împrăştiat peste tot, îmbibând şervețelele în lichid cafeniu.

— Hotărăşte-te mai repede, altfel îți aruncăm lucrurile la gunoi şi gata.

Inima îmi bubuie în piept. Ar trebui s-o înfrunt cumva, dar cum aş putea? Ce anume să fac? Să mă bat cu ea în mijlocul cantinei? S-o insult? Nu mă pot gândi la nicio insultă cu care să i-o plătesc lui Kenzie Montgomery şi care să fie adevărată. Fata asta e pur şi simplu perfectă.

— Hei.

Din spatele găştii lui Kenzie răzbate o voce dureros de familiară. Hudson Jankowski îşi face loc în fața grupului.

Kenzie se bosumflă.

— Addie a luat toată masa pentru ea şi nu vrea să se mute.

Hudson coboară privirea şi ochii lui de un albastru deschis se opresc o clipă asupra chipului meu. E ca şi când n-ar mai şti cine sunt, dar simt o străfulgerare de speranță când îl aud spunând:

— De ce trebuie să se mute?

Kenzie pufneşte.

— Vrei *tu* să stai cu ea?

Rămân aşezată la masă, aşteptând ca Hudson să-mi țină partea. „Addie este prietena mea cea mai bună şi aş fi

bucuros să stau lângă ea. A fost singura mea prietenă când nimeni nu voia să-mi fie alături.” În loc de asta, el spune altceva:

— Haide, Kenzie. Uite o masă liberă acolo.

— Aia este chiar lângă automatele de snackuri, suspină Kenzie. Şi de ce ar trebui să ne mutăm *noi?* Ea stă aici singură.

Nu mai pot asculta ciorovăiala asta. Poate că Hudson mi-a luat un pic apărarea, dar nu aşa cum mi-aş fi dorit s-o facă. A decis că nu mai suntem prieteni şi asta mă doare mai tare decât orice.

Aşa că mă ridic de la masă şi smulg cartea de matematică din mâinile Bellei.

— Bine. Luaţi voi masa.

Kenzie ridică o sprânceană.

— Îţi vrei şi tava?

Îmi vine să-i zic că mi-a pierit pofta de mâncare, dar sunt aproape sigură că, dacă rostesc vreun cuvânt, o să încep să plâng. Şi ştim cu toţii că ăsta-i cel mai rău lucru pe care-l poţi face. Aşa că ies hotărâtă din cantină, cu fruntea sus. Aproape că mi se pare că-l aud pe Hudson strigându-mă, dar probabil că halucinez, fiindcă mă îndoiesc că ar face asta.

CAPITOLUL 15

ADDIE

În timp ce mă grăbesc spre întâlnirea cu cei de la revista de poezie, dau nas în nas cu Kenzie şi Hudson.

De fapt, nu prea dau nas în nas cu ei, ci mai degrabă îi văd. Hudson are antrenament la fotbal, iar Kenzie probabil că are şi ea antrenament la majorete, dar înainte de a se duce fiecare la treaba lui stau câteva minute împreună, pitiți într-unul dintre cotloanele tăcute de la etajul patru, în spatele unui rând de dulapuri.

Le stă bine împreună, amândoi cu părul de un blond perfect. Dacă s-ar fi întâmplat vreodată ceva între mine şi Hudson, noi doi n-am fi arătat nici pe departe la fel de potriviți. Nu că s-a întâmplat. A fost un timp când... Ei bine, hai să zicem că am scris câteva poezii proaste despre Hudson Jankowski. Petreceam atât de mult timp împreună şi era cel mai bun prieten al meu; cu toate astea, tot el era şi subiectul fanteziilor mele, în singurătatea din camera mea.

Iar acum este cu Kenzie. Nu se sărută, dar stau foarte, foarte aproape unul de celălalt, vorbind în şoaptă.

Chestia ciudată este că noi doi obişnuiam să ne amuzăm pe seama lui Kenzie şi a slujnicuțelor ei. „Le cere să-i facă un altar la ele în cameră”, glumea Hudson. „Şi să-i dea douăzeci de procente din toate veniturile lor.”

„Totuşi, tipa chiar este drăguță”, am subliniat eu odată. Iar Hudson a scos un sunet, ca atunci când îți vine să vomiți. Desigur, pe atunci nu avea decât treisprezece ani.

Acum, când e pierdut tot în ochii ei, nu pare că o să-i vină prea curând să scoată icnetele alea ca de vomă.

Îhh, sunt pe cale să înceapă să se sărute. Nici măcar nu mă pot uita.

Cobor privirea spre cele două rucsacuri abandonate, rezemate de perete. Cel negru, ieftin, este al lui Hudson. Al lui Kenzie este tivit cu piele şi garnisit cu o grămadă de nasturi şi ornamente atârnate de el. Văd chiar şi un breloc cu numele *Kenzie* scris cu litere încrustate cu pietre strălucitoare. Mă întreb dacă a fost făcut pe comandă. De asemenea, se întâmplă să observ şi că de breloc atârnă două chei. De la ea de acasă.

Mă aventurez să arunc o privare în spate, spre cei doi. Vorbesc în continuare, complet pierduți unul în privirea celuilalt. Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge să trăiesc ziua în care Hudson va fi unul dintre lacheii ei – sau, mai rău de-atât, *iubitul* ei. În tăcere, scot brelocul de pe cheița fermoarului de la rucsac şi-l strecor în buzunar.

În timp ce mă îndepărtez, mă aştept s-o aud pe Kenzie strigând după mine. Deja mă urăşte, iar faptul că i-am luat cheile ar fi picătura care ar umple paharul. Şi dacă îi spune directoarei? De ce mi-aş asuma un astfel de risc şi să intru iar în bucluc?

Însă nu mă prinde. Parcurg tot drumul înapoi, apoi cobor scările şi când ajung la etajul al treilea îmi dau seama că am scăpat.

Sosesc la întâlnirea pentru revista de poezie, cu cheile încă la mine în buzunar. Sunt surprinsă de cât de puțini elevi au venit. M-aş fi gândit, având în vedere popularitatea domnului Bennett, că sala va fi arhiplină, însă, pe de altă parte, el lucrează şi la ziarul şcolii.

Poate că sunt destule oportunități pentru ca fetele să flirteze cu el. În orice caz, mă bucur că aici nu sunt prea mulți elevi. În felul ăsta, e mai puțin intimidant.

Când intru în sală, îl văd pe domnul Bennett vorbind cu alt elev. Ridică însă privirea şi zâmbetul acela minunat i se aşterne pe toată faţa. Se scuză faţă de cel cu care discuta şi se grăbeşte să vină spre mine.

— Addie! Sunt atât de încântat că ai reuşit să vii!

Sunt copleşită de entuziasmul lui, aşa că nu reuşesc decât să dau din cap.

— Haide, intră, îmi spune el, fiindcă stau încremenită în prag. Vezi şi tu că nu suntem prea mulţi. Însă toţi cei care participă sunt foarte dedicaţi. Şi mi-ar plăcea să ţi-o prezint pe editoarea-şefă.

Mă conduce spre o fată pe care o recunosc, e în clasa a douăsprezecea. Sunt destul de sigură că o cheamă Mary. Are părul foarte negru, tuns scurt de tot la ceafă şi ciufulit pe creştet, cu un breton care-i intră în ochi. Poartă un hanorac de trening căruia i-a tras fermoarul până sus, pe gât, iar în faţă are deschis un caiet cu spiră, cu o pagină acoperită cu mâzgălituri negre, furioase, şi cu desene de schelete, terminate doar pe jumătate. Când mă vede, se încruntă.

— Bună, Mary, spun eu, sperând s-o impresionez cu faptul că-i ştiu numele.

Însă nu pare *deloc* încântată.

— Mă cheamă *Lotus.* Nu Mary. Ţi se pare că arăt ca o Mary?

Aş zice că este o întrebare retorică, dar chiar şi aşa clatin din cap că nu. Sunt în continuare destul de sigură că numele ei real este Mary, însă o să-i spun Lotus dacă aşa vrea ea.

— Lotus, te-aş ruga să-i arăţi lui Addie cum merg treburile pe-aici, îi spune domnul Bennett. De asemenea, Addie are o poezie fenomenală pe care a scris-o pentru ora mea.

Îmi face cu ochiul.

— Simt eu că ar putea fi un material de prima pagină.

Probabil că nu a fost cel mai bun lucru pe care să-l spună ca s-o facă pe fata asta duşmănoasă să mă placă, dar, în acelaşi timp, lauda lui face să-mi tremure genunchii. Întotdeauna am fost o elevă mediocră, iar aceasta ar putea fi prima dată în viața mea când simt că poate sunt şi eu bună la ceva.

Îmi şi imaginez cum i-aş spune mamei că vreau să fiu poetă. Cred că ar face atac cerebral.

Mă aşez în banca de lângă Lotus/Mary. Nu pare deloc încântată când se întoarce spre mine cam fără tragere de inimă.

— Păi atunci hai să vedem poezia aia, îmi spune.

Scotocesc prin rucsac şi scot dosarul cât un lat de palmă în care îmi țin majoritatea lucrărilor pentru şcoală. Am fost mereu organizată şi îmi place la nebunie să-mi separ temele cu etichete pe coduri de culori. Frunzăresc secțiunea de engleză şi localizez imediat poezia despre tata, despre care nu menționez că e cea mai bună din zecile de poezii furioase scrise despre el de-a lungul timpului.

I-o întind lui Lotus, care cercetează pagina cu ochii mijiți. Poartă un machiaj negru, ce-mi aminteşte de Cleopatra. Când termină, comentează:

— Chestia asta e într-adevăr macabră.

Nu-mi dau seama dacă este sau nu un compliment.

— Ştiu.

— Este, gen, real?

Încuviințez încet din cap.

Lotus expiră lung.

— OK, în fine, e destul de bună. Poate că mai trebuie să o cizelezi un pic. Domnul Bennett o să te ajute cu asta. Are sugestii foarte bune. Şi să ştii că te pot ajuta şi eu. Gen, ai aici un soi de temă de culoare, cu tot sângele ăla care îi

curge tipei pe față, dar ai putea să forțezi şi mai mult. Mai multă culoare, înțelegi?

Dau tare din cap.

— Da, categoric.

Îmi aruncă o privire lungă.

— Nu tu eşti aia care şi-a tras-o cu domnul Tuttle?

Tresar.

— Nu.

— Ba da, tu eşti. Addie Severson, nu?

— Da, dar...

Îmi ronțăi vârful degetului mare.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic. Totul a fost o neînțelegere.

— OK, atunci cum de a fost concediat?

Simt în piept un ghimpe de vină. Este doar vina mea, însă n-am ce face în privința asta. Nu am putut spune nimic care să îndrepte lucrurile.

— Nu ştiu.

— E cam scârbos.

Începe să mâzgălească gânditoare în caietul ei cu spirală. A desenat o pereche de oase încrucişate şi le conturează iar şi iar.

— Nu ştiu cum ai putut s-o faci cu *el.* Gen, *oricine altcineva* ar fi fost mai bun.

— Exact. N-am făcut-o.

Ridică din umeri ca şi când nu m-ar crede. Pentru o clipă, m-am gândit că poate ar fi o şansă să mă împrietenesc cu Lotus, dar acum nu mai ştiu ce să zic. Reputația mea este mult prea pătată şi acesta e motivul pentru care eram atât de disperată să mă mut la altă şcoală. Poate că nu-i prea târziu nici acum. Poate aş putea să o tulesc la alt liceu, în primăvară.

Însă ridic privirea şi îl văd pe domnul Bennett în cealaltă parte a sălii. Privirile ni se încrucişează şi îl văd ridicând

spre mine degetul mare, în semn de încurajare entuziastă. Îmi imaginez cum îi spun că plec de la Caseham şi îmi imaginez şi dezamăgirea lui.

Dar ceea ce-mi dă cu adevărat încredere să rămân este setul de chei al lui Kenzie, aflat în buzunarul meu.

CAPITOLUL 16

EVE

Când ajunge seara acasă, după şcoală, Nate e într-o stare de spirit foarte bună.

Intră pe uşă fluierând şi, chiar dacă nu este unul dintre cele trei săruturi ale zilei, se îndreaptă spre canapeaua pe care stau şi îmi dă un pupic pe obraz. Din experienţa anterioară, ştiu însă că nu trebuie să mă entuziasmez prea tare.

— Ai avut o zi bună? îl întreb.

— Fenomenală.

Ezită, apoi adaugă:

— Azi m-am întâlnit cu cei de la revista de poezie. O grămadă de talente neşlefuite acolo. Şi e o fată a cărei creaţie aminteşte un pic de Carol Ann Duffy.

Cine-o mai fi şi aia. Nate a cochetat mereu cu ideea că ar fi şi el poet. Cu câţiva ani în urmă a publicat un volum de poezii cumpărat de părinţii lui şi de încă vreo cinci prieteni,

şi sunt destul de sigură că asta a fost tot. Poate că în vremea lui Shakespeare era altfel, dar azi nu mai faci niciun ban cu poezia.

Cu toate astea, era romantic la începutul relației noastre. Obişnuia să scrie poezii pentru mine. *Despre* mine. Iar apoi mi le recita în vreun loc absolut romantic, de exemplu când pluteam în derivă pe vreun lac, într-o barcă cu vâsle. Mă făcea să mă simt ca o zeiță – genul de femeie care merită să se scrie poezii despre ea.

Am păstrat câteva dintre poemele acelea. Le țin într-o cutie de pantofi, în fundul dulapului. Înainte le reciteam des, dar n-am mai făcut-o de câțiva ani buni. Acum mă deprimă să le văd. Nate nu a mai scris de multă vreme vreo poezie despre mine. Încep să cred că nici n-o va mai face vreodată.

— Deci ce vrei la cină? mă întreabă el. Pot să fac nişte paste.

Mă uit spre teancul de teme din poală. Am notat mai mult de jumătate. Nu verific chiar fiecare răspuns din temă decât dacă am îngrijorări serioase în legătură cu vreun elev. De exemplu, am verificat tema lui Addie Severson. Bate spre 50 la sută, ceea ce nu-i semn bun pentru primul examen. Are nevoie urgent să ştie treaba asta.

— De fapt, spun eu, în seara asta o să ies la cină cu Shelby.

Minciuna mi se rostogoleşte de pe limbă.

Nate dă din cap, indiferent. Îi place când ies seara, iar la întoarcere o să mă întrebe cum a fost cina şi după ce o să-i spun că a fost în regulă, n-o să mai fie curios să afle altceva. Categoric n-o s-o sune pe Shelby ca să confirme că am fost cu ea, ceea ce e bine, fiindcă Shelby nu ştie că ar fi trebuit, chipurile, să ieşim împreună.

— Tu ai planuri pentru seara asta? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Nimic foarte interesant. Deşi... mă simt inspirat. Poate o să scriu ceva.

— Atunci nu-ți mai stau pe cap. Nu vreau să te deranjez dacă încerci să scrii.

— Tu nu mă deranjezi niciodată, scumpa mea.

Soțul meu ştie mereu ce să spună.

O oră mai târziu am terminat de notat toate temele şi mă îndrept spre uşă. Chiar dacă nu e decât septembrie, vremea s-a cam răcorit, aşa că-mi iau o jachetă şi mă încalț cu ghetele mele de la Manolo, cu tocuri de şapte centimetri. Filosofia mea este că pantofii nu merită banii dacă nu te fac cu cel puțin şapte centimetri mai înaltă. Ai putea la fel de bine să ieşi pe stradă încălțată în şosete.

Ezit în fața uşii, întrebându-mă dacă ar fi cazul să-mi iau la revedere de la Nate. Dar s-a închis în dormitor şi n-aş vrea să-l deranjez, în cazul în care e concentrat profund la ceva. N-o să se supere dacă plec fără să-mi iau rămas-bun.

Până la Simon's Shoes fac douăzeci de minute cu maşina. Ştiu drumul fără să mai pornesc GPS-ul şi navighez pe străzi în timp ce în maşină răsună muzica de dans difuzată la radio, iar scaunele vibrează din cauza başilor. Nu pot spune cu siguranță dacă doar muzica e de vină sau îmi bate şi mie inima să-mi spargă pieptul. Poate e câte puțin din fiecare.

Când ajung la magazinul de pantofi, soarele a început să coboare la orizont. Trag în parcarea ce deserveşte atât magazinul, cât şi pizzeria de alături. Când ies din maşină, mirosul de sos gras de roşii şi brânză topită îmi asaltează nările, iar stomacul îmi ghiorțăie. Încă n-am luat cina. Poate mă opresc mai târziu pentru o pizza.

Mă îndrept spre uşa magazinului de pantofi şi mă uit la plăcuța cu programul. Marțea închid la ora şapte seara. Ceasul de la mână îmi arată că e 18.50.

La fix.

Deschid uşa şi aproape că mă lovesc de o femeie de vârstă mijlocie, care duce în braţe mult prea multe cutii de pantofi. Cel puţin patru. Patru perechi de pantofi noi. Nu mă pot abţine să nu simt un ghimpe de invidie. Când îi zâmbesc, îmi aruncă o privire vinovată şi spune:

— Cred că închid în câteva minute.

— Este în regulă, îi răspund. O să mă mişc repede.

Practic, magazinul este gol – doar la casă se mai află un ultim client. Mă duc ţintă la pantofii de designer şi, fiindcă ştiu bine magazinul, găsesc imediat măsura mea. Au o pereche de pantofi cu toc de la Christian Louboutin care seamănă foarte mult cu cei pentru care era să fiu prinsă la mail, dar aici sunt mai ieftini.

Poate că ar trebui să-i cumpăr. Merit o recompensă – nu mi-am mai cumpărat o pereche nouă de pantofi de la cei purtaţi în prima zi de şcoală. Aş putea să-i iau cu alt card de credit, ca să-l induc în eroare pe Nate.

Sau aş putea să-i probez măcar. Nu e niciun rău în asta.

— Ai arăta grozav cu pantofii aceia.

Vocea aparţine unui bărbat încălţat cu o pereche de pantofi negri, marca Rockport. Ridic privirea spre vânzătorul care stă în faţa mea, privind apreciativ la pantofii pe care-i am în mână.

Dă din cap în direcţia depozitului.

— Sunt mărimea ta sau ai nevoie de altă pereche?

— Ăştia ar trebui să-mi vină...

Mi-i ia cu blândeţe din mână.

— Îmi dai voie?

Supusă, mă aşez pe bancheta de lemn pusă special pentru probatul pantofilor. N-apuc să mă descalţ singură, că vânzătorul desface fermoarul ghetelor şi mi le trage din picioare. Are antebraţe musculoase şi mâini puternice, iar degetele lui zăbovesc o clipă mai mult decât ar fi fost

necesar pe arcul tălpii mele. Apoi ia un pantof şi mi-l strecoară pe picior.

— Cenuşăreasa.

Îmi zâmbeşte un pic strâmb. În partea dreaptă are un incisiv uşor ciobit, dar altminteri dinții sunt albi şi bine îngrijiți.

— Potrivire perfectă. Trebuie să-i ai.

— Hmm, spun eu. Fac pariu că asta îi spui fiecărei cliente.

— Categoric nu.

Mă uit peste umărul lui. Spre deosebire de momentul când am ajuns aici, magazinul este acum scufundat în penumbră. Plăcuța de la intrare a fost întoarsă invers, ca să semnaleze că magazinul este închis. Probabil că asta înseamnă şi că a încuiat uşile, cu noi doi înăuntru.

Mâna lui dreaptă coboară pe genunchiul meu, apoi urcă uşor spre coapsă.

— Deci, ce spui?

— Cred...

Simt cum respirația mi se opreşte în gât.

— S-ar putea să mai am nevoie de nişte muncă de convingere.

Atunci mă prinde în brațe şi mă trage spre el.

Şi îşi lipeşte buzele de ale mele.

CAPITOLUL 17

EVE

Dumnezeule, cât de bine sărută. Mă face să mă topesc de-a dreptul. Credeam că Nate e priceput la asta, dar am greşit. Bărbatul ăsta e mult mai bun decât el.

— Eve, murmură el. Nu ştiam dacă o să vii.

— Şi să ratez asta? Niciodată.

Pe buzele lui Jay zăboveşte un zâmbet, iar ochii i se umplu de dorință. Pe soțul meu nu l-am mai văzut de mult privindu-mă în felul acesta şi, trebuie să recunosc, privirea lui Jay mă excită îndeajuns încât să mă întorc aici în fiecare săptămână, de trei luni încoace. Şi nici măcar nu mă simt vinovată pentru asta.

Mă rog, poate *un pic de tot.* Dar n-aş fi făcut-o în veci dacă soțul meu nu s-ar purta de parcă i-ar fi teamă să mă atingă.

Jay se uită peste umăr la geamul mare care dă drept în stradă, de unde oricine ne poate vedea sărutându-ne. Îmi întinde o mână, ca să mă ajute să mă ridic în picioare. Arunc şi celălalt pantof cu care am rămas încălțată şi îl urmez spre depozit.

Facem dragoste printre teancurile de cutii de pantofi. Este un spațiu mic, dar care pare cumva cu atât mai sexy. Cu toate că, odată, m-am rostogolit peste tocul unui stiletto care aproape că mi-a străpuns pielea. Jay şi-a cerut o grămadă de scuze din cauza asta. Încearcă mereu să fie blând, dar după o săptămână în care stăm departe unul de

altul, pur şi simplu ne smulgem hainele de pe noi când ne vedem.

Durează cam cât ar putea dura o partidă de sex în depozitul unui magazin de pantofi. Destul de ciudat, după ce terminăm parcă nici nu-mi mai doresc atât de tare pantofii aceia. Timp de un minut, stăm amândoi întinşi pe podeaua rece şi tare, ca să ne tragem sufletul. Jay suflă ca după maraton şi, când întoarce capul ca să mă privească, văd cum pielea îi străluceşte de transpiraţie.

— Asta e cea mai bună parte din săptămână.

Mă îmbrăţişează şi mă sărută din nou.

— Azi nu m-am putut gândi decât la asta. Nu eram sigur că o să vii.

Mă ridic în capul oaselor şi îmi iau sutienul care atârnă pe o cutie de pantofi de pe al doilea raft. Nu vreau să-i spun că simt acelaşi lucru. Şi nu numai atât – că, dacă n-am avea aceste întâlniri, într-o bună zi m-aş arunca în gol de pe acoperişul şcolii.

Totul a început cu patru luni în urmă. Mai întâi a fost un flirt nevinovat. Venisem la Simon's ca să-mi cumpăr o pereche de pantofi. Nu ştiu cum, dar îmi tot imaginam că perechea potrivită de pantofi va rezolva totul. Ca şi când, dacă aş fi intrat în casă încălţată cu pantofii perfecţi, dintr-odată Nate m-ar fi găsit din nou atrăgătoare.

Probam două perechi: nişte sandale cu barete, de la Stuart Weitzman, şi nişte pantofi cu toc din piele neagră, marca Cole Haan. Nu-mi permiteam să cumpăr decât o singură pereche şi mă tot uitam când la una, când la alta, încercând să mă decid. Am stat acolo peste o oră, incapabilă să iau o hotărâre cu privire la perechea care l-ar face pe Nate să mă iubească iar. În cele din urmă, vânzătorul s-a apropiat de mine.

Avea ceva familiar, însă la început nu mi-am putut da seama ce anume. Desigur, era genul pe persoană pe care

orice femeie ar observa-o. La fel de chipeş ca Nate, dar în alt fel. Masiv şi puternic, în timp ce Nate este mai subțire şi mai deşirat. Bărbatul a venit lângă mine şi mi-a spus cu o voce dureros de blândă: „Închidem în câteva minute. Pot să încasez şi de la dumneavoastră?”

A fost prea mult pentru mine. Am izbucnit în lacrimi.

Jay a închis magazinul şi în următoarele două ore am stat de vorbă. Nu i-am spus totul, dar i-am spus îndeajuns. Mi-a mărturisit că nu înțelege cum este posibil ca soțul meu să nu mă găsească atrăgătoare. Am presupus, la acel moment, că voia doar să fie amabil – până când m-a sărutat.

Într-un fel, este ironic faptul că m-am îndrăgostit până peste cap de un vânzător de pantofi.

Lui Jay începe să-i sune telefonul şi bagă mâna după el în buzunarul pantalonilor kaki, ce zac mototoliți pe jos. Când vede numele de pe ecran, trage adânc aer în piept. Înainte de a răspunde, se uită la mine. Chiar dacă ține telefonul lipit de ureche, tot aud vocea de femeie de la capătul celălalt, însă nu înțeleg ce spune.

— Îmi pare rău, murmură Jay la telefon. Am rămas iar peste program, a trebuit să fac inventarul.

Nu vrea să-l aud mințind altă femeie, dar este inevitabil. Întorc capul, să-i ofer măcar aparența intimității.

— Ajung acasă într-o jumătate de oră.

Se scarpină în părul ciufulit.

— N-ar trebui să fie aglomerat în trafic, aşa că... da, nu-ți face griji pentru cină. O să iau eu nişte pizza de alături.

Dacă amândoi avem de gând să cumpărăm pizza, atunci va trebui să intru în restaurant după el. Atât de paranoic este. Nu vrea ca minciunile lui să iasă la iveală. Şi adevărul este că nici eu nu vreau.

— Da, spune el la telefon. Aşa o să fac. Da... sigur. O s-o rezolv când ajung acasă.

Ezită, uitându-se la mine.

— Şi eu te iubesc.

Când termină convorbirea, pielea de pe gâtul lui e roşu aprins.

— Rahat, îmi pare rău, Eve.

— N-ai de ce, îi spun eu, chiar dacă această convorbire a fost o amară aducere-aminte a motivelor pentru care nu vom putea fi niciodată împreună.

După apelul primit, se evaporă şi o parte din euforia de după sex. Este ciudat că, în toate aceste luni în care eu şi Jay ne-am întâlnit pe ascuns, eu n-am fost nici măcar o dată întreruptă de un telefon sau un mesaj de la Nate. Pare mulțumit că sunt plecată de acasă.

Jay îşi muşcă buza de jos.

— Pe săptămâna viitoare, atunci?

— Categoric.

Este cea mai bună parte a săptămânii – n-aş rata-o pentru nimic în lume.

În timp ce ne îmbrăcăm amândoi printre cutiile de pantofi de toate mărimile pământului, nu mă pot abține să nu mă gândesc la cât de mult înseamnă întâlnirile acestea pentru mine. Nu doar că sunt cel mai bun moment din săptămână – sunt *totul* pentru mine. Nu trece o zi în care să nu-mi doresc ca eu şi Jay să putem fugi împreună.

Însă, în adâncul sufletului meu, ştiu că toate astea se vor sfârşi groaznic.

CAPITOLUL 18

ADDIE-

La finalul întâlnirii de astăzi a revistei *Reflecții,* domnul Bennett arată cu degetul spre mine.

— Addie, putem vorbi un minut?

Particip deja de câteva săptămâni la întâlnirile celor de la revista de poezie şi, în sfârşit, încep să simt că aparțin şi eu unui loc. Deşi nu-mi dau seama încă dacă mă place sau nu, Lotus mă aşteaptă uneori, la finalul şedinței, şi ne îndreptăm împreună spre locul unde ne ținem bicicletele. Câteodată mi se pare că mă disprețuieşte şi că m-ar ucide în somn, dacă ar putea, dar alteori pare să mă tolereze cu destulă uşurință. Îi fac semn cu mâna să plece fără mine, deşi văd în ochii ei curiozitatea de a şti ce are de gând să-mi spună profesorul. Lotus îl idolatrizează, pur şi simplu, pe domnul Bennett.

Stau în spatele clasei în timp ce el răsfoieşte nişte hârtii de pe catedră. Aşteaptă până când pleacă toată lumea, apoi lasă hârtiile jos şi îmi zâmbeşte.

— Addie, ghici ce?

Îmi plac la nebunie acele riduri fine care-i apar în colțul ochilor atunci când zâmbeşte. În luna în care am participat la orele lui, am observat că are două tipuri de zâmbet. Cel folosit la clasă, când încearcă să-i încurajeze pe elevi, dar care nu este autentic. Însă dacă îi apar acele riduri în colțul ochilor, atunci îmi dau seama că este cu adevărat bucuros.

— Aveți veşti bune? îl întreb eu.

— Se organizează un concurs de poezie la nivelul statului nostru, îşi freacă el palmele. În fiecare an am posibilitatea de a înscrie o singură poezie a elevilor mei din toate clasele. Iar anul acesta aş vrea să trimit poezia pe care ai scris-o tu.

Rămân cu gura căscată. Domnul Bennett predă la multe clase şi, pe lângă asta, are de unde alege dintre puştii de la revistă. Lotus, de exemplu, este o poetă extrem de talentată. Toate poeziile ei sunt mai bune decât orice poezie a mea. Omul ăsta *şi-a pierdut minţile?* Crede că sunt Lotus, într-un fel sau altul?

— Poezia mea? reuşesc să îngaim într-un final.

Îmi zâmbeşte larg.

— Da! Vreau să trimit poezia „El a fost aici". O consider excepţională. Unul dintre cele mai emoţionante texte citite de mine vreodată.

Este creaţia inspirată de tata. Am un moment de uluire, aproape că mă sufoc. Am învăţat să mă obişnuiesc cu laudele lui, dar nu chiar cu astfel de laude. S-ar putea să explodez de la câtă validare am primit acum. Ca atunci când îi dai unui înfometat prea multă mâncare şi îi provoci moartea fără să vrei.

— Sunteţi sigur? îl întreb.

— Addie.

Îşi încrucişează braţele la piept. La un moment dat, după ce a sunat ultimul clopoţel, şi-a desfăcut nasturii manşetelor şi şi-a suflecat mânecile până la coate – acum îi văd părul negru de pe braţe. Niciunul dintre băieţii din clasa mea nu are atâta păr pe braţe. Hudson are un pic, dar este de un blond palid, ca părul de pe cap.

— Addie, trebuie să crezi un pic în tine. Fiindcă eu categoric cred.

— Da, murmur eu.

— Poezia ta este uimitoare.

Ochii lui căprui îmi susţin privirea.

— *Tu* eşti uimitoare, OK? Eşti o maestră a acestei arte, chiar şi la şaisprezece ani.

Dacă mi-ar fi spus-o oricine altcineva, aş fi crezut că încearcă să mă ia de sus. Dar, nu ştiu cum, când domnul Bennett îmi spune că sunt uimitoare, chiar mă face să mă simt aşa. Ca şi cum poate că există ceva, acolo, la care să mă pricep şi eu, cu toate că a fi poetă reprezintă o carieră stupidă şi ridicolă pentru mine – chiar ar fi bine să mă fac asistentă, aşa cum m-a sfătuit mama.

— La matematică nu sunt deloc uimitoare, răbufnesc eu.

Mă simt idioată că spun asta, dar, dintr-un motiv sau altul, domnul Bennett izbucneşte în râs. Îşi dă capul pe spate şi râde din toată inima. Văd, pe una dintre măselele din spate, o minusculă plombă argintie.

— Soția mea îți face zile fripte?

Ridic un umăr.

— Nu e vina ei că sunt praf la matematică.

— Doar o cunosc şi eu. Este foarte strictă, nu?

Strâng tare buzele, ezitând să spun ceva rău despre soția lui. Însă adevărul este că, în timp ce domnul Bennett se numără printre cei mai populari profesori din şcoală, doar elevii cei mai buni la matematică sunt fanii doamnei Bennett. Femeia aia este într-adevăr foarte strictă şi nu are prea multă răbdare cu cei care nu înțeleg imediat ce le predă.

Însă lucrul cel mai rău pe care-l spun oamenii despre ea este că nimeni nu pricepe de ce a luat-o de nevastă domnul Bennett. El este cel mai sexy şi cel mai iubit profesor din şcoală. Şi doamna Bennett este frumuşică, zic eu, dar nu în aceeaşi măsură ca soțul ei. Şi categoric *nu* este iubită de elevi. De fapt, este oarecum o...

Ei bine, este o scorpie. Na, am spus-o.

— Soția mea este foarte pragmatică, spune el. Nu o interesează decât logica şi raționamentul. Nu este o

visătoare, ca noi. Pentru ea, cuvintele nu au decât un scop practic, utilitar.

— Este în regulă, îl asigur eu. Trebuie să învăț mai mult.

Şi să mă rog să se întâmple un miracol.

— Dacă e vreodată prea severă cu tine, te rog să-mi spui. Vorbesc serios.

Iar eu mă gândesc, tot serios, că n-o să-i zic niciodată aşa ceva.

— Înțeleg perfect, adaugă domnul Bennett. Şi eu eram îngrozitor la matematică, în liceu. Şi la biologie.

— Serios?

S-a referit exact la materiile aflate pe ultimele două locuri în preferințele mele.

Râde spre mine şi-i apar acele riduri la coada ochilor pe care am ajuns să le iubesc.

— Oh, da. Refuzam să disec broasca, pentru că lucrul ăsta mi se părea greşit. Profesorul avea de gând să mă pice, aşa că a trebuit să fac un proiect pentru nişte credite în plus, ca să pot trece examenul!

Nu credeam că este posibil ca domnul Bennett să-mi placă mai mult decât îmi plăcea deja, dar iată că se poate orice.

— În fine...

Se uită la ceas şi pare surprins de cât arată.

— Îmi cer scuze – nu mi-am dat seama că e atât de târziu. Îmi pare rău că te-am ținut atât. Ai nevoie să te duc acasă?

Sunt atât de şocată de oferta lui, încât aproape că scap rucsacul din mână. Chiar se oferă să mă ducă acasă? Nu ştie ce i s-a întâmplat domnului Tuttle? Nici prin cap nu-mi trece să mă mai las dusă acasă cu maşina de un profesor care chiar face un efort să mă ajute. N-o să permit să se întâmple încă o dată una ca asta.

— Este în regulă, spun repede. Sunt cu bicicleta.

— Eşti sigură? Nu-i nicio problemă pentru mine.

— Absolut sigură.

Ridică din umeri.

— OK. Păi, atunci ne vedem mâine.

Pare atât de indiferent, încât aproape că mă face să mă întreb dacă nu cumva am reacționat eu exagerat. La urma urmelor, un dus cu maşina până acasă e doar un dus cu maşina până acasă. Alți elevi *chiar* sunt transportați de profesori din când în când, fără ca aceştia să fie concediați şi căzuți în dizgrație. Poate că am făcut eu din țânțar armăsar, cine ştie.

Totuşi, acum pare prea târziu ca să mă răzgândesc, aşa că îmi iau rucsacul şi dau să ies din sala de clasă – când aproape că mă izbesc de Lotus. Stă sprijinită de perete, cu rucsacul proptit pe bocancii Doc Martens şi o expresie uşor nebunească întipărită pe chip.

— Hei, îi spun, ți-am zis să nu stai după mine.

Se freacă la nas cu dosul palmei.

— Frate, ce-a fost *chestia* asta?

— Oh.

Sunt nevoită să-mi înăbuş un zâmbet.

— E un concurs statal de poezie şi vrea să înscrie una dintre poeziile mele. Aşa că, înțelegi.

— Stai aşa.

Trage aer în piept.

— E vorba cumva despre Concursul de Poezie din Massachusetts?

— Probabil?

Lotus înjură în barbă.

— E o vrăjeală, ştii, da?

Nu ştiu.

— Cum adică?

— Adică...

Scrâşneşte din dinți. Lotus are o grămadă de dinți micuți şi ascuțiți.

— Concursul ăla de poezie e o ditamai şmecheria şi nu are voie să înscrie decât o poezie din toată şcoala.

— Da...

— Şi, gen, tu eşti doar o începătoare.

Îşi flutură genele încărcate de mascara.

— Adică, eşti bună pentru o începătoare, dar la revistă există cel puțin alți trei puşti mai buni decât tine. Iar eu sunt în clasa a douăsprezecea şi nu a ales *niciodată* vreo poezie de-a mea.

Nu ştiu ce să-i spun.

— Doar n-a fost decizia mea.

— N-a fost, dar asta nu înseamnă că nu e *proastă*.

Mijeşte ochii spre mine.

— Ar trebui să-i zici că este o decizie proastă. N-ar fi trebuit să te aleagă pe tine doar pentru că eşti preferata lui.

Deja i-am sugerat domnului Bennett că s-ar putea să existe poezii mai bune decât ale mele, dar el a insistat.

— Ce naiba vrei să fac, Lotus?

— Vreau să te duci înapoi în sala aia şi să-i spui că ar trebui să aleagă poezia altcuiva pentru înscrierea în concurs.

Nu ştiu ce mă şochează mai tare: faptul că domnul Bennett mi-a spus că a ales poemul meu sau ceea ce-mi cere Lotus să fac.

— N-am de gând să fac aşa ceva.

Îşi încrucişează brațele pe pieptul ei plat.

— Deci vrei ca şcoala noastră să piardă la concurs?

— Nu vreau să pierdem, dar domnul Bennett a ales poezia mea cu un motiv. Probabil crede că poate câştiga.

Rânjeşte la mine.

— Oh, deci tu chiar crezi că de aia ți-a ales poezia?

Rămân cu gura căscată.

— Da...

— Adică nu-i destul că ai provocat concedierea domnului Tuttle, acum vrei să i-o faci şi domnului Bennett?

Îmi ia foc faţa. Credeam că poate Lotus şi cu mine suntem prietene, dar este evident că m-am înşelat amarnic.

— Trebuie să plec acasă, mormăi încurcată. Ne vedem săptămâna viitoare, *Mary.*

În timp ce mă îndepărtez de Lotus, cu mâinile încleştate pe bretelele rucsacului, gândurile mi se învârtesc nebuneşte în cap. Urăsc felul cum mi-a stârnit iar cele mai întunecate temeri. Domnul Bennett avea o mulţime de poezii din care ar fi putut alege. De ce a ales-o pe a mea? Obiectiv vorbind, nu cred că poemul meu era cel mai bun dintre toate. Sunt atâtea alte variante uimitoare – inclusiv printre poeziile scrise de Lotus.

Aşadar, de ce eu?

Oare e posibil ca Lotus să aibă dreptate? Oare e posibil ca domnul Bennett să aibă un motiv ascuns pentru care să aleagă o poezie mai puţin bună pentru înscrierea în concurs? Oare nu a fost altceva decât un favoritism din partea lui? Sau poate chiar ceva mai mult decât favoritism?

Partea cea mai rea din toate este, totuşi, fiorul de încântare care mă străbate la gândul că ar fi posibil ca Lotus să aibă dreptate.

CAPITOLUL 19

EVE

Astăzi este ziua mea.

Împlinesc treizeci de ani, ceea ce pare un soi de punct de referință, cu toate că viața mea nu s-a schimbat prea mult în ultimii opt ani sau pe-acolo, de când am început să predau la Liceul Caseham. Pare că timpul a trecut nespus de repede. Parcă ieri a fost prima mea zi ca profesoară şi în secunda următoare m-am trezit că fac aproape un deceniu de când predau aici.

S-a dus perioada de la douăzeci de ani. Încă o clipă şi o să se ducă şi cea de la treizeci. Apoi, într-o bună zi, voi sta întinsă în patul ăsta, la vârsta de nouăzeci de ani, şi o să mă întreb unde s-a dus toată viața mea.

Mă uit în dulap, încercând să mă hotărăsc ce pantofi vreau să port de ziua mea. O să fiu la serviciu, deci nu merg sandale – nu că m-aş gândi la aşa ceva la mijloc de octombrie. Scanez rândurile de pantofi care se aliniază pe raftul de jos al dulapului; apoi ezit. Nate este încă în baie, se bărbiereşte – o să mai stea acolo vreo câteva minute.

Profit de ocazia asta ca să scot valiza voluminoasă îndesată într-o lateralã a dulapului. O trag afară şi, după ce mai arunc o privire spre baie, deschid fermoarul. Las să-mi scape un oftat când mă uit la conținutul ei.

În valiza aia sunt zeci de pantofi.

Nate nu ştie de stocul ăsta secret. Oricum crede că numărul perechilor aliniate în dulap este exagerat. Deja

monitorizează extrasele de pe cardurile de credit căutând achiziții de pantofi şi a insinuat că, în opinia lui, am o problemă. Dacă ar şti de valiza asta, probabil m-ar interna direct la balamuc.

Aşa că nu am prea mult timp.

Scot perechea mea favorită de pantofi cu toc Louis Vuitton. În fine, n-am decât o pereche de Louis Vuitton, fiindcă pantofii ăştia costă o mică avere. Sunt făcuți din piele neagră de vițel, lăcuită, cu linii suple şi toc stiletto. Nate n-ar fi fost niciodată de acord să mi-i cumpăr, aşa că am strâns bani până am făcut toată suma. Îi țin ascunşi şi nu-i port decât la ocazii speciale.

Îmi trag repede pantofii în picioare, apoi îndes valiza la loc în dulap chiar când Nate îşi face apariția din baie, cu obrajii proaspăt raşi. În jurul taliei şi-a înfăşurat un prosop alb şi, cu toate că nu-i musculos ca Jay, este incredibil de arătos. În ciuda a orice, încă sunt foarte atrasă de soțul meu.

Singura problemă este că el nu pare să simtă acelaşi lucru față de mine.

N-am pe mine decât sutienul şi dresurile, aşa că profit de ocazie şi mă îndrept spre el, încălțată cu pantofii Louis Vuitton. Pe tocurile astea, care-mi adaugă câțiva centimetri buni, în timp ce el este desculț, aproape că sunt cât el de înaltă. Mă aplec uşor şi mă țocăie scurt pe buze.

Îmi trec un deget pe pieptul lui.

— Ce zici de un mic dar de ziua mea?

Se încordează.

— *Acum?*

— Acum, da. Una scurtă.

— Eve.

Îşi dă ochii peste cap.

— Doar nu vorbeşti serios.

Corect. De ce-aş fi atât de proastă încât să-mi imaginez că soțul meu ar vrea să facem sex de ziua mea?

Ca de fiecare dată când mă respinge, simt în piept un ghimpe de ruşine. Cel puțin există, undeva, un bărbat care mă doreşte. Poate că nu-s eu de vină – poate că el e. Poate că este asexual. Există chestia asta?

Evident că pe vremea când mă curta nu se purta ca un asexual. Pe atunci nu se mai sătura de mine.

Nate îmi observă expresia de pe chip şi adaugă repede:

— Tocmai am făcut duş şi trebuie să ajungem la şcoală. Oricum, în seara asta te scot la cină.

Nu a pomenit de niciun fel de cadou şi încep să cred că nici nu există vreunul. Cu câțiva ani în urmă, Nate a spus ceva, cum că darurile nu-şi au rostul din moment ce avem banii la comun. Cert este că în ultimii trei ani nu mi-a mai făcut niciun cadou. Presupun că cina e cadoul meu.

— O să ne simțim excelent diseară.

Îmi pune o mână pe umăr şi îmi dă un al doilea sărut, apăsându-şi ferm buzele pe ale mele, dar fără să facă nicio încercare să-şi strecoare limba printre ele.

— Mergem oriunde vrei tu.

— Grozav, spun eu, şi cred că am reuşit destul de bine să ascund orice notă sarcastică.

În timp ce Nate se îmbracă, telefonul îmi bâzâie scurt, anunțând un mesaj. Îl iau de pe masă şi observ că am o notificare pe Snapflash. Am descărcat această aplicație cam cu patru luni în urmă – auzisem că o folosesc copiii de la şcoală, pentru că mesajele sau imaginile dispar la exact şaizeci de secunde după ce le-ai deschis. E modalitatea perfectă pentru copii de a comunica fără ca părinții lor să descopere ce pun la cale.

Este, totodată, şi o modalitate excelentă de a vorbi cu atrăgătorul vânzător de pantofi cu care mă văd de câteva luni.

Îmi țin respirația şi deschid aplicația. I-am spus lui Jay să nu-mi trimită mesaje decât dacă este ceva important, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc când citesc ce mi-a scris.

Jay: La mulți ani! Mi-aş fi dorit să putem petrece ziua ta împreună.

Mă uit la mesaj timp de şaizeci de secunde, până când dispare de pe ecran. Primul meu zâmbet, de când m-am trezit în dimineața asta, mi se lățeşte pe toată fața. Chiar dacă pentru el e periculos să-mi scrie, este mereu cea mai bună parte din zi. Îi răspund:

Eu: Şi eu la fel.

Stau cu ochii pironiți la ecran alte câteva minute şi fireşte că apare un mesaj nou:

Jay: Ți-am luat ceva.

— Eve?

Aproape că scap telefonul din mână. Nate e îmbrăcat deja şi mă priveşte curios. Presupun că are dreptate s-o facă, din moment ce sunt tot în sutien şi dresuri.

— Da?

— Trebuie să mergem, se bate el peste ceas. O să întârzii la şcoală.

Apuc o rochie din dulap şi o trag pe mine cât de repede pot, în timp ce Nate se uită țintă la ceas. Când îmi iau din nou telefonul, mesajul de la Jay s-a evaporat. Iar pe ecran nu mai este nimic altceva.

CAPITOLUL 20

ADDIE

De data asta, am reuşit şi eu să transpir la ora de sport.

Am dat ture, lucrul pe care-mi place cel mai puțin să-l fac. Am petrecut toată ora alergând, căci ni s-a cerut să dăm cincizeci de ture. Sunt aproape sigură că Kenzie n-a alergat decât jumătate, dar când i-a spus doamnei Cavanaugh că a terminat, profesoara doar i-a făcut semn cu mâna spre tribune, să se aşeze. Însă când am încercat eu să-i spun doamnei Cavanaugh că am terminat, după patruzeci şi opt de ture, a scuturat din cap şi mi-a zis să continui.

Aşa că astăzi sunt recunoscătoare pentru duşul de după oră. Nu pot să cred că mai am încă trei ceasuri înainte să pot pleca spre casă. Doar că partea cea mai rea este că nici măcar nu pot să vegetez pe canapea pentru tot restul după-amiezii. Mama are zi liberă şi a zis că, după ce mă întorc de la şcoală, vrea să mergem la cimitir la tata. „Sunt două luni de când n-am mai trecut pe acolo”, mi-a amintit ea. De parcă tata stă în mormântul ăla consultându-şi calendarul de pe ceas şi întrebându-se de ce a trecut atât timp de când m-am mai venit pe la el.

În fine. După ce fac optsprezece ani n-o să mă mai duc în veci la mormântul ăla.

Fac repede duş. Am încercat să mă rad mai des pe picioare, aşa încât fetele să nu mai aibă niciun motiv să râdă de mine, dar în acelaşi timp mi se pare o idioțenie să o fac doar pentru ora de sport. Mai ales de când îşi bat joc,

indiferent dacă picioarele mele sunt sau nu fine ca pielea de bebeluş. Astăzi, din nefericire, sunt în etapa păroasă, aşa că încerc să fiu cât de rapidă pot.

Mă strecor înapoi spre dulapul din vestiar, ca să-mi recuperez blugii şi bluza de trening lălâie. Doar că atunci când ajung în dreptul lui, lăcăţelul atârnă deschis.

Trag de uşiţă, cu stomacul făcut ghem. Văd imediat că rucsacul este încă acolo, ceea ce e un lucru bun. Iar pantalonii scurţi de sport, chiloţii şi tricoul transpirat zac în continuare pe rucsac. Dar asta e tot. Hainele cu care am venit la şcoală au dispărut fără urmă.

Abia atunci le văd pe Kenzie şi prietenele ei în celălalt capăt al culoarului, privindu-mă şi chicotind.

Mă îndrept de umeri şi mă întorc să mă uit la ele.

— Aţi putea, vă rog, să-mi daţi hainele înapoi?

Kenzie clipeşte din ochii ei albaştri. E deja îmbrăcată şi gata să-şi ia tălpăşiţa spre ora următoare.

— Ce-ai păţit? Ai hainele acolo. Nu pe alea le-ai purtat toată ziua?

Strâng din dinţi.

— Nu, nu pe astea le-am purtat. Uite ce, am nevoie de haine, OK?

— Am o idee, spune ea. De ce nu scrii tu o *poezie* despre asta? Nu la poezie te pricepi?

Se bate pe bărbie cu unghia ei frumos îngrijită.

— Vai mie, vai mie, jalea m-a ros, hainele mele sunt de prisos şi toţi o să-mi vadă genunchiul păros.

Prietenele lui Kenzie izbucnesc în râs şi se îndreaptă spre ieşire. Preţ de o clipă mă încearcă o dorinţă de nestăpânit să fug după Kenzie, să-mi înfig mâna în coama ei blondă şi să i-o smulg de pe scalp. Fac pariu că atunci s-ar opri brusc din râs. Şi aş primi un bonus: probabil că aş fi exmatriculată.

Cinstit vorbind, singurul lucru care mă opreşte să fac toate astea este gândul la cât de dezamăgit ar fi domnul Bennett.

Mă uit iar la dulap, cântărindu-mi opțiunile. Chiar nu vreau absolut deloc să-mi pun iar pe mine hainele transpirate de la sport. Dar ce altceva să fac? Să mă duc la ore înfăşurată într-un prosop flauşat? Toate celelalte eleve au plecat deja spre ora următoare şi din clipă în clipă va intra aici grupul următor.

Decid să dau o tură prin vestiar, gândindu-mă că nu mi-au aruncat totuşi hainele la gunoi. Verific fiecare culoar, dar nu văd nici urmă de blugi şi bluză de trening. Abia când ajung la duşuri văd un ghemotoc de haine într-un colț. Mă îndrept spre el şi văd, fără niciun dubiu, că este ținuta mea de azi-dimineață. Doar că acum este îmbibată zdravăn cu apa de la duş.

Ei bine, opțiunile mele tocmai au devenit un pic mai limitate.

În vestiar intră următorul grup de fete. Cu niciun chip nu pot îmbrăca hainele acelea ude, aşa că n-am de ales şi-mi trag iar pe mine pantalonii scurți şi tricoul transpirat care miroase teribil, dar ce pot face?

Iar partea cea mai rea dintre toate? Acum am matematică, ora doamnei Bennett.

Mă târâi pe coridoarele pustii spre etajul trei, unde am ora de mate. Transpirația de pe tricou nu mi s-a uscat cu totul şi o simt neplăcut pe piele. De asemenea, nu am ştiut ce să fac cu blugii îmbibați de apă, aşa că i-am îndesat în rucsac, care cântăreşte acum o sută de kile.

Văd, prin ferestruica de la uşă, că doamna Bennett este deja în plină lecție. Scrie pe tablă, apoi se întoarce ca să se adreseze clasei. Îhh, o să urmeze momente îngrozitoare. Îmi trece prin cap să chiulesc, dar ştiu că la începutul semestrului ne-a spus, fără drept de apel, că absențele

nemotivate ne vor scădea nota cu un punct (ceea ce ar însemna că o să iau minus unu). Aşa că deschid uşa clasei în halul în care sunt, cu tricoul transpirat pe mine, în pantalonii scurți de la sport şi tot tacâmul.

Doamna Bennett întoarce capul ca să se uite la mine. *Nu e* deloc mulțumită. Adică na, ea nu pare niciodată mulțumită de ceva, dar acum e chiar mai nemulțumită decât de obicei. Îşi încrucişează brațele la piept şi mă priveşte stăruitor. Nu pare deloc impresionată de hainele de sport şi picioarele mele păroase.

— Drăguț din partea ta că ai decis să ni te alături, Addie, mă înțeapă ea.

— Scuze, mormăi încet şi mă strecor spre locul meu cât mai discret cu putință.

Mă aştept ca doamna Bennett să revină la ce făcea, dar ea continuă să mă fixeze, cu brațele încrucişate la piept. Nu înțeleg ce vrea de la mine. Da, am întârziat, dar acum nu mai pot face nimic în privința asta, doar dacă nu cumva vrea să dau timpul înapoi. Vrea să pornesc în zbor în jurul Pământului, în sensul invers rotației sale, până când revin la momentul de acum zece minute şi vin la timp la oră? Asta aşteaptă de la mine?

— Tema, Addie, îmi spune ea, nerăbdătoare.

Oh.

Scotocesc prin rucsac până când găsesc tema scrisă pe o foaie rătăcită. Însă, când dau să o scot, îmi dau seama că am făcut o greşeală îngrozitoare. Nu am pus hârtia în dosar, fiindcă lucrasem la temă în timpul pauzei de prânz şi, pentru că mi-am îndesat hainele ude direct în rucsac, apa a şters tot ce scrisesem. Este complet neinteligibil, dar nu am de ales decât să i-o dau aşa cum este.

— Serios, Addie? spune doamna Bennet privind tema care musteşte de apă.

— S-a udat, îi spun cu o mutră jalnică.

— Asta văd şi eu.

O face mototol şi o aruncă la coşul de gunoi.

— Mă rog, din moment ce n-am cum să notez aşa ceva, nu-mi aduci tu alta, mâine?

Am nevoie de toată stăpânirea de sine de care sunt în stare ca să nu gem din rărunchi. Destul m-am chinuit s-o fac prima dată. Acum trebuie s-o fac *din nou?* De data asta, pe lângă tema imposibilă pe care o s-o primim azi? Dar parcă am de ales? Nu-mi pot permite să nu-mi fac temele. Am nevoie de fiecare punct pe care-l pot câştiga.

— Da, stimată doamnă.

Doamna Bennett îmi aruncă o privire şi se întoarce la predarea lecției. Aş spune că ea mă urăşte cel mai mult dintre toți, dar adevărul este că femeia asta nu pare să țină la *niciun* elev. Pur şi simplu lasă impresia unei ființe nefericite. Ca să fiu sinceră, uneori chiar mi-e milă de doamna Bennet.

CAPITOLUL 21

EVE

Până acum, aniversarea mea n-a fost cine ştie ce.

De dimineață, soțul meu mi-a refuzat făţiş avansurile, apoi mi s-a dus un fir de la dres şi Addie Severson tocmai m-a luat cu „stimată doamnă”. Singurul lucru bun de până

acum a fost mesajul de la Jay. Şi darul pe care m-a asigurat că-l voi primi.

În timpul orei mele libere, îi sun înapoi pe părinții mei. N-am mai vorbit de o grămadă de timp. Dacă ar fi să estimez, aş zice că nu ne-am mai auzit la telefon de la Ziua Tatălui. Am devenit genul de familie ai cărei membri se sună doar la sărbători mari şi atât. Aşa că-mi imaginez că data viitoare când o să vorbim va fi la Crăciun.

Nici nu-mi amintesc când i-am văzut ultima dată. Cred că acum trei ani.

— Eve, spune mama când răspunde la telefon. După ecoul vocii ei bănuiesc că s-ar putea să fie pe difuzor.

— Tata şi cu mine te-am sunat ca să-ți spunem la mulți ani.

— Mulțumesc, răspund înțepată.

— Bună, Evie, îl aud şi pe tata. La mulți ani, scumpo.

— Mulțumesc.

Ne purtăm atât de straniu şi politicos unii cu alții. Nu mi-am imaginat niciodată că vom ajunge aşa. Când eram mai tânără, eram foarte apropiată de familia mea.

— În seara asta faci ceva anume? mă întreabă mama.

— Nate mă scoate la cină.

— Ce mai face Nate?

Mi-o imaginez pe mama cum se strâmbă dezgustată în momentul când pune întrebarea.

— Este bine.

— Vreo... veste?

Mama vrea să ştie dacă sunt însărcinată. Nu e clar dacă şi-ar dori sau nu lucrul acesta. I-ar plăcea să aibă nepoți, dar după cum a decurs relația noastră, cine ştie dacă îi va vedea vreodată? Şi sunt sigură că nu-i place nici ideea ca eu să am copii cu Nate.

— Nicio veste, îi răspund.

— Oh.

Lasă să-i scape un suspin. De uşurare.

— Ei, mă bucur că eşti bine. Crezi că ai putea veni prin New Jersey de Crăciun?

— Poate.

În ultimii doi ani, de Crăciun, am fost în vizită la familia lui Nate. Teoretic, ar fi rândul părinților mei, dar nu sunt nerăbdătoare să-i văd şi să înceapă să mă judece.

— Vă dau de ştire.

Între noi se aşterne tăcerea. Sunt prea multe lucruri rămase nespuse între mine şi părinții mei. Dar cel mai important dintre ele este faptul că nu mă lasă inima să le zic:

„Ați avut dreptate. N-ar fi trebuit să mă mărit cu el.”

CAPITOLUL 22

ADDIE

Oh, Dumnezeule mare, dacă trebuie să mai petrec un singur minut îmbrăcată cu hainele astea idioate de la ora de sport, cred că o să mă arunc pe fereastră.

Măcar nu mai sunt ude de transpirație. Dar acum, că s-au uscat, se simt aspre ca o crustă. Şi mai şi miros. Chiar dacă am făcut duş, hainele miros urât şi oamenii strâmbă din nas în preajma mea. Nu era destul de nasol că sunt fata

aia care s-a culcat cu domnul Tuttle, acum sunt fata aia împuțită care s-a culcat cu domnul Tuttle.

Iar hainele ude mi-au distrus complet rucsacul şi tot ce se află înăuntru. Înainte să merg la ultima oră de azi, am încercat din răsputeri să le storc în chiuveta din baie. Nu a mers şi m-am stropit pe tot tricoul. Am sfârşit prin a le îndesa iar în rucsac, apoi am alergat să ajung în clasă, de data asta fără să mai întârzii.

Ajung în clasa domnului Bennett la câteva secunde după ce se sună de intrare. Profesorul tocmai s-a ridicat ca să închidă uşa, când apar şi eu în prag. Mă cercetează şocat şi ochii lui căprui se fac mari la vederea mea, iar umilința mea este completă. Domnul Bennett, profesorul meu favorit din tot universul, tocmai m-a văzut în hainele murdare şi puțitoare de la ora de sport şi cu picioarele neepilate.

Oricât de îngrozitor a fost când doamna Bennett a țipat la mine la ora de matematică, momentul acesta e mult mai rău. Simt cum în mine moare ceva.

— Addie? mă întreabă el, cu sprâncenele unite în încruntare. Eşti bine?

— Sunt bine, îngaim înghițind greu.

Nu vreau decât să mă aşez la locul meu şi să mă fac nevăzută pentru toți ceilalți. N-au mai rămas decât patruzeci de minute din ziua asta oribilă.

Domnul Bennett se freacă pe bărbie, de parcă s-ar gândi dacă să-mi accepte sau nu răspunsul. În cele din urmă se îndreaptă spre catedră, mâzgăleşte ceva pe o bucată de hârtie şi mi-o întinde.

— Poți pleca acasă, murmură el îndeajuns de încet încât elevii gălăgioşi din spatele nostru să nu-l audă. Ți-am dat un bilet de învoire, în caz că îți face cineva probleme.

— Poftim? răbufnesc eu.

— După cum arăți, s-ar zice că treci printr-un moment delicat, recunoaşte el. Aşa că-ți dau voie să sari peste ora asta. Azi n-o să dau deloc teme. Du-te şi te odihneşte.

— Dar...

Nici nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă, însă, în acelaşi timp, nu vreau să stau aici şi să mă cert cu el. Chiar *vreau* să mă duc acasă. Sunt murdară, transpirată şi tâmplele au început să-mi bubuie.

— OK. Ăăă, mulțumesc.

Îmi face cu ochiul.

— Nicio problemă.

De fiecare dată când domnul Bennett îmi face cu ochiul, simt că inima mi-o ia un pic la goană. Mă face să mă simt şi mai prost că mă vede acum, în hainele astea oribile de la ora de sport.

În orice caz, iau biletul de învoire pe care mi l-a scris şi-l strecor în buzunar, însă n-o să am nevoie de el. Îmi iau tălpăşița mai devreme, încălecând pe bicicletă şi pedalând spre casă cât mai repede, ca să pot să mă schimb.

Totuşi, nu acasă ajung.

Ştiu unde stă Kenzie Montgomery. Există un tabel cu adresele tuturor elevilor şi, după ce i-am „împrumutat" cheile de la casă, i-am căutat şi adresa. Este în drumul meu de întoarcere, aşa că am dedicat un pic de timp ca să verific exact unde. Doar nu fac vreun rău dacă arunc o privire.

Iar azi decid să mă mai uit o dată.

CAPITOLUL 23

ADDIE

Bineînțeles, casa lui Kenzie este mult mai mare decât a mea. Practic, o vilă adevărată.

Sunt destul de sigură că în locuința ei ar încăpea două sau chiar trei case ca a mea. Chiar şi peluza arată mai bine decât a noastră – verde şi bogată, deşi iarba tuturor celorlalți a început să pălească, pe măsură ce vine toamna. Oare au peluză din iarbă artificială? Există aşa ceva?

Dau târcoale pe aleea de acces spre casă, cocoțată încă pe bicicletă. Ferestrele sunt scufundate în întuneric. Părinții ei au amândoi joburi de conducere, ceva de genul avocați sau CEO – pe când organiza petreceri la care erau acceptați să participe numai cei aflați pe lista ei exclusivă de prieteni, am auzit-o lăudându-se că ai ei nu sunt niciodată acasă. Doar elita şcolii a intrat în casa lui Kenzie. Hudson şi cu mine obişnuiam să facem mişto de petrecerile astea. Probabil că acum el este musafir de onoare sau ceva de genul.

Îmi dau jos rucsacul. Scotocesc prin buzunarul cel mic până când dau de cheile pe care le car cu mine de când i le-am luat din rucsac. E riscant lucrul la care mă gândesc. Poate că părinții lui Kenzie nu sunt acasă, dar asta nu înseamnă că n-au vreun soi de sistem de alarmă sofisticat. Sau poate că vreun pitbull o să se repeadă la mine în secunda în care trec pragul casei. Pare genul de noroc pe care-l am eu de obicei.

Nu. Nu merită. Viața mea n-o să se îmbunătățească în niciun fel dacă o să fiu muşcată de un pitbull.

Îmi continui drumul spre casă. Când ajung, o găsesc pe mama stând pe canapea, cu o carte în mână. Îi place nespus să citească, treabă care-l înfuria groaznic pe tata. „Îți place să-ți petreci timpul cu cărțile tale mai mult decât îți place să ți-l petreci cu mine.” Nu cred că era adevărat, dar şi dacă ar fi fost, cine-o poate judeca?

— Addie.

Când mă vede intrând, ridică privirea şi pune un semn în carte. Eu îndoi mereu colțurile, dar ei nu-i place deloc să facă asta. Se poartă atât de delicat cu cărțile.

— Ai ajuns mai repede. Eşti gata să mergem la cimitir, la tatăl tău?

Aproape că am uitat de planul ei de a merge azi la cimitir, la mormântul nemerniculuiăluia. Ziua asta merge tot mai rău şi mai rău. Mai ales când mama se ridică de pe canapea, mă cercetează de sus în jos cu privirea şi într-un final spune:

— Serios, aşa ai mers îmbrăcată azi, la şcoală?

— Da, răspund eu, nevrând să-i spun ce am pățit.

A fost îndeajuns de stânjenitor că a trebuit să trăiesc totul, nu mai vreau să împărtăşesc nimănui povestea – nici măcar mamei.

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu poți merge îmbrăcată aşa la cimitir. Te duci să te schimbi?

Îmi las rucsacul pe podea.

— Nu. Nu mă schimb.

— Ei bine, aşa n-o să mergi.

— Bine, atunci nu merg.

— Adeline! exclamă ea. E îngrozitor ce spui!

— Vorbesc serios, îi spun trăgându-mă de tivul tricoului transpirat de la ora de sport. Era mereu beat şi te bătea. Nu merită să-l vizităm.

Tata era îngrozitor. În cea mai mare parte a copilăriei mele a fost beat. Chiar dacă oamenii râdeau de Hudson şi de taică-său, eu una l-aş fi schimbat într-o clipită cu tata, aşa jenant cum era şi cu tot cu blestemele lui poloneze. Tata n-a fost în stare în viaţa lui să păstreze un job – chiar şi ca om de serviciu la şcoală. De fiecare dată când cineva îi dădea o şansă, venea beat la serviciu şi era concediat. Mama ne-a întreţinut pe toţi, toată copilăria mea.

Eram acasă la Hudson, învăţam împreună, când am primit un telefon de la mama, cum că l-au găsit pe tata la baza scărilor, fără să respire. Şi nu m-am simţit câtuşi de puţin tristă, nici măcar o clipă.

— Addie, spune ea încet, cu ridurile adâncindu-i-se pe chip, tot tatăl tău rămâne.

Nu mă mişc din locul în care m-am înţepenit, în living. N-am de gând să mă schimb. Nu pentru el. Dacă mă obligă, poate că o să merg, dar odată ce împlinesc optsprezece ani, nu mai calc pe-acolo.

— Bine.

Văd cum i-au coborât umerii.

— Nu trebuie să ne ducem.

Sunt şocată. Mama este teribil de încăpăţânată şi am fost sigură că o să ne certăm încă o oră pe tema asta. Nu-mi vine să cred că a renunţat aşa, pur şi simplu.

— Pe bune?

— Pe bune. Dar, te rog, du-te să te schimbi. Miroşi îngrozitor.

— OK...

Îmi zâmbeşte.

— Şi în seara asta hai să ieşim în oraş, să mâncăm. Ne-ar prinde bine amândurora.

Nu pot decât să fiu de acord cu asta.

CAPITOLUL 24

EVE

Pentru cina de ziua mea mă încalț cu pantofii Louis Vuitton şi îmbrac o rochie roşie mulată. N-oi avea eu cele mai frumoase forme, dar am rămas în condiție fizică bună şi rochia asta îmi accentuează silueta – Jay ar aprecia-o foarte mult. Însă când ajung în living îl găsesc pe Nate uitându-se la televizor şi abia dacă-mi aruncă o privire.

— Eşti gata? mă întreabă el. Nu şi-a schimbat cămaşa şi pantalonii de doc pe care i-a avut la serviciu, dar în apărarea lui trebuie să spun că arată foarte bine.

— Sunt gata.

Îmi iau poşeta de unde am lăsat-o, pe măsuța de la intrare.

— Mă gândeam ca în seara asta să mergem la Maggiano.

Nate mă priveşte de parcă tocmai i-am sugerat să dăm o fugă în Italia, pentru cină.

— Maggiano? Dar e cam departe, nu? Şi scumpuț.

„E ziua mea”, dau eu să-i atrag atenția, dar nu-mi vine să mă cert cu el. Şi adevărul este că nu mă prea încântă ideea de a sta împreună în maşină în următoarele patruzeci şi cinci de minute.

— Bine. Vrei să mergem la Piazza?

Piazza este un restaurant italian accesibil, aflat cam la zece minute de noi. Este ieftin şi rapid. Nu chiar genul de loc la care visez să merg cu o ocazie specială, dar am sentimentul că nimic din seara asta nu va fi special. Aşa că restaurantul ăsta întregeşte imaginea.

— Sigur, spune el.

Ca întotdeauna, Nate este cel care conduce. Dă tare volumul radioului pe postul cu muzică clasică pe care-l ascultă, aşa încât să nu trebuiască să facem conversaţie. La începutul căsniciei noastre, m-am gândit la cum vor fi aniversările mele viitoare alături de acest om. Era atât de afectuos, încât îmi spuneam că nici la treizeci, nici la patruzeci şi nici măcar la optzeci de ani nu vom putea să ne luăm mâinile unul de pe celălalt. Nu mi-aş fi imaginat în veci că vom ieşi pentru o cină aniversară la un restaurant italian ieftin, chinuindu-ne să găsim ceva să ne spunem.

— Avem un talent adevărat anul ăsta, la revista de poezie, spune el.

— Oh, ce grozav, îi răspund politicoasă, chiar dacă efectiv mă doare-n cot.

— Emoţiile alea necizelate sunt atât de intense. Doar un adolescent poate scrie ceva atât de profund răvăşitor.

Dau din cap.

— Toţi hormonii ăia. Nici nu-mi mai amintesc cum era să simţi totul atât de puternic. Dar ştiu că aşa simţeam.

Apoi soţul meu amuţeşte, pierdut în gânduri. În ultimele zile pare în permanenţă transportat la un milion de kilometri depărtare. Avem acelaşi job, aşa că ar putea părea destul de simplu să găsim ce să ne spunem unul altuia, însă nu putem. Am devenit nişte străini.

Poate că e vina mea. Poate că trebuia să mă străduiesc mai mult să mă conectez cu el. Când ieşeam la întâlnire la începutul relaţiei noastre, mergeam de multe ori în parc şi

stăteam împreună ghemuiți sub un copac, iar el îmi citea poezii. Dacă ar sugera acum să facem aşa ceva, mi-aş da ochii peste cap. Îmi plăceau poeziile pe care mi le scria pentru că veneau din inimă, dar nu mi-a plăcut niciodată poezia, în general. Pare toată aşa de naivă – mai ales poemele alea care nici măcar nu rimează. Adică, na, eu sunt profesoară de matematică. Mai degrabă mi-ar plăcea să stau cu el în parc şi să rezolvăm o ecuație de gradul al doilea.

Poate ar trebui să-i sugerez asta acum. Poate că în weekendul ăsta am putea merge în parc, să citim împreună nişte poezii. Şi poate că ar trebui s-o mai răresc cu Jay. Oricât de mult a contat aventura aceasta pentru mine, dacă vreau câtuşi de puțin să-mi salvez căsnicia, sexul cu alt bărbat nu este cel mai bun mod de a rezolva problema.

M-am hotărât – mâine, în a doua zi a celui de-al patrulea deceniu al vieții mele, o să îndrept lucrurile. O să petrec mai mult timp cu Nate şi o să-i spun lui Jay că s-a terminat.

Când ajungem la Piazza, Nate parchează tocmai în capătul parcării, cât de departe poate de restaurant. Aşa face mereu. Sunt o mulțime de locuri libere chiar la intrare şi cu toate astea el parchează la o jumătate de kilometru distanță.

— Poți să parchezi un pic mai aproape?

Bagă schimbătorul de viteze în poziția „parcare” şi se încruntă la mine.

— Despre ce vorbeşti? Am parcat deja.

— Aşa e, dar sunt alte locuri mai aproape.

— Chiar vrei să mut maşina de aici şi s-o parchez în altă parte, la – habar n-am – trei metri mai încolo?

— Nu sunt trei metri. Şi tu nu porți tocuri de zece centimetri.

Aruncă iute o privire spre pantofii mei Louis Vuitton.

— Păi cine te-a pus să încalți pantofii ăia, în primul şi-n primul rând?

Îi priveşte mai atent.

— Sunt noi? Par foarte scumpi.

— Îi am de ani de zile. I-am purtat şi la aniversarea mea de anul trecut.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc că *Jay* ar recunoaşte pantofii ăştia.

— Da, sigur, bombăne ca pentru sine.

Apoi coboară din maşină şi mă reped după el, cu toate că e greu să țin pasul încălțată în pantofii ăştia. Sunt absolut superbi, însă nimeni n-o să susțină că sunt confortabili.

— Ce vrea să însemne asta?

Nu încetineşte deloc ca să-mi dea şi mie posibilitatea să țin pasul.

— Adică o să vedem cât de noi sunt când o să primim extrasul de cont, nu?

Îmi vine să-i spun cât de nedrept este ce face, însă adevărul e că extrasul are câteva surprize pentru el. Urăsc faptul că el este cel care plăteşte de fiecare dată sumele de acolo. Este obiceiul cu care am rămas de ani de zile. Când ne-am căsătorit, am început să strângem toți banii noştri într-un singur loc. Nu pot să fac şi să cumpăr nimic fără ştiința lui.

Să-i spun că vreau propriul card de credit şi propriul cont bancar s-ar putea să nu fie un pas în direcția potrivită pentru căsnicia noastră. Pe de altă parte, nu pare să-i mai pese atât de mult de lucrurile astea pe cât îi păsa cândva. Înainte, când ieşeam în oraş fără el, îmi punea atâtea întrebări despre locul unde merg şi despre ce-o să fac acolo, iar acum nu-i mai pasă absolut deloc. E pur şi simplu bucuros că mă vede ieşind din casă.

Măcar îmi ține uşa când intrăm în restaurant. Am decis deja că o să iau cel mai decadent desert din meniu. Merit măcar o atenție azi, având în vedere că singurul cadou

primit de ziua mea este un breloc de la Shelby, cumpărat din Cape Cod.

— O masă pentru două persoane, îi spune Nate fetei care ne întâmpină. Este o blondă țâțoasă, cam la douăzeci de ani, şi mă bucur să văd că cel puțin soțul meu nu se holbează la sânii ei. Mă ia gura pe dinainte:

— Azi e ziua mea.

Nu ştiu de ce am simțit nevoia să spun asta. Nate pare uşor îngrozit, dar mi-au mai rămas doar câteva ore din această zi şi pur şi simplu îmi doresc ca cineva să remarce faptul că este specială pentru mine. Însă nu mă simt nicicum recompensată când blonda îmi aruncă un zâmbet superficial, îmi spune „la mulți ani” şi apoi ne conduce la aceeaşi masă de rahat spre care ne-am fi îndreptat oricum şi noi. Nu ne aşază la vreo masă specială pentru aniversare, împodobită cu panglici şi ghirlande, nu că m-aş fi aşteptat la aşa ceva.

Imediat după ce ne aşezăm, îl văd pe Nate cum se încordează. Se uită undeva, în cealaltă parte a restaurantului, şi face ochii mari.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb. La ce te uiți?

— Poftim? La nimic.

Este evident că se uită la ceva, chiar dacă nu vrea să-mi spună. Oare a văzut vreun angajat al restaurantului că a ieşit de la baie fără să se fi spălat pe mâini?

A remarcat o pereche de pantofi pe care am cumpărat-o fără acordul lui?

— Este una dintre elevele mele, spune el în cele din urmă. Addie Severson. Trebuie să fi ieşit la masă cu mama ei.

Acum e rândul meu să înțepenesc ca o scândură.

— Nu ştiam că Addie e la tine în clasă.

— Da. La ultima oră.

Nu ştiu dacă ideea că Addie este eleva lui Nate mă face să mă simt incomod. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la

avertismentul lui Art Tuttle, când l-am întâlnit în supermarket.

„Addie este o fată cu probleme.”

— Este extrem de talentată, continuă Nate. Într-o bună zi, ar putea deveni o mare poetă.

— Nu-i o carieră practică, ce să zic.

Lui Nate îi cade fața. Pare rănit de comentariul meu, dar la ce naiba se aşteaptă? Să fii poet *nu* este o aspirație pragmatică pentru cariera ta.

— Mă gândesc doar că este un lucru care i-ar face plăcere, spune el. Are o minte foarte lirică. Iar Poe este şi poetul ei preferat, deşi mai degrabă datorită lui „Annabel Lee”.

Ştiu şi eu un lucru despre soțul meu, anume că poetul lui favorit este Edgar Allan Poe şi că îi place la nebunie poemul „Corbul”. Dacă aş face o listă cu cinci lucruri importante de ştiut despre Nathaniel Bennett, asta ar sta în capul listei.

Îmi dau seama că nici n-am apucat încă să comandăm şi deja sunt nerăbdătoare ca cina asta să se termine cât mai repede.

— Ascultă, îi spun, ar trebui să ai grijă cu Addie. Ai văzut ce-a pățit Art Tuttle. Omul ăla a încercat doar să fie drăguț cu ea şi uite ce s-a întâmplat.

Privirea lui Nate se întunecă brusc.

— Dacă tu nu crezi că Art este un ciudat, atunci înseamnă că eşti oarbă.

Comentariul lui îmi provoacă un val de iritare. Art *nu* este un ciudat. Când am început să lucrez în şcoala asta, el a fost primul care mi-a sărit în ajutor. Şi niciodată nu s-a întâmplat să facă sau să spună ceva nepotrivit. A fost un bun prieten şi atât. Ştiam că o meditează pe Addie şi chiar i-am văzut plecând cu maşina lui după ore, dar nu m-am gândit niciodată că ar fi ceva nepotrivit. Nimeni nu s-a gândit.

Totul s-a schimbat când un vecin a văzut-o pe Addie furişându-se prin preajma casei lui Art şi a chemat poliția. Pentru un profesor de vârstă mijlocie nu dă deloc bine când o elevă de cincisprezece ani este prinsă pe lângă casa lui târziu, în noapte.

Însă până la urmă nimeni n-a putut dovedi vreo purtare necuviincioasă din partea sa. Oricât de naiv sună, singurul lucru de care s-a făcut vinovat Art era că „i-a păsat prea mult". Ştia că Addie nu are bani pentru meditații, aşa că a încercat s-o ajute el însuşi pentru ora de matematică. A dus-o acasă de câteva ori, când ploua sau ningea şi nu a vrut s-o lase să meargă pe bicicletă pe vreme rea. Iar cinele cu pricina au fost cât se poate de nevinovate – le-a invitat şi pe Addie, şi pe mama ei, să ia masa împreună cu el şi soția lui.

Cât despre faptul că Addie a fost văzută pe lângă casa lui, lucrul ăsta nu prea a putut să-l explice Art. Când am vorbit cu el despre asta, a lăsat capul în jos. „Încercam doar să fiu drăguț cu ea, fiindcă şi-a pierdut recent tatăl, şi cred că pur şi simplu s-a ataşat prea mult. A făcut o fixație pentru mine."

Nu m-am îndoit de el. Este exact genul de situație în care poate intra o fată cu probleme.

— Nu-ți spun decât, murmur eu spre Nate, că fata aia are nişte probleme. Şi-a pierdut de curând tatăl şi o să se agațe de oricine încearcă să se apropie de ea.

— Deci zici că ar trebui s-o ținem cât mai izolată?

— Nu zic absolut deloc asta!

Sunt obligată să-mi întrerup criza de furie, căci ospătărița vine să ne aducă paharele cu apă. E tânără şi atrăgătoare, ca toate ospătărițele de aici. Mi se pare că îi ia o jumătate de oră să ne spună despre specialitățile zilei şi de fiecare dată când Nate o întreabă ceva, ea îi pune o mână pe umăr.

Trebuie să recunosc, m-am săturat de femeile astea care se dau la soțul meu de față cu mine.

— Nu spun decât, continui eu după ce ospătărița ne lasă iar singuri, că fata asta are nevoie de prieteni de vârsta ei – nu de un profesor care se apropie de patruzeci de ani. Să fii atent, atâta tot.

— Am reținut, spune Nate printre dinți.

Însă văd că s-a mohorât. Nu înțeleg totuşi de ce e supărat. Încerc cât pot să-l feresc de un sfârşit ca al lui Art Tuttle.

CAPITOLUL 25

ADDIE

După ce-l văd pe domnul Bennett intrând în restaurantul Piazza, practic nu mă mai pot gândi la altceva.

Gen, dacă ar fi un concert al lui Lil Nas X într-un colț al sălii, nici măcar n-aş observa. Atât de distrasă sunt. Iar mama începe să se enerveze, pentru că ea tot vorbeşte cu mine, iar eu o tot întreb „Poftim?”

— Addie! se răsteşte ea.

— Poftim? spun încă o dată.

Oftează lung.

— Abia te-ai atins de mâncare.

Cobor privirea spre farfuria din fața mea. Am luat o lipie cu pesto şi roşii, dar nu e prea grozavă. Totuşi, în mod obişnuit aş fi devorat deja jumătate până acum. De data asta, în schimb, am mâncat numai o feliuță mică de tot.

— Nu mi-e foame, spun într-un final.

Domnul Bennett a comandat un fel de ravioli. De aici nu-mi dau seama ce este şi doar nu mă pot duce la el, să-l întreb ce mănâncă. Dar tot sunt curioasă. Sunt paste ravioli simple, cu brânză, sau sunt cele cu ciuperci? Oare domnului Bennett îi plac ciupercile? Sau crede, ca şi mine, că e ciudat ca oamenii să mănânce fungi?

Încerc să nu atrag atenția asupra faptului că m-am holbat la el de când a intrat în restaurant şi tot timpul cât a durat masa. Dar e dificil să n-o fac. Adică e îndeajuns de arătos încât să ştiu că nu sunt singura din restaurant care se uită la el. Ospătărița flirtează, categoric – la un moment dat i-a pus mâna pe umăr şi mi s-a părut că el s-a enervat, dar nu sunt sigură. Doar m-am bucurat că nu a fost fermecat de ospătărița cea țâțoasă.

Celălalt lucru pe care nu mă pot abține să nu-l remarc este că nu se distrează deloc cu doamna Bennett. E drept că femeia aia nu-i preferata mea, fie şi numai pentru că matematica este materia la care mă descurc cel mai greu şi ea n-o face să fie mai uşoară, dar presupuneam că bărbatu-său o place. Adică, na, e *însurat* cu ea. În plus, tipa arată enervant de bine în seara asta, cu un machiaj întunecat conturându-i ochii mari şi cu o rochie roşie care-i scoate în evidență silueta drăguță, zveltă. Astfel încât m-am gândit că trebuie s-o placă, însă stau acolo deja de douăzeci de minute şi abia dacă şi-au spus două vorbe unul altuia.

Dacă aş lua eu cina cu domnul Bennett, am avea o grămadă de subiecte de conversație. Mi-aş aduce un volum de poezii – Poe, probabil – şi mi-ar plăcea nespus să-i aud părerile despre fiecare dintre ele. Chiar dacă asta facem şi la

şcoală, în fiecare zi, nu m-aş plictisi niciodată să-l ascult. Nici într-un milion de ani.

Oare doamna Bennett îşi dă seama cât de grozav este soţul ei? Azi, când aveam toate hainele murate de apă şi ea m-a pus să stau la oră şi chiar să-mi mai scriu tema o dată, a părut că nici nu-i pasă de mine. Sau, mai rău, a crezut că *merit* să sufăr. El a fost singurul care a observat cât de inconfortabil mă simt şi m-a trimis acasă. Femeia asta nu apreciază o persoană bună şi grijulie pentru că ea este exact contrariul.

— Păi atunci, dacă asta-i tot ce ai de gând să mănânci, spune mama, aş putea să cer nota.

Nu vreau să plec din restaurant. Cât timp stau aici, este aproape ca şi când aş lua cina cu domnul Bennett, chiar dacă e cam prostesc din partea mea să am impresia asta, din moment ce el se află în cealaltă parte a sălii şi nici măcar nu ştie că-s aici. Suntem la cea mai mare depărtare posibilă de ideea de a lua cina împreună, dar tot nu vreau să plec.

— Stai, îi spun mamei. Lasă-mă să mă duc la baie mai întâi şi apoi o să mai mănânc ceva.

Mama pare sceptică, dar ce poate face – n-am voie să mă duc la baie? Aşa că urmez semnele către holul ascuns unde se află toaleta. Evident că la femei este coadă, dar nu mă deranjează, fiindcă în felul ăsta va dura mai mult. Mai ales că n-am absolut deloc nevoie la baie.

— Addie?

O voce cunoscută mă face să tresar în timp ce navighez pe telefon.

Sunt complet surprinsă să-l văd pe domnul Bennett stând în spatele meu. Probabil a avut şi el nevoie la toaletă. *Ştiam* că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Bună, spun stânjenită.

De la ultima noastră întâlnire am apucat să fac un duş şi acum port o pereche de blugi curaţi. Ba chiar mi-am pus şi o cămaşă roz, drăguţă, despre care mama spune că se potriveşte foarte bine cu tenul meu, cu toate că eu sunt sceptică în privinţa asta.

— Te-am văzut în restaurant, spune domnul Bennett. Eşti cu mama ta, nu?

Mă străbate un mic fior de încântare la gândul că m-a observat chiar şi în sala aceea aglomerată.

— Îhî.

Mă întreb dacă este în regulă să stau de vorbă cu el în zona asta izolată. Dacă o să ne vadă cineva aici, împreună, o să-şi facă vreo idee greşită. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca domnul Bennett să sfârşească precum domnul Tuttle.

Înclină capul într-o parte.

— Eşti bine? Mai devreme arătai ca şi cum ai fi avut o zi cam proastă.

Afirmaţia lui nu surprinde nici pe departe halul în care eram, însă, cinstit vorbind, nu vreau să mă plâng acum de purtarea lui Kenzie şi a prietenelor ei. Nu vreau ca el să mă considere vreo ratată agresată de copiii populari din şcoală.

— Aşa ceva, da.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-i mare lucru, serios.

Încerc să râd, ca să-i arăt că nu sunt supărată în legătură cu cele petrecute, chiar dacă râsul meu este prefăcut.

— Nişte copii de la sala de sport mi-au aruncat hainele la duşuri, aşa că s-au udat toate.

Domnul Bennett tresare.

— Isuse, e îngrozitor. Cine a făcut una ca asta?

Clatin din cap.

— Nu ştiu.

— Poţi să-mi spui.

Ridică din sprâncene când vede că nu zic nimic.

— O să rămână între noi.

Însă chiar nu-i pot spune, deşi îmi place ideea de a împărtăşi un secret cu el. Indiferent ce zice, tot prof rămâne şi s-ar putea să o ia pe Kenzie la întrebări dacă îi povestesc toată tărăşenia. Iar dacă o torn va fi şi mai rău. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca fata aia să mă urască şi mai tare. Mai bine îi suport toate abuzurile.

— Nu ştiu, repet eu.

Ochii lui căprui îmi susţin privirea preţ de o clipă şi mă străbate un mic fior de încântare. Poate că pur şi simplu mă simt bine să am iar un profesor de partea mea. Sau să am pe *oricine* de partea mea. După toată pățania cu domnul Tuttle, mi se pare că toată lumea mă urăşte.

— Uite cum facem, spune el. Restul clasei a primit o temă azi, să comenteze o poezie despre care am vorbit la şcoală. Dar aş vrea ca tu să faci o temă specială în seara asta.

Dacă doamna Bennett – sau oricare alt profesor, de fapt – mi-ar spune asta, aş fi îngrozită. Însă acum sunt intrigată.

— OK...

— Vreau să scrii o scrisoare furioasă către persoana care ți-a luat hainele, spune el.

Dau să protestez, dar el adaugă:

— Nu o poezie, ci o scrisoare. Nu trebuie să foloseşti nume, dar vreau să scoți din tine furia aia. Aşterne-o pe pagină, pentru mine. Spune-mi ce ai vrea să-i faci acelei persoane.

— Ce aş vrea să-i fac?

Dă din cap.

— Exact. Scrie o scrisoare de răzbunare. Spune-mi ce-ai face dacă ai avea cinci minute singură cu persoana asta şi n-ar putea afla nimeni ce s-a întâmplat.

Habar n-are că am în rucsac cheile de la Kenzie de acasă. Îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă m-aş strecura la ea în

cameră şi aş aştepta-o, ascunsă în dulap. Chiar s-ar putea să am cinci minute singură cu ea. Şi, daţi-mi voie să vă spun, acele cinci minute chiar ar presupune o răsplată pe măsură.

Pe buze îmi răsare un zâmbet.

— OK.

Deja îmi imaginez ce o să scriu:

Ai tot ce îţi doreşti pe lume. Şi eşti într-o relaţie cu cel mai grozav tip pe care-l ştiu. Dar nu meriţi nimic din toate astea. Ce meriţi tu este să-ţi scot ochii, pur şi simplu. Nu, şi asta e prea bine pentru tine.

— În fine, spune el, se pare că te simţi bine la cină cu mama ta.

— Da.

Mă frec pe cot.

— Şi, ştiţi, sper că şi dumneavoastră aveţi o seară plăcută cu doamna Bennett.

Ochii i se umbresc preţ de o clipă.

— Este ziua ei.

Nu ştiu exact ce înseamnă asta.

— Oh.

— Aşa că, da.

Ridică din umeri.

— Este în regulă. Mâncarea e bună aici.

Oh, frate. Am avut *dreptate.*

Domnul Bennett nu se distrează deloc cu nevastă-sa. Impresia pe care mi-a facut-o tipa în clasă este chiar mai corectă decât m-am aşteptat. Nu e genul acela care se duce acasă şi se transformă complet într-o persoană extrem de drăguţă, total diferită de felul în care este la şcoală. Se dovedeşte o tipă nasoală cu acte în regulă. Domnului Bennett nu-i place să fie însurat cu ea mai mult decât îmi place mie s-o am profesoară la şcoală.

De aceea, în loc să folosească toaleta liberă de la bărbați şi să se grăbească înapoi la masă, ca să stea cu ea, în ultimele cinci minute a tândălit aici, pe coridor, ca să stea de vorbă cu mine.

În momentul acela, persoana care era în fața mea iese de la toaletă şi mă trezesc brusc că mi-a venit rândul. Dar mai degrabă mi-aş dori să stau aici, să vorbesc cu domnul Bennett. Poate că i-aş putea ceda locul meu celei care aşteaptă după mine.

Însă, înainte să fac propunerea, domnul Bennett îmi zâmbeşte:

— Nu vreau să te mai țin, Addie. Ne vedem mâine, la oră. Şi nu uita de scrisoare.

Când îl văd intrând în toaleta bărbaților, simt un ghimpe de regret. Îmi dau seama că, oricât de furioasă aş fi pe Kenzie, sunt şi mai furioasă pe doamna Bennett, pentru că-l face atât de nefericit.

CAPITOLUL 26

EVE

Tot restul cinei şi pe drumul până acasă, Nate pare şi mai distras decât înainte. Apoi, imediat ce intrăm din garaj în casă, lasă să-i scape un căscat exagerat.

— Oh, frate, spune el. Sunt frânt, Eve.

Încercările lui de a scăpa de sex au devenit tot mai puțin creative. Data viitoare o să-mi spună că are migrenă.

— Este în regulă, îi răspund. Du-te la culcare – ai scăpat de data asta.

Ridică din sprâncene.

— Cum adică am scăpat?

— Nu vreau să zic decât că nu trebuie să facem sex în seara asta.

Pare luat prin surprindere.

— Dacă vrei să facem sex...

Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este o ceartă îngrozitoare şi emoțională cu soțul meu, chiar de ziua mea. Aşa că mă mulțumesc să clatin din cap.

— Şi eu sunt obosită. Ne vedem sus.

Şi iată ce voi face eu în prima zi în care am treizeci de ani. O să mă duc la culcare la o oră record, 9.30 seara.

În timp ce Nate urcă la etaj, aud un bâzâit venind din interiorul poşetei. Când scot telefonul, văd un mesaj pe Snapflash. Nu există decât un singur bărbat care-mi trimite mesaje acolo, iar la începutul acestei seri am jurat că o s-o termin cu el.

Jay: Ți-am lăsat cadoul la uşă.

Văzând mesajul, zâmbesc timp de şaizeci de secunde, până când dispare. Mă uit în sus, pe scări, ca să mă asigur că Nate a dispărut în dormitor. Apoi mă furişez spre uşa de la intrare şi o deschid încet.

În prag găsesc o cutie de pantofi.

O iau repede de pe verandă, ca să n-o vadă nimeni. Jay trebuie să se fi strecurat ca s-o lase aici cât am ieşit noi la cină, fiindcă sigur nu era când am plecat.

Ridic capacul şi icnesc fără să vreau.

Înăuntru se află o pereche de pantofi cu toc roşu lucios, decupaţi la călcâi, de la Sam Edelman. I-am admirat în magazin cu câteva săptămâni în urmă şi am fost dezamăgită când a dispărut ultima pereche, pentru că abia dacă reuşeam să mă încadrez cu ei în bugetul pe care-l aveam.

Iar acum îmi dau seama unde dispăruseră. Chiar dacă se descurcă greu cu banii, Jay şi-a folosit micul fond de rezervă ca să-mi cumpere un cadou de aniversare despre care ştia c-o să-mi placă la nebunie.

Pe ecranul telefonului apare un nou mesaj.

Jay: L-ai primit?

Eu: Îmi plac la nebunie. Mulţumesc mult de tot.

Jay: Ştiam că o să-ţi placă.

Mi se umezesc ochii. Viaţa este incredibil de nedreaptă. Sunt prizonieră într-o căsnicie despre care înţeleg tot mai mult că este lipsită complet de iubire, iar în timpul ăsta n-am şansa să fiu cu bărbatul pe care-l iubesc cu adevărat.

Mă pregătesc să probez noua pereche de pantofi când aud un zgomot în faţa uşii. Îmi sare inima din piept. Nici nu-mi pasă măcar dacă o să mă vadă vecinii – îmi doresc mai mult ca orice ca dincolo de uşă să-l văd pe Jay.

Deschid larg, pregătită să-l primesc cu un sărut pasional. Doar că afară nu e nimeni. În afară de luminile aprinse pe terasă, totul este cufundat în întuneric.

— E cineva acolo? strig eu.

Niciun răspuns.

Apoi strig încă o dată, ceva mai încet:

— Jay?

Niciun răspuns.

Este foarte ciudat. Eram sigură că am auzit un zgomot care părea să vină din faţa uşii. Sunt şocată că nu e nimeni afară. Însă probabil că a fost doar în închipuirea mea.

La urma urmelor, nu se zăreşte nici ţipenie.

CAPITOLUL 27

ADDIE

La finalul zilei, când mă îndrept spre dulapul meu, văd că cineva a tăiat lacătul.

Mă uit ţintă preţ de o secundă, cu ochii ieşiţi din orbite. Lacătul atârnă încă acolo, exact cum era când l-am lăsat, dar bara lui metalică a fost tăiată cu un cleşte. Am auzit că personalul şcolii mai face câteodată asta, când bănuieşte că în vreun dulap ar putea fi ascunse droguri, însă nu ştiu de ce ar crede cineva una ca asta despre mine.

Când deschid uşiţa, înţeleg exact cine mi-a făcut-o.

Dulapul este plin de spumă de ras.

Icnesc, văzând cantitatea incredibilă de spumă dinăuntru. Probabil că mi-au lăsat acolo cărţile şi caietele, la fel şi haina, dar în momentul ăsta tot interiorul arată ca un depozit de spumă albă. Dacă vreau să-mi iau ceva dinăuntru, trebuie să bag mâna şi să scotocesc prin ceea ce pare a fi cam zece kilograme de nori pufoşi.

Câțiva elevi au asistat la tot spectacolul şi, dacă mă iau după chicotelile lor, situația pare amuzantă. Nu e greu să ghicesc cine mi-a copt-o. La ora de sport, Kenzie a făcut destule comentarii răutăcioase despre picioarele mele neepilate, chiar dacă de atunci folosesc cu sârguință aparatul de ras, cam de două ori pe săptămână.

— Oh, uau.

Nu e nevoie să mă întorc ca să văd cui aparține vocea din spatele meu.

— Fac prinsoare că toată spuma aia de ras îți vine la fix. Cineva ți-a făcut un mare bine.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile din ochi, înainte să mă întorc şi să mă uit la Kenzie. Ea şi Bella se holbează în dulapul meu, apropiindu-se mai mult decât a îndrăznit oricare alt elev. De cât timp mă aşteaptă aici, ca să asiste la tot dezastrul ăsta? Ar trebui să-mi pară rău de ele, pentru că au nişte vieți atât de mărunte, dar nu reuşesc. Mai mult îmi pare rău pentru mine.

De ce-mi face Kenzie toate astea? Este geloasă, crezând că Hudson mă place pe mine mai mult decât pe ea? Evident, nu e cazul. Doar se vede cu *ea*. Aş fi foarte surprinsă să mai aibă nişte resturi de sentimente pentru mine, fie şi numai ca prieten. Nici măcar nu vrea *să-mi vorbească*.

În jurul meu s-a adunat deja o gloată de elevi. Aşteaptă cu toții să vadă ce voi face în continuare, într-adevăr, se uită şi se bucură că nu sunt ei ăia cu un dulap plin cu spumă de ras. Nimeni nu vrea să fie în tabăra opusă lui Kenzie Montgomery. Dar iată că eu sunt şi nici măcar nu ştiu ce-am făcut de-am nimerit acolo.

— Dați-mi voie! răsună o voce de adult din spatele mulțimii de copii.

Oh, slavă cerului.

— Mă lăsați să trec, vă rog? Chiar acum?

Uşurarea mea iniţială la auzul unei voci de adult (în fine) care să mă ajute să gestionez situaţia, se evaporă ca prin farmec atunci când văd cine încearcă să-şi facă loc prin mulţimea adunată pe culoar.

Este doamna Bennett, cea mai rea variantă posibilă. Iar când vede conţinutul dulapului, e limpede că s-a enervat cumplit. Pe de altă parte, n-am văzut-o niciodată *neenervată,* aşa că e greu să-mi dau seama de diferenţă.

— Addie! spune ea pe un ton aspru. Ce se petrece aici?

Kenzie nu s-a clintit din loc. Ai zice că are ceva tupeu, dar, de fapt, ştie bine că n-o s-o tom. Ar fi o sinucidere socială, mai ales dacă o fac în faţa tuturor celorlalţi. Dacă am vreo şansă să-mi revin dintr-o astfel de treabă, şansa aia nu va mai exista în cazul în care o pârăsc acum. Şi, oricum, o să nege pur şi simplu, iar toată lumea o va crede pe ea, nu pe mine.

În plus, am cheile de la ea de-acasă. Pot să-mi iau revanşa.

Doamna Bennett îşi încrucişează braţele la piept, aşteptând să-i răspund.

— Addie...

— Nu ştiu, spun în cele din urmă. Probabil că cineva mi-a umplut dulapul cu spumă de ras.

— Cine? mă presează ea.

Ridic din umeri.

Doamna Bennett înclină capul.

— Serios? N-ai nicio idee cine ar fi putut să-ţi spargă încuietoarea şi să-ţi umple dulapul cu spumă de ras?

Clatin încet din cap.

Doamna Bennett priveşte în jur, la mulţimea de copii care au venit să asiste la umilinţa mea.

— Hai, toată lumea. Duceţi-vă acasă.

Ochii ei ca două mărgele se întorc iar spre mine – un contrast strident cu ochii blânzi, cafenii, ai soţului ei.

— Şi *tu.* Curăţă mizeria asta, Addie.

Serios, care e problema ei? E atât de *dură.* Şi s-a măritat cu un nenorocit de poet – cel mai drăguţ profesor din toată şcoala. De ce se poartă aşa? De ce e mereu atât de rea?

Însă măcar i-a alungat pe copii, ca să nu se mai uite la mine; e şi asta ceva. Deşi Kenzie şi prietenele ei zăbovesc la capătul şirului de dulapuri, supraveghind încă evoluţia lucrurilor. Le aud chicotelile în timp ce-mi evaluez situaţia. Adică ce-ar trebui să fac acum, când am dulapul plin de spumă de ras? Nici măcar nu ştiu de unde să încep curăţatul. Ca să nu mai spun că toate cărţile sunt distruse.

Presupun că aş putea să scobesc mormanul de spumă de acolo, încetul cu încetul. Mi-aş dori să am un furtun pentru toată treaba. Mai ales că n-am cu ce să curăţ. Dacă aş fi fost acasă era mai uşor, dar ce ar trebui să fac pentru a curăţa o grămadă de spumă de ras în mijlocul culoarului de la şcoală?

— Ce mai aştepţi? strigă Kenzie. Vrei să-ţi aducem o lamă de ras?

Când o aude, Bella izbucneşte în râs.

— Nu-i da nicio lamă. Probabil şi-ar tăia venele!

Kenzie îi spune ceva Bellei; deşi nu înţeleg exact ce zice, mi se pare că aud un „Şi ce?”

De fiecare dacă când cred că am trăit cea mai rea zi aici, iată că se poate şi mai şi.

Şi pentru ca umilinţa mea să fie completă, Hudson pare să se alăture micului lor grup. Poartă echipamentul de la fotbal, dar nu este încă murdar de noroi, ceea ce înseamnă că abia acum merge la antrenament. Sunt sigură că vrea şi el să-mi vadă expresia de pe chip, în faţa unui dulap plin cu spumă de ras. La dracu’, dacă mă-ntrebi pe mine, el este cel care a tăiat lacătul. Mă îndoiesc că a facut-o Kenzie, de una singură.

— Ce se întâmplă? întreabă el, pironind pentru o clipă asupra mea, ca niciodată, ochii aceia albastru-deschis.

Kenzie chicoteşte.

— Addie are nişte *probleme.* În fine, mai bine mergem la antrenament.

Hudson se uită țintă spre mine, încruntat. Pe tot parcursul şcolii primare a fost chinuit şi agresat zdravăn de ceilalți. Îmi amintesc când odată, pe terenul de joacă, după o ploaie de dimineață care lăsase pământul noroios şi jilav, nişte copii l-au împins tare, ca să-l facă să cadă cu fața în noroi. Cu toate astea, n-a sărit la bătaie. A încasat-o aşa cum făcea întotdeauna. Eu am fost cea care l-a ajutat şi l-a dus la baie după aceea, ca să se curețe.

Spre surpriza mea, în loc să plece cu Kenzie, Hudson se îndreaptă spre locul unde stau, în fața dulapului plin cu spumă de ras. Preț de o clipă, simt nevoia nestăpânită de a-mi încolăci brațele pe umerii lui lați, pentru îmbrățişarea pe care mi-ar fi dat-o înainte ca prietenia noastră să fie distrusă.

— Addie? Ce se întâmplă?

— Nimic, mormăi eu. Trebuie să curăț chestia asta.

Cercetează cu privirea kilogramele de spumă de ras din dulap.

— Isuse.

— Da.

Hudson se uită iar spre Kenzie şi prietenele ei, apoi spre mine.

— Hai că te ajut eu să cureți.

Astea sunt, efectiv, singurele cuvinte pe care mi le-a adresat Hudson de luni de zile. Are intenții bune, dar trebuie să înțeleagă că nu mă poate ajuta să-mi curăț dulapul. Kenzie nu va permite aşa ceva.

Evident că o auzim strigând:

— Hudson! Trebuie să mergem la antrenament!

— Ar trebui să pleci, îi spun. Prietena ta o să se supere rău pe tine.

I se întunecă privirea.

— Nu e şefa mea. O să te ajut.

— Hudson!

Nu se apropie de noi, dar vocea ei ascuțită umple coridorul.

— O să întârziem dacă nu te mişti în clipa asta!

— Dă-o naibii, bombăne el printre dinți. Haide. Putem să terminăm repede.

Mă uit spre Kenzie, care pare teribil de furioasă. Mi-a spart dulapul şi l-a vandalizat, deşi nu i-am făcut nimic ca să merit aşa ceva. Nu-mi pot imagina ce iad o să coboare asupra mea dacă îi fur iubitul.

— Ascultă, îi spun lui Hudson, ai antrenament. Ar trebui să te duci.

— Nu, răspunde el ferm. O să te ajut. Asta vreau să fac.

— Doar că o să înrăutățeşti lucrurile.

Capul îi zvâcneşte în spate. A încercat să fie cumsecade şi să ajute o veche prietenă, dar trebuie să-şi dea seama că am dreptate. Kenzie se înfurie tot mai tare, cu fiecare secundă care trece şi, dacă îl las să mă ajute, vor exista represalii. Oricât de dureros va fi să curăț totul de una singură, e mai bine aşa.

— Addie...

— Serios. Du-te la antrenament. Ai făcut deja destul.

Hudson nu pare deloc mulțumit cu varianta asta, dar se întoarce supus, ca să se alăture lui Kenzie. Totuşi, înainte de a dispărea pe culoar se mai întoarce o dată să mă privească. Şi pare atât de trist.

Mă surprinde să văd asta. Adică Hudson este acum unul dintre cei mai populari copii din şcoală. Viața lui a devenit infinit mai bună decât era pe când noi, doi ratați, o ardeam împreună. Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva duce

dorul acelor vremuri, când nu eram decât noi. Mă întreb dacă nu cumva îi e dor de mine tot atât cât îmi este şi mie dor de el.

Însă nu vom mai putea fi prieteni vreodată. Lucrurile nu vor mai sta niciodată între noi cum stăteau cândva.

Şansa asta nu mai există din momentul în care Hudson m-a ajutat să-l ucid pe tata.

CAPITOLUL 28

ADDIE

Până la urmă mă duc să iau un teanc de şervețele de hârtie.

Cel mai bine ar fi dacă mi-aş da seama de unde pot face rost de un furtun, ca să curăț dulapul cu un jet de apă. Am scos din spate de tot toate cărțile şi le-am pus teanc pe podea. Cele mai multe par să fi supraviețuit spumei de ras, aşa că măcar asta e în regulă.

Ar fi fost mult mai uşor dacă m-ar fi ajutat şi Hudson. Desigur că ar fi fost. Aproape m-a doborât faptul că a trebuit să-l alung, mai ales că mi-a întins prima ramură de măslin de când s-a dus totul de râpă, cu aproape un an în urmă.

N-am să uit niciodată ziua aceea. Cea mai bună şi mai rea zi din viața mea.

În timp ce curăț spuma de ras din dulap, închid ochii şi-mi amintesc seara când tata a venit acasă împleticindu-se, beat mort pentru a miliarda oară. Nici măcar nu era atât de târziu, însă desigur că asta n-avea nicio importanță. Tata se putea îmbăta şi la două după-amiază.

Hudson era acasă la mine, învățam. Adeseori învățam împreună, cu toate că avea şi antrenamentul de fotbal pe lângă jobul cu jumătate de normă, însă ori de câte ori putea, trecea pe la mine. Hudson se pricepea mai mult la matematică şi mai puțin la engleză, adică invers față de mine, aşa că încercam să ne ajutăm unul pe altul.

S-a alarmat când l-a auzit pe tata strigând la parter. Îmi amintesc că i-am zis: „Ignoră-l şi gata. Probabil în curând o să doarmă buştean."

Dar nu asta s-a întâmplat.

Tata a pornit pe scări, strigând şi zbierând. Iar când a descoperit că stau cu Hudson în camera mea, cu uşa închisă, şi-a pierdut cumpătul. Deşi ştia că suntem prieteni, a văzut limpede că învățam, iar Hudson venea regulat pe la noi încă de când eram mici, a început să urle că sunt o târâtură şi că Hudson profită de fata lui. Şi pur şi simplu *nu se mai oprea.*

Într-un final, Hudson a fost cel care l-a înfruntat. Îşi îmbunătățise forma fizică antrenându-se la fotbal aproape un an şi jumătate, iar peste vară crescuse şi în înălțime, aşa că acum era mai înalt decât tata. L-a înfruntat şi i-a spus cu un mârâit gros: „Nu mai vorbi aşa cu Addie."

Orice om cu bun-simț ar fi dat înapoi în acel moment, dar nu şi tipul care golise recent o sticlă de whisky. Hudson n-a făcut decât să-l înfurie şi mai tare.

Au continuat să strige unul la altul pe coridor. Tata l-a împins primul pe Hudson, lovindu-l în piept. Nu ştiu ce urma să facă Hudson mai departe. Nu ştiu dacă ar fi avut

tupeul să-l lovească pe tata în față, chiar dacă strânsese deja pumnul.

După cum s-a văzut, totuşi, eu am fost cea care i-a dat brânci.

Nici măcar nu mi-am dat seama cât de aproape ne aflam de scară. Am fost la fel de surprinsă ca ceilalți când s-a dat în spate, împiedicându-se rău, iar apoi s-a dus de-a rostogolul pe trepte. Şi eu, şi Hudson am tresărit violent la auzul pocnetului sec de la baza scării.

Am coborât în fugă şi l-am găsit pe tata zăcând grămadă, cu gâtul răsucit într-un unghi nefiresc.

Hudson s-a speriat îngrozitor. L-am văzut îndurând ani de batjocuri şi agresiuni fără să verse o lacrimă, dar aceea a fost pentru prima dată când arăta ca şi cum ar fi fost pe cale să izbucnească în plâns. „E mort, Addie! Noi l-am ucis!”

Nu eram complet sigură că a murit, dar nici n-aveam de gând să mă apropii ca să verific. Şi nici n-aveam de gând să suport consecințele pentru că îi dădusem exact ce merita.

„Trebuie să ne cărăm de-aici”, i-am spus lui Hudson.

El m-a privit țintă, clipind din ochii umezi. „Ce tot zici acolo? Trebuie să sunăm la poliție. Sau... sau la ambulanță...”

„Vrei să te duci la puşcărie?”

A trebuit să-l târăsc pe Hudson pe uşa din spate. Am apucat-o pe scurtătura dintre casa mea şi intrarea din spate a casei lui, şi zece minute mai târziu eram încuiați în siguranță la el în dormitor. Mi-am dat toată silința să rămân cât mai calmă, dar Hudson continua să tremure de groază. „Nu e bine ce facem”, spunea el încontinuu. „Trebuie să spunem cuiva ce s-a întâmplat. Trebuie să sunăm la poliție, Addie.”

Desigur, mama a ajuns acasă abia după o oră, la terminarea turei de la spital, şi l-a găsit pe tata zăcând fără suflare la baza scărilor. Nu a fost nicio dovadă de fapte

suspecte, iar nivelul de alcool din sânge a confirmat limpede posibilitatea să-şi fi pierdut echilibrul pe când se afla în capul scărilor şi să fi suferit o cădere cu consecinţe nefaste. Şi din câte ştia toată lumea, eu şi Hudson ne aflam în acest timp împreună, în camera lui, unde am învăţat întreaga seară. Aşa că nimeni n-a aflat vreodată despre rolul pe care l-am jucat în moartea tatei.

Dar Hudson nu m-a iertat niciodată.

Am scăpat basma curată, însă a doua zi, la şcoală, abia dacă m-a privit. Am tot încercat să-i vorbesc, iar el a tot continuat să-mi spună *nu pot, nu pot.* Cumva, nici nu mi-am dat seama cât de zguduit era. Nu mi-am dat seama că a fost genul de situaţie peste care nu va reuşi niciodată să treacă.

Fără Hudson, în semestrul următor am fost un dezastru la matematică. Şi fără prietenia lui, am fost şi mai dezastru. Singura persoană cu care a trebuit să vorbesc era mama, şi ea în doliu. Nu aveam pe nimeni. Deci ce-ar fi trebuit să fac atunci când domnul Tuttle s-a arătat drăguţ cu mine? Să-i întorc spatele?

Nu încerca decât să fie amabil. Chiar dacă nu m-a crezut nimeni, omul acela n-a făcut niciodată niciun gest nepotrivit. Dacă aş fi avut un tată ca el, poate n-aş fi fost aşa praf. Mă ucide faptul că toată viaţa lui e distrusă din cauza mea.

Mi-a luat peste o oră, însă până la urmă am reuşit să-mi curăţ dulapul în mare măsură. Cărţile sunt un pic jilave, dar nu trebuie decât să le las să se usuce peste noapte. Asta-i tot ce pot face.

Fac un ultim drum până la baie, ca să mai iau nişte şerveţele, şi ridic privirea spre una dintre ferestrele de pe coridor – evident că afară toarnă cu găleata. Îmi amintesc că am văzut prognoza şi spunea că va ploua mai târziu, dar am crezut că o să păcălesc un pic vremea. Acum va trebui să o

pornesc cu bicicleta spre casă, în timp ce mi se revarsă în cap găleți de apă.

Mai șterg o dată dulapul și chiar în momentul când termin, îl văd venind pe culoar pe nimeni altul decât domnul Bennett. Clipesc surprinsă de această apariție neașteptată. Întârzie mult pe la școală, totuși, fiindcă este supervizorul ziarului liceului.

— Bună, Addie, spune el.

Aruncă o privire la mine în dulap, unde a mai rămas un pic de spumă de ras prin colțurile la care nu pot ajunge.

— Ce faci aici?

Instinctul îmi spune că ar trebui să mint, în schimb eu răbufnesc:

— Cineva a golit niște tuburi de spumă de ras la mine în dulap.

Tresare.

— Auci. Cine a fost persoana aceea?

Mă mulțumesc să clatin din cap. Domnul Bennett ridică din sprâncene, însă nici nu se pune problema să-i spun.

— Bine.

Se uită iar spre dulap.

— Ai nevoie de ajutor să cureți?

Reacția domnului Bennett este într-un contrast atât de strident cu felul în care soția lui s-a răstit la mine ceva mai devreme.

— Dacă mă gândesc bine, poate reușiți dumneavoastră să ajungeți la spuma rămasă acolo, în colț.

— Acum rezolv.

Domnul Bennett termină de șters restul de spumă și găsim împreună un sistem de așezare a cărților în dulap așa încât să se usuce mai bine. Pare un soi de problemă de geometrie pe care nu știu s-o rezolv, dar va fi în regulă. Am făcut tot ce-am putut, oricum.

— Mulțumesc, îi spun eu când închidem dulapul la loc.

A trebuit să îndepărtez lacătul tăiat, pe care l-am înlocuit cu cel de la dulapul din vestiarul de la sport.

— Ultima parte ar fi fost dificil de rezolvat.

— Nicio problemă.

Ridică o sprânceană.

— Vrei să te duc acasă?

Mă crispez. Şi domnul Tuttle m-a dus acasă de câteva ori, ceea ce a fost unul dintre exemplele de „comportament inadecvat” invocate de directoare.

— Nu, mulţumesc.

— Dar toarnă cu găleata, subliniază el. Şi tu n-ai maşină, nu?

Pufnesc.

— N-am nici măcar permis de conducere. Doar un idiot de permis provizoriu.

— Păi vezi? Poate că n-ar trebui să refuzi o ofertă de transport absolut în regulă.

Nu ştiu ce să zic. Evident, mai degrabă aş merge în maşina uscată şi încălzită a domnului Bennett, decât să pedalez pe bicicletă până acasă sau, mai rău, să plec pe jos prin ploaie. Mama este încă în tură la spital, aşa că nu-i nicio şansă să vină să mă ia în următoarele ore.

— Nu vreau să vă fac probleme, spun în cele din urmă.

Dă solemn din cap.

— Apreciez acest lucru. Dar, serios acum, o să fie în regulă. Am mai dus elevi acasă şi încă nu mi-am pierdut jobul.

Când o spune aşa, nu pare mare chestie. Este doar un transport cu maşina, pe care o fiinţă omenească îl oferă altei fiinţe omeneşti. Adică nu mă poate duce acasă doar pentru că-mi este profesor? Chestia asta pare ridicolă.

— OK, spun în cele din urmă.

Nu e mare chestie. Nu se poate întâmpla nimic rău.

CAPITOLUL 29

ADDIE

Domnul Bennett a parcat aproape de intrarea din spate a şcolii, dar tot scoate de undeva o umbrelă şi mă cuibăresc aproape de el, ca să nu mă ud. Însă nu stau prea aproape, evident.

Se pare că maşina lui este o Honda Accord gri. E ciudat, fiindcă mă aşteptam la ceva mai ostentativ, de pildă o decapotabilă roşu aprins, lucru din nou ciudat, întrucât domnul Bennet nu este genul ostentativ. Dar maşina asta aduce mult prea mult cu o maşină de *adulţi,* chiar dacă domnul Bennett se confundă cu elevii din liceu.

De asemenea, interiorul are mirosul lui. Nu ştiu exact care anume e mirosul ăsta, poate un parfum sau un aftershave sau ceva de genul acesta, dar am observat că miroase frumos. Nu-i simt parfumul când stă la catedră, însă după ce se ridică de la locul lui, fiind în prima bancă, prind o adiere.

— Scuze pentru dezordine, îmi spune el, înlăturând nişte hârţoage de pe locul pasagerului.

Totuşi, nu-i chiar aşa dezordine, mai ales în comparaţie cu maşina mamei. Niciodată, de când merg eu cu maşina ei, n-a existat să nu găsesc pe jos cartofi prăjiţi de la fast-food.

Mă aşez pe locul pasagerului şi prind centura de siguranţă. Când se aşază şi domnul Bennett pe locul lui, situaţia devine şi mai ciudată. Nu mai pare că suntem profesor şi elevă, ci doi prieteni care merg acasă împreună.

Singura persoană cu care am mers aşa în maşină este mama, iar ea e mult mai în vârstă decât domnul Bennet. Cu cel puțin zece ani, cred, sau poate chiar mai mult.

Şi nu e nici ca în cazul altor adulți pe care-i cunosc. Am mers şi cu maşina domnului Tuttle, dar el este bătrân, cam ca tata sau chiar ca bunicul sau pe-aici. Dar domnul Bennett nu e deloc aşa. Este cu adevărat chipeş – mai chipeş decât orice băiat din clasa noastră, ce mai încolo şi-ncoace – şi e dificil să nu observi acest lucru.

Desigur, dacă am fi fost prieteni, nu i-aş fi zis „domnul Bennett". Prenumele lui este Nathaniel. Nathaniel Bennett. Mă face să mă gândesc la Nathaniel Hawthorne, care a scris *Litera stacojie,* pe care am avut-o de citit anul trecut, pentru ora de engleză. Este ceva poetic în numele „Nathaniel".

Nathaniel şi Adeline. Părem ca un cuplu de acum sute de ani.

Am auzit că alți profesori îl strigă Nate. Dacă am fi prieteni, probabil că aşa i-aş spune şi eu. Dar, din moment ce nu suntem, o să-i spun în continuare „domnul Bennett".

— Vă mulțumesc încă o dată, îi spun în timp ce porneşte motorul.

— Nicio problemă.

Iese din locul de parcare: ştergătoarele se zbat furioase înainte şi înapoi.

— Nu te puteam lăsa să te duci acasă pe jos, pe ploaia asta. Şi nu mă grăbesc niciunde. Eve a ieşit cu o prietenă în seara asta.

Stau lângă el şi mă uit cum manevrează maşina ca să ieşim în şosea. I-am spus adresa şi pare că ştie încotro să meargă, fără să aibă nevoie de GPS. Aşa că stau pe locul meu, jucându-mă cu un fir ieşit din cusătura blugilor. Încerc să mă gândesc la un subiect cu care să fac o conversație inteligentă, dar tot ce-mi trece prin minte pare de-a dreptul jalnic. Adică, na, am doar şaisprezece ani. Nu

cred că îi pot spune ceva interesant. De obicei vorbim despre poezie, dar o astfel de conversație pare nelalocul ei acum.

— Aşadar, spune el în cele din urmă, persoana asta care ți-a umplut dulapul cu spumă de ras este tot cea care ți-a distrus şi hainele?

Ezit pentru o clipă, apoi încuviințez din cap. Am compus scrisoarea către Kenzie primită pe post de temă, deşi, ca să fiu sinceră, unele dintre gândurile furioase îi erau adresate deopotrivă şi doamnei Bennett. Domnul Bennett nici n-a notat-o, nici nu mi-a returnat-o, însă când i-am dat-o mi-a spus: „Fac pariu că ți-a prins bine s-o scrii."

Chiar mi-a prins.

Însă nu atât de bine pe cât mi-ar prinde *să fac* toate lucrurile acelea.

— Îmi pare rău că ți se întâmplă aşa ceva, spune el. Nu meriți să fii tratată astfel. Nimeni nu merită. Şi ar trebui să ştii că nu-i nimic rău dacă iei atitudine şi te aperi.

— E destul de dificil să iei atitudine când cealaltă persoană are propria gaşcă.

Mă pregătesc moral pentru vreun soi de discurs motivațional, aşa cum primesc de la orice adult, însă domnul Bennett nu face altceva decât să dea din cap.

— N-o să te mint. Uneori e groaznic în liceu.

— Sunt sigură că pentru dumneavoastră n-a fost nasol.

— Hmm. Nu cred că-ți dai seama ce înseamnă să fii un băiat de şaisprezece ani căruia îi place să scrie poezii.

În ciuda întregii situații, mă pufneşte râsul. E dificil să mi-l imaginez pe domnul Bennett ca mine, la vârsta de şaisprezece ani. Însă uneori pare foarte tânăr. Aproape că mi-l imaginez adolescent, stând sub copacul acela din fața şcolii şi scriind poeme.

— Care a fost prima poezie pe care ați scris-o? îl întreb.

Mă îmbujorez un pic la gândul ca nu cumva să-i fi pus o întrebare prostească, însă el nu are aerul că ar crede aşa

ceva. Ţuguie buzele, părând că se gândeşte la un răspuns. Îmi iau inima-n dinţi să-l privesc şi observ pe bărbie o tăietură aproape vindecată, probabil de când s-a bărbierit, de dimineaţă. În clasa noastră sunt mulţi băieţi care n-au început deocamdată să se radă şi au pe bărbie fire răzleţe de păr scârbos şi neîngrijit.

— Am scris o poezie când aveam şase ani, îmi răspunde el. De Ziua Mamei. A lipit-o pe frigider şi a stat acolo ani de zile, aşa că mi-o amintesc încă. Stai să mă gândesc un pic. *O iubesc pe mama şi ştiu de ce. Îmi face mâncare, ca să nu mor de foame.*

— Ăsta este chiar cel mai drăgălaş lucru din lume, chiţăi eu.

— Ştiu, eram adorabil.

Râde la mine.

— Dar tu?

— Nu cred că am scris vreodată ceva atât de drăgălaş. Oricum, n-am devenit cu adevărat poetă decât după ce am intrat la liceu.

Simt pe loc cum îmi ia foc faţa.

— N-am vrut să insinuez că aş fi vreo poetă sau ceva. Nu sunt. Vreau doar să spun că până atunci nu scriam serios poezii, nimic de genul acesta. Adică serios.

— Cu toate astea, eşti poetă.

Zâmbetul îi dispare de pe chip.

— Să nu spui că nu eşti, pentru că eşti. Mai mult decât o grămadă de adulţi care se pretind poeţi.

Îmi strâng mâinile între genunchi. Uneori, adulţii spun lucruri ca să te ia de sus, însă acum nu mi se pare astfel. El pare chiar să creadă asta cu adevărat.

Aproape mă întristez când văd că am ajuns acasă. Simt că aş putea vorbi încă o oră sau două cu domnul Bennett aici, în maşina lui. De obicei, când sunt în maşină cu mama, dau drumul la radio pentru că discuţiile noastre

riscă să devină stânjenitoare, dar cu el nu simt deloc nevoia să fac asta.

— Vă mulțumesc că m-ați adus, îi spun când trage lângă bordură.

— A fost plăcerea mea.

Bagă schimbătorul de viteze în poziția de parcare şi pentru o fracțiune de secundă aproape că am sentimentul că suntem la întâlnire şi mă lasă acasă, la finalul serii petrecute împreună. Este atât de absurd, însă aşa mă simt. Şi pentru o clipă mi se pare că ar trebui să mă aplec spre el şi să-l sărut de noapte bună.

Însă e de-a dreptul ridicol.

— Mulțumesc încă o dată.

Îmi iau rucsacul de pe jos şi deschid portiera.

— Chiar vă mulțumesc.

— Oricând, Addie.

Alerg de la Honda până la uşa casei, încercând să evit picăturile de apă care mă plesnesc nemiloase, şi mă trezesc zâmbind ca o proastă.

CAPITOLUL 30

EVE

— Da, asta numesc eu să-ți vină perfect.

Jay a îngenuncheat lângă mine. Ne aflăm pe culoarul dintre ultimele rânduri de rafturi din magazinul Simon's Shoes şi el m-a încălțat cu o pereche de pantofi verzi cu toc, de la Calvin Klein. Uneori mai facem asta după întâlnirile noastre din depozit, cu condiția ca *ea* să nu-l sune să vină acasă. Ieşim în partea din față a magazinului şi mă ajută să probez pantofi. Am deja lângă mine cinci-şase cutii.

— Nu mi-i pot permite, îi amintesc eu, cu toate că, într-adevăr, pantofii arată superb.

— Îmi doresc să ți-i pot cumpăra eu.

Privirile ni se întâlnesc.

— Aş vrea să-ți pot cumpăra toți pantofii ăştia.

— Iar eu îmi doresc să nu fiu nevoită să mă întorc acasă, la *el.*

Mi-a scăpat fără să vreau, dar imediat ce cuvintele îmi zboară de pe buze îmi dau seama cât sunt de adevărate. De ziua mea am luat în considerare să mă dedic din nou cu totul acestui mariaj, iar acum îmi dau seama că Nate şi cu mine nu vom putea niciodată să mai ajungem unul la celălalt. Abisul dintre noi creşte cu fiecare zi.

— De ce nu-l părăseşti?

Pufnesc şi arunc pantofii din picioare. Îmi plac *prea* mult, este de-a dreptul frustrant.

— Şi apoi, ce? Fugim împreună în lume?

Chiar dacă o spun sarcastic, adevărul este că visez la un final fericit pentru mine şi Jay. Nu se va întâmpla niciodată – avem amândoi prea multe legături încâlcite –, dar ce bine ar fi dacă s-ar putea. Totuşi, la urma urmelor n-aş putea să-i fac asta lui Nate. N-aş putea să-l umilesc în felul ăsta.

Uneori mi se pare că abia dacă mi-ar simți lipsa. În seara asta a venit acasă ud leoarcă şi mi-a spus că a trebuit să facă o plimbare prin ploaie, ca să-i vină inspirația. Apoi s-a dus în biroul lui de la etaj şi a închis uşa. Am ciocănit ca să-i spun că plec, dar abia dacă m-a băgat în seamă.

Ca la comandă, lui Jay începe să-i sune telefonul. De data asta, în timp ce vorbeşte, aud pe fundal un plâns de copil mic. Îmi sprijin bărbia în palme, încercând să alung ghimpele de vină din piept. Indiferent ce se va întâmpla cu Nate, trebuie să termin relația asta cu Jay. Mai bine mai devreme, decât mai târziu.

— Trebuie să pleci, îi spun imediat ce termină convorbirea.

— Vrea să mă duc acasă.

Oftează.

— Copilul este... în fine. Pe săptămâna viitoare?

În timp ce stă încă ghemuit lângă mine, întind mâna şi-mi trec degetele de-a lungul cicatricii vechi, zimțate, aflate chiar sub linia părului. Mi-a spus că a căpătat-o în copilărie, când a încercat să se strecoare pe sub un gard. Una din săptămânile viitoare va fi ultima pentru noi. Dar sper să nu fie aceasta sau următoarea.

Totuşi, se va întâmpla curând.

— Da, îi spun eu. Ne vedem săptămâna viitoare.

Jay coboară privirea spre cutiile de pantofi împrăştiate la picioarele mele.

— O să pun astea la locul lor. Nu vreau să am probleme.

Toate cutiile sunt din depozit, aşa că apucăm fiecare câte un vraf şi le ducem înapoi. Aproape ca şi câinii lui Pavlov, simt că mă excit în secunda în care ne apropiem de depozit. Nu contează că am făcut-o deja de două ori în seara asta. Tot îl vreau. Şi după expresia de pe chipul lui, atunci când mă priveşte, îmi dau seama că şi el simte la fel.

— Săptămâna viitoare...

O spune atât pentru el, cât şi pentru mine.

— Sunt nerăbdătoare de pe acum.

Plecăm împreună din magazin. Jay încuie şi apoi, ca de obicei, mă conduce mai întâi pe mine la maşina trasă în parcarea mică. Întotdeauna devin un pic agitată când Jay şi

cu mine ne afişăm împreună în public, dar de obicei nu este decât pentru scurt timp, cât mergem spre maşini. Însă astăzi am sentimentul acesta neliniştitor că cineva ne priveşte.

Când ajung lângă Kia mea, Jay mă prinde de braţ şi se apleacă să mă sărute încă o dată. Apoi se îndreaptă spre maşina lui, spre casa lui în care se află copilul cel plângăcios. Iar eu urc în maşină şi mă întorc la soţul meu, care nu mă iubeşte.

CAPITOLUL 31

ADDIE

Astăzi am examenul de matematică de la jumătatea semestrului şi sunt terminată.

Nu înţeleg nimic din materie. Şi în cea mai bună situaţie posibilă, eu tot m-aş chinui îngrozitor. Pe când noi doi încă vorbeam, înainte de a-l pune să acopere uciderea (accidentală) a tatei, Hudson obişnuia să stea cu mine şi să-mi explice răbdător toate lecţiile. Iar apoi, mai târziu, domnul Tuttle a făcut la fel. Într-un fel sau altul, se pare că i-am izolat sistematic pe toţi cei care s-au oferit să mă ajute fără să primească nimic în schimb.

Ar trebui să-i cer mamei un meditator. Doamna Bennett n-are de gând să-şi încetinească ritmul pentru mine. Însă

am ezitat cu cererea asta, fiindcă nu stăm prea bine cu banii. Mama şi-a luat încă un schimb la spital şi am auzit fără să vreau o conversaţie înfricoşătoare pe care a avut-o cu banca, privitor la ratele de ipotecă. Aşa că singurul lucru pe care mi-l doresc este să-i cer să mai risipească nişte bani cu mine, fiindcă sunt prea proastă ca să pricep trigonometria.

Şi chiar dacă aş avea un meditator, asta n-o să mă ajute acum, când doamna Bennett ne înmânează foile pentru examen. Nimic n-o să mă ajute acum.

Citesc prima întrebare, sperând ca testul să fie, în mod miraculos, mult mai uşor decât mă aşteptam. Poate că sunt mai pregătită decât cred. Hei, se mai întâmplă şi lucruri nebuneşti.

Un înotător trebuie să recupereze un obiect aflat la 4,5 metri distanţă de peretele piscinei. Dacă unghiul de adâncime al obiectului faţă de platforma piscinei este de 30°, află distanţa verticală pe care trebuie s-o înoate acesta pentru o recupera obiectul.

Asta nu e grea. Pot s-o rezolv.

„Concentrează-te, Addie!”

În timp ce mă uit la foile de examen din faţa mea, nu mă pot abţine să nu observ că am unghiul perfect spre testul lui Kyle Lewis. Stă chiar în faţa mea, mai spre stânga, dar pentru că este stângaci văd foarte bine ce scrie pe foaie. Iar Kyle ia numai zece la matematică.

Bineînţeles, asta ar însemna *să copiez.* Nu există cale de mijloc în privinţa asta – să te uiţi în lucrarea altui elev este foarte grav şi, cu toate că am făcut o grămadă de lucruri rele în viaţa mea, m-am considerat întotdeauna genul de persoană care n-ar face una ca asta.

Doar că dacă n-o fac, categoric voi pica acest examen intermediar.

Fir-ar să fie.

OK, dacă mă uit doar la răspunsurile pentru câteva întrebări? Nu trebuie să copiez tot, ci numai atât cât să obțin notă de trecere. Adică, na, doar n-o să-mi folosească trigonometria asta la ceva în viață. Nu ratez vreo abilitate vitală pentru mai târziu. Poezia este, probabil, mai folositoare decât trigonometria, iar asta spune multe.

Înainte să mă pot opri, mă trezesc copiind răspunsurile lui Kyle. Din fericire întrebările sunt de tip grilă, deci nu trebuie să arăți cum ai ajuns la rezultat, însă tot mâzgălesc câte ceva pe foaie, fiindcă nu vreau să pară că... Ei bine, nu vreau să pară că am copiat răspunsurile de la tipul din fața mea.

După ce doamna Bennett anunță că s-a terminat timpul de lucru, dau şi eu foaia mai în față, cu restul elevilor. Chiar dacă de data asta cea mai mare parte a răspunsurilor mele sunt corecte, simt o senzație de vomă în capul pieptului.

Am copiat. N-am mai făcut aşa ceva niciodată până acum.

Poate că acolo, în străfundurile mele, sunt soi tot atât de rău ca tata.

Însă trebuie să privesc partea bună a lucrurilor. Mă aşteptam la o notă proastă la examenul ăsta şi cu toate că n-am copiat toate răspunsurile lui Kyle, pentru că ar fi dat de bănuit, sunt destul de sigură că am rezolvat destule probleme încât să primesc un şapte sau opt.

Îmi strâng lucrurile şi simt cum asupra mea se întinde o umbră. Ridic capul şi o văd pe Kenzie. Stă la două locuri în spatele meu, pe partea stângă, şi aproape am reuşit să uit că există în clasa asta, cu excepția faptului că la plecare îmi izbeşte mereu rucsacul când trece pe lângă mine. Dar acum nu vrea să treacă, ci stă exact lângă mine.

— Deci ia zi, Addie, începe ea, te-ai uitat bine în lucrarea lui Kyle?

Tot sângele îmi fuge din obraji.

— Poftim?

— Frate, te-ai uitat *fără nicio treabă.*

Îşi dă ochii peste cap.

— Sunt sigură că până şi doamna Bennett te-a văzut cum te holbai în foaia lui. Dar în caz că nu te-a văzut...

Îmi dau seama unde bate. Kenzie m-a văzut uitându-mă în hârtiile lui Kyle şi are de gând să mă pârască.

Dacă eu i-aş face ei una ca asta, aş fi torturată pentru fapta mea. Dar Kenzie scapă basma curată din orice.

— Te rog, nu face asta.

Urăsc să mă rog de ea, dar nu mai pot trece prin încă un scandal la şcoală. *Nu pot.*

— Nu mă... adică poate la unul sau două răspunsuri, atât.

Kenzie ridică din umeri.

— Ştiu ce am văzut, Addie.

Apoi iese din clasă, mergând mult mai repede decât mine cu picioarele ei lungi şi zvelte. Pur şi simplu, din punct de vedere fizic este insuportabil de perfectă. Nici măcar nu-l pot învinui pe Hudson c-o place. Chiar dacă eu o urăsc.

— Kenzie...

Pufnesc şi icnesc în încercarea de-a ține pasul cu ea în timp ce mărşăluieşte pe culoar, în direcția opusă sălii unde am următoarea oră. Probabil că voi întârzia, dar trebuie să acționez în ordinea priorităților.

— Te rog, nu-i spune doamnei Bennett. Te rog. O să fac orice ce vrei tu.

Kenzie se opreşte brusc. Se întoarce ca să mă privească, iar ochii ei albaştri aruncă scântei.

— Orice?

— Da! Orice.

— Bine.

Se bate cu degetul în dinți. Are unghia vopsită într-un albastru-gheață.

— Azi, când mergem la ora de engleză, vreau să te aşezi în patru labe şi să lingi podeaua.

Rămân cu gura căscată.

— Să ling *podeaua?*

Dă din cap.

— Timp de şaizeci de secunde.

Nici nu ştiu ce să-i spun. Dacă ar fi oricare altă oră... în fine, nu ştiu sigur dacă aş face-o pentru că, na, e scârbos. Dar categoric n-o să ling podeaua în faţa domnului Bennett. Dumnezeule, ce-ar crede despre mine?

— N-o să fac aşa ceva.

— În cazul ăsta...

Îi sclipesc ochii.

— Cred că doamna Bennett şi cu mine o să avem o mică discuţie.

— Te rog, Kenzie, suspin eu. Am făcut o greşeală îngrozitoare. N-am mai făcut niciodată până acum aşa ceva. *Nu* sunt un om rău.

— Asta, spune ea, e discutabil.

Cu aceste vorbe îmi întoarce spatele, şfichiuindu-mă practic peste faţă cu pletele lungi şi blonde. De ce mă urăşte Kenzie atât de tare? Nu i-am făcut niciodată nimic. Şi nu pare că este din cauza domnului Tuttle. Trebuie să aibă de-a face cu Hudson.

Este posibil ca Hudson să-i fi spus secretul nostru?

Dacă e adevărat, am probleme mai grave decât că doamna Bennett va afla de copiatul meu de la examenul intermediar de trigonometrie.

CAPITOLUL 32

ADDIE

Sunt la ora de engleză a domnului Bennett (*fără* să ling podeaua, chiar dacă o văd pe Kenzie aruncându-mi priviri tăioase), când în clasă intră un elev având în mână un bilețel împăturit şi întrerupându-l pe domnul Bennett chiar în mijlocul comentariului despre o poezie a lui Robert Frost. Când îl vede ridicând din sprâncene, elevul explică:

— Am un bilet pentru Adeline Severson.

Domnul Bennett ia biletul. Îl despătureşte şi-l citeşte, apoi văd cum îi coboară colțurile buzelor. Preț de o clipă, ochii lui căprui îi întâlnesc pe ai mei.

— Mulțumesc, îi spune el elevului. O să mă asigur că-l primeşte.

Niciodată nu mi-am dorit să am vreo superputere, însă acum aş da orice pentru o vedere cu raze X, care să-mi permită să citesc ce scrie pe bucata aia de hârtie. Dar domnul Bennett pune biletul deoparte, pe catedră, şi se întoarce la discuția despre Robert Frost. Ca şi când acum m-aş mai putea concentra la felul cum nimic din ce e poleit cu aur nu rezistă[3].

Destul că imediat ce se aude țârâitul clopoțelului, domnul Bennett îmi face semn cu degetul să mă apropii.

---

[3] Este vorba despre poezia *Nothing Gold Can Stay*, de Robert Frost (n. tr.).

Mă târăsc spre catedră, iar el îmi dă biletul. Citesc ce scrie, fără să-mi pot opri tremurul uşor al mâinilor.

Adeline,
Te rog să vii la mine în clasa imediat după ce termini ultima oră.

Eve Bennett

Oh, nu. Nu-mi vine să cred cât de repede m-a pârât Kenzie.

— Despre ce e vorba? mă întreabă domnul Bennett, dar cu o voce nespus de blândă. Între sprâncene i se vede o cută mică de tot.

— Habar n-am, mint eu.

Domnul Bennett nu pare să mă creadă, dar nu mă forțează mai mult.

— Dacă ai probleme, ştii că mie îmi poți spune, da?

Oferta lui este atât de amabilă, încât aproape că izbucnesc în lacrimi. Dar partea cea mai rea este că, dacă ar şti ce am făcut – că am copiat după altcineva –, ar fi dezamăgit de mine. Pe de altă parte, doamna Bennett este soția lui. Nu există niciun soi de confidențialitate aici şi dacă ea crede că am greşit cu ceva, o să-i spună şi lui despre asta. O să spună *tuturor.*

— Sunt bine, spun eu.

Încă o minciună, dar ce mai contează.

Ies din clasă simțind cum domnul Bennett mă urmăreşte cu privirea. Încerc să-mi spun că această convocare poate fi despre orice altceva. Nefastul bilet nu înseamnă neapărat că doamna Bennett ştie că am copiat după Kyle. Poate că nu vrea decât să mă ajute cu nişte sugestii pentru învățare. Dar atunci de ce ar vrea să mă vadă „imediat” şi ar mai şi trimite un elev să-mi aducă biletul?

Când ajung în clasa doamnei Bennett, o găsesc aşezată la catedră, corectând nişte teste de la examenul intermediar. Ține în mână pixul roşu şi este încruntată de concentrare. O privesc şi chiar nu înțeleg ce a văzut domnul Bennett la ea. Este destul de atrăgătoare, dar stă permanent încruntată. Cum poate el să suporte permanent aşa ceva?

— Doamnă Bennett?

Ciocăn încet în uşă, chiar dacă este deja deschisă.

— Ați vrut să mă vedeți?

— Da.

Ca şi cum i s-ar fi evaporat de-a dreptul, din buzele ei n-a mai rămas decât o linie dreaptă crestându-i fața.

— Ia loc, Adeline.

Mă tulbură faptul că-mi spune numele întreg. Şi mama mă strigă la fel când consideră că am făcut ceva rău. Dar fac ce-mi zice şi mă aşez pe scaunul din fața catedrei, vizavi de ea.

— Aşa.

Doamna Bennett îşi concentrează atenția asupra mea. Are ochii prea mici, arată ca două mărgele.

— Este ceva ce-ai vrea să-mi spui?

Mă uit țintă la ea. Nu scot niciun cuvânt. Orice i-ar fi spus Kenzie, n-are nicio dovadă.

Când devine evident că n-am de gând nici să confirm, nici să neg ceva, scoate din teancul de lucrări două teste şi le trânteşte pe catedră, în fața ei.

— Ai copiat după Kyle. Erai chiar în spatele lui, te-ai uitat în testul lui şi ai copiat rezultatele.

Deschid gura să spun ceva, dar simt că mi s-a pus un nod în gât şi nu-mi iese niciun cuvânt. Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta. N-am trişat niciodată în viața mea şi singura dată când o fac sunt prinsă după nici mai mult, nici mai puțin de o oră. Chiar că am cel mai mare ghinion.

Ca să fiu sinceră, totuşi, n-am fost prinsă când l-am ucis pe tata.

— Ei bine? ridică ea din sprâncene. Ai ceva de spus în apărarea ta?

Tot nu reuşesc să rostesc niciun cuvânt. Ce anume aş putea să spun? Am copiat. Nu vreau să mai şi mint după ce am făcut ce-am făcut.

— Îmi pare foarte rău, chiţăi eu într-un final.

Doamna Bennett este complet neimpresionată. Nu mă surprinde. Îmi aminteşte de vrăjitoarea cea rea din filmele Disney. Nu-i mai trebuie decât o mantie.

— Copiatul este o chestiune extrem de serioasă. Mâine-dimineaţă o să discut cu directoarea despre asta.

Directoarea Higgins deja îmi poartă sâmbetele, înainte mă plăcea. Mă rog, în primul an şi jumătate la liceul Caseham nici n-a ştiut măcar cine sunt, ceea ce este, probabil, situaţia ideală. Prima dată când am vorbit cu ea a fost extrem de drăguţă. Iar acum consideră că fac numai probleme, din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu domnul Tuttle.

Ce va face când va afla că am copiat la test, după tot ce-a fost?

— Poţi pleca, îmi spune doamna Bennett.

Mă ridic cu picioarele tremurând şi reuşesc, cumva, să ies din clasă fără să mă prăbuşesc. Nu ştiu ce se va întâmpla mâine, dar va fi îngrozitor. Directoarea o să afle că am copiat după Kyle. Probabil că o vor convoca pe mama la şcoală şi apoi o să văd expresia dezamăgită de pe chipul ei.

Şi poate lucrul cel mai rău dintre toate este că va afla despre asta şi domnul Bennett.

Sunt atât de furioasă pe Kenzie. Nu trebuia să-i spună doamnei Bennett. Era cazul să-şi ţină şi ea gura. Nici măcar nu pricep de ce mă urăşte atât de mult.

N-o să mai fiu preşul ei de şters picioarele. De data asta, n-o mai las pe Kenzie să scape cu una, cu două.

CAPITOLUL 33

EVE

Azi, când ajung acasă, sunt surprinsă să-l găsesc pe Nate aşteptându-mă.

Aproape în fiecare zi eu mă întorc prima de la şcoală. Adeseori, Nate stă atât de târziu, încât nu-mi pot imagina ce naiba face acolo. Dar astăzi, întorcându-mă de la serviciu, îl găsesc aşezat pe canapea. Şi când intru în living se ridică să mă întâmpine. Ba chiar mă şi sărută.

— Cum a fost ziua de azi? mă întreabă el.

— Bună.

Arunc o privire spre bucătărie, ca să văd dacă prepară ceva acolo.

— Ce vrei să mâncăm în seara asta?

— De fapt, îmi spune el, mă gândeam să comandăm ceva. De unde vrei tu.

De obicei, Nate consideră prea scumpă mâncarea comandată şi mai degrabă ar mânca spaghete la cutie decât să ia mâncare livrată de un restaurant italian.

— Sună grozav.

Pe buze îi joacă un zâmbet. Mă măsoară din priviri şi pe chip îi apare o expresie pe care n-am mai văzut-o de multă vreme.

— Arăți bine azi, Eve.

Serios? Sunt îmbrăcată într-o bluză albă şi pantaloni bej. Deşi am încălțat o pereche de Manolo Blahnik pe care nu-i port decât rareori, dar aveam nevoie de un imbold azi.

— Mulțumesc.

Apoi mă sărută iar. De data asta e un sărut lung, stăruitor. Se simte o dorință în sărutul acesta şi, o clipă mai târziu, simt cum încearcă să-mi deschidă nasturele bluzei.

— Nate, suspin eu.

— Hai să mergem sus, îmi şopteşte el şi îi simt răsuflarea caldă în ureche. OK?

N-am de gând să refuz.

O jumătate de oră mai târziu zăcem amândoi în pat, cu respirația tăiată. Nate a fost atât de hotărât să mă posede, încât mi-am aruncat pantofii Manolo din picioare, în loc să-i scot cu grijă şi să-i aşez cu iubire la locul lor din dulap. Restul hainelor zac împrăştiate prin cameră. Mă uit spre Nate şi văd cum tot trupul îi este acoperit cu un strat lucios de sudoare. Mă priveşte şi el şi râde cu toată gura.

— Phiu. A fost...

Dau din cap în semn de încuviințare. Nu ştiu ce s-a schimbat azi, dar poate există o cale de a ne salva căsnicia. Nu că nu aş ține din tot sufletul la Jay, dar el şi cu mine nu avem un viitor împreună. Nate este viitorul, oricum ar fi.

— E bine că o să comandăm ceva de mâncare, îi spun. Sunt mult prea obosită ca să gătesc.

Nate râde.

— Ştiu.

— Ar trebui, ştii tu...

Îl privesc drept în ochi.

— Ar trebui s-o facem mai des.

— Categoric.

Mă cuibăresc lângă soțul meu şi el mă cuprinde cu brațul. Îmi las capul pe muşchii de pe umărul lui şi mă simt satisfăcută alături de el pentru prima dată după mult timp. Facem sex o dată pe lună, dar nu aşa cum a fost acum. De obicei e foarte strict şi mecanic, de parcă ne-am spăla pe dinți.

Acum a fost ca în vremurile noastre bune, când abia ne cunoscuserăm.

— Apropo, îmi murmură Nate în păr, azi am primit biletul ăla ciudat. Ziceai că vrei s-o vezi urgent pe Addie Severson. E totul în regulă?

Addie Severson este ultima persoană despre care vreau să vorbesc când ne savurăm extazul de după sex, dar e nepoliticos să nu-i răspund. În plus, vreau să ştie ce-a făcut fata aia. Trebuie să afle de ce-i capabilă.

— Nu chiar. A copiat la examenul intermediar.

Rămâne tăcut preț de o clipă.

— Cum a copiat?

— S-a uitat în testul unui coleg. Am văzut-o când a făcut-o, apoi am verificat cele două lucrări şi răspunsurile sunt aproape identice. Celălalt elev este exemplar la matematică şi e imposibil ca ea să fi găsit de una singură atâtea răspunsuri corecte.

— Uau. Şi ce-o să faci în legătură cu asta?

— O să mă duc la directoare.

Va trebui să aştept până mâine-dimineață, însă acesta este protocolul atunci când un elev este prins copiind.

— O să-i povestesc lui Higgins ce s-a întâmplat şi poate să se ocupe ea mai departe.

— Directoarea.

Nate clatină din cap.

— Uau. E dur. Chiar trebuie să ajungi până la directoare?

— Trebuie. Astea sunt regulile.

— Păi, spune Nate gânditor, în timp ce mă strânge mai tare lângă el, doar nu a făcut ceva abject sau infam. Doar nu a pus la cale vreo schemă complicată de copiat, cu care să fi venit pregătită, ca apoi să fure răspunsurile. A venit şi ea să dea examenul şi şi-a dat seama că nu ştie cum să rezolve problemele, chestie pe care categoric o înțeleg. A intrat în panică.

— *A copiat,* Nate.

— Dar n-ai nici măcar o dovadă, nu? se încruntă el. Spui că a copiat dintr-o altă lucrare, dar poate că n-a făcut-o. Poate că a învățat cu adevărat. A recunoscut fapta?

Practic vorbind, Addie nu a recunoscut că a copiat. Dar *am văzut-o* uitându-se în lucrarea lui Kyle. Cu toți anii mei de experiență în învățământ, a fost dureros de evident ce făcea. În plus, fata aia nu-i în stare să treacă de una singură genul ăla de examen. Plus că i-am văzut expresia de pe chip, când am confruntat-o.

— Nu chiar.

— Se chinuie rău, să ştii.

Mă strânge şi mai tare lângă trupul lui cald.

— Am trecut cu toții prin asta, Eve. Tu nu te-ai chinuit cu orele de engleză în liceu, când ai avut nevoie de meditator?

Nu ştiu ce să răspund, fiindcă e adevărat.

— Deci şi-ar fi putut lua şi ea meditator. Nu trebuia să copieze.

— Nu toți elevii îşi permit aşa ceva. Cred că suntem amândoi de acord că Addie a trecut prin *multe* în ultimul an.

În oricare alte împrejurări, conversația asta m-ar fi înfuriat teribil. Este interzis să copiezi, iar faptul că soțul meu apără o elevă care a copiat de la un coleg al ei este de-a dreptul ridicol. Mai ales de când pare că a făcut din Addie micul său proiect de jucărie, în ciuda faptului că l-am avertizat în privința ei. Dar, cuibărită în brațele lui, nu pot să generez prea multă furie sau măcar indignare. Lui Nate îi

pasă mult de elevii lui şi nu-l pot învinovăți pentru asta. A fost una dintre calitățile care m-au făcut să mă îndrăgostesc de el.

— Păi şi ce sugerezi atunci?

— Ei bine, îmi răspunde el, este evident că n-o poți trece examenul, dar, dacă îi dai nota unu şi o avertizare severă, mă îndoiesc că va mai încerca vreodată aşa ceva. Şi o să fie şi una peste bot, ca să înțeleagă că trebuie să se adune odată.

— Crezi tu? Addie pare uneori incredibil de lipsită de speranță.

— Categoric.

Mă sărută pe frunte.

— Ştiu că în adâncul sufletului tău vrei ca şi ea, la fel ca toți ceilalți elevi ai tăi, să meargă bine la matematică. Cred că aşa e cel mai bine pentru fata asta. Nu vrei să-i distrugi viața, nu? Chiar dacă eşti încă supărată pentru ce i s-a întâmplat lui Art. Îți dai seama că n-a fost vina ei, nu?

Oare îmi dau seama? Presupun că Nate are dreptate. Addie Severson a trecut prin multe în ultimul an şi adevărul este că am fost dură cu ea, poate de supărare că propriul meu mentor şi-a pierdut jobul din cauza ei.

— Bine, mă învoiesc eu. N-o să mă duc la directoare. O să vorbesc cu ea după oră şi o să-i spun că primeşte nota unu, dar n-o s-o raportez.

— Procedezi corect, Eve.

Mă mai sărută o dată pe creştet şi se dă jos din pat, ca să meargă la baie. O secundă mai târziu se aude curgând apa de la duş şi telefonul îmi bâzâie pe noptiera unde l-am lăsat. Îl iau şi văd un mesaj aşteptându-mă pe Snapflash.

Jay: Ne vedem mâine-seară?

Mă uit spre uşa de la baie, unde duşul se aude în continuare. Am aşteptat mult timp genul acesta de pasiune din partea lui Nate. În atât de multe feluri, a fost absolut perfect. Exact ce voiam şi sper că vor veni multe astfel de momente în viitor.

Şi totuşi, e ceva care mă deranjează în toată povestea asta.

Poate că nu-mi place faptul că, îndată ce am terminat, a început să vorbească despre Addie. Iar apoi s-a repezit la duş.

Însă, la urma urmelor, aici nu este deloc vorba despre el. Este vorba de bărbatul de la celălalt capăt al conversației. Jay a adunat ban cu ban ca să-mi cumpere de ziua mea o pereche superbă de pantofi, în timp ce soțul meu nu mi-a luat nimic. N-a trebuit defel să mă întreb dacă nu cumva Jay a avut vreun motiv ascuns pentru cadoul lui. Văd pe chipul lui, de fiecare dată, cât de mult mă doreşte. Aşa că ezit doar o clipă, apoi scriu răspunsul:

Eu: Ne vedem acolo.

CAPITOLUL 34

ADDIE

Kenzie are antrenament cu echipa de majorete cel puțin până la ora cinci după-amiază, poate chiar mai târziu. Părinții ei au joburi importante, aşa că nici ei nu vor ajunge acasă prea curând.

Eu, pe de altă parte, n-am absolut nimic de făcut cu timpul meu în aşteptarea deciziei de mâine a directoarei Higgins, dacă o să mă dea sau nu afară din şcoală.

Parchez bicicleta în capătul cvartalului unde se află casa lui Kenzie, legând-o cu lanț de un stâlp de iluminat de pe stradă. Îmi iau rucsacul şi pornesc în susul străzii, spre casa ei cea mare. Din cauza greutății cărților, chingile lui îmi sapă în carnea umerilor. Păşesc hotărâtă, ca şi când e firesc să mă aflu în zonă. Ca şi când aş fi prietena lui Kenzie, venită în vizită.

Chiar dacă acest lucru este extrem de departe de adevăr.

Apăs pe butonul soneriei, aşteptând zgomotul de paşi de dincolo. Mai sun o dată, ca măsură de precauție, dar nu mă întâmpină decât tăcerea. Aşa cum mă aşteptam, nu-i nimeni acasă. Locuința e complet pustie.

Arunc o privire spre casele vecine, care par şi ele cufundate în tăcere şi întuneric, la fel ca reşedința Montgomery. Când mă simt încrezătoare că nu mă priveşte nimeni, mă strecor pe lângă casă, apoi de-a dreptul în curtea din spate, cu iarbă verde şi bogată.

Ajung la uşa din spatele casei şi scotocesc în buzunarul rucsacului. Scot setul de chei dinăuntru. Am aruncat brelocul *Kenzie* garnisit cu pietricele sclipitoare, dar am păstrat cheile. Desigur, este foarte posibil ca, atunci când Kenzie şi-a pierdut cheile, părinţii ei să fi decis să schimbe încuietorile de la uşi. Pe de altă parte, ei locuiesc într-un cartier sigur. Poate or fi crezut că le-a scăpat pe undeva şi nu merită efortul de a schimba broaştele.

În fine, oricum ar sta lucrurile, sunt pe cale să aflu.

Pe inel există trei chei, dar una dintre ele este mai mare şi arată aproape ca o cheie de casă. Trag adânc aer în piept şi strecor cheia în broască. Număr până la zece în minte şi apoi încerc s-o răsucesc.

Şi se răsuceşte.

Fac o pauză de o clipă, atentă să aud lătratul vreunui câine. Dar nu se aude nimic. Aşa că răsucesc cheia până la capăt, apoi apăs pe clanţă şi intru în bucătăria reşedinţei Montgomery.

Primul lucru pe care îl fac este să verific dacă au vreun sistem de alarmă. Am mai văzut aşa ceva prin casele altora, iar prezenţa lui înseamnă că, dacă nu-l dezarmezi, fie începe să sune alarma, fie poliţia va fi înştiinţată discret. Nu vreau să se întâmple niciuna din cele două variante. Dar nu zăresc nicio tastatură şi nici un alt semn că această casă ar avea alarmă.

Ceea ce este o prostie din partea lor, pentru că o asemenea locuinţă *are* nevoie de aşa ceva. Sunt luată prin surprindere imediat ce păşesc înăuntru. La parter este un spaţiu deschis, aşa că din bucătăria sclipitoare şi nouă pot vedea spaţiul enorm al livingului şi mobilierul costisitor. Casa noastră a fost construită cu mai bine de o sută de ani în urmă şi mă îndoiesc că interiorul s-a schimbat prea mult de atunci. Am avut acelaşi frigider toată copilăria mea şi

simt că frigiderul acela ar putea să ne supravieţuiască şi mie, şi oricărui om la care ţin.

Îmi las încălţările lângă uşa din spate, pentru că au covoare foarte deschise la culoare şi deja am făcut nişte urme prin bucătărie, cu tălpile mele murdare. Străbat livingul, îndreptându-mă spre treptele mochetate. Iar apoi o pornesc pe scări.

Nu-mi vine să cred că fac asta. Este oricum destul de grav că am copiat la un examen pentru prima dată în viaţa mea (şi am fost prinsă). Iar acum iată-mă aici, doar câteva ore mai târziu, intrând prin efracţie într-o casă, pentru numele lui Dumnezeu. Dar toată chestia asta se întâmplă numai din cauza lui Kenzie. Nu trebuia să mă pârască la doamna Bennett şi nu trebuia să facă nimic din tot ce mi-a făcut semestrul ăsta. *Merită* ce o să i se întâmple.

Când ajung la etaj, dau mai întâi peste o baie. Păşesc înăuntru, admirând accesoriile de un alb imaculat şi periuţele de dinţi multicolore aliniate pe blatul chiuvetei. Oh, Dumnezeule mare, toaleta are colac cu încălzire? Ar fi ciudat dacă l-aş încerca?

Da, probabil ar fi cam ciudat.

Preţ de o clipă, mă holbez la propria imagine din oglinda de machiaj de lângă chiuvetă. Este oglinda pe care o foloseşte Kenzie ca să se privească în fiecare zi. Doar că atunci când ea este cea care se uită în oglinda asta, imaginea reflectată arată pomeţi perfecţi, ochi albaştri, limpezi, şi un păr blond şi mătăsos, în locul trăsăturilor mele mai degrabă greu de descris şi ochilor de un maro mocirlos, la fel ca părul.

Deschid cu degetul arătător dulăpiorul de medicamente. Nu mă surprinde să văd că geme de creme şi produse de îngrijire a pielii şi părului. Pe raftul de sus există şi câteva sticluţe portocalii; o iau pe prima.

Ondansetron. Se administrează o tabletă de trei ori pe zi, împotriva greţurilor.

Înainte să apuc să mă întreb de ce are Kenzie nevoie să ia o pilulă de greaţă, răsucesc sticla şi văd că reţeta este pentru fratele ei mai mare. Desigur, Kenzie nu are niciodată greţuri. Probabil că n-a vomitat niciodată, de când se ştie.

Nu-mi ia mult să descopăr unde e camera ei. La etaj sunt câteva dormitoare, dar unul dintre ele e clar cel matrimonial, celălalt pare să-i aparţină unui băiat adolescent – fratele ei, presupun – şi al lui Kenzie este cel cu pat cu baldachin şi o cutie mare şi roz pentru bijuterii, depozitată pe birou. Este, cu adevărat, cel mai frumos dormitor de adolescenţi pe care l-am văzut eu vreodată.

Mă aşez la biroul cel alb al lui Kenzie, scufundându-mă în scaunul de piele. Îmi spun că şi ea stă chiar în acest scaun şi îşi face temele, considerând firesc să fie atât de norocoasă.

Deschid primul sertar al biroului. Înăuntru este îndesată o foaie de hârtie ruptă, cu câteva cuvinte scrise pe ea: *Mă gândesc neîncetat la tine. Abia aştept să te văd diseară.* Îhh, fix ce voiam să găsesc – un bilețel de amor de la Hudson. Tot nu-mi vine să cred că se vede cu fata asta.

Lucrurile au fost atât de ciudate între mine şi el. Când eram mai mici, îl adoram şi consideram că este drăguţ la modul general, cu zâmbetul lui mereu curios şi părul lui ciufulit, de un blond aproape alb, dar nu am făcut vreo pasiune pentru el sau ceva de genul ăsta. Ne jucam împreună aşa cum se joacă doi copii, ne jucam Nintendo sau ne făceam temele împreună. Vara băteam mingea în curtea din spatele casei, mergeam împreună la cel mai apropiat magazin, ca să ne cumpărăm bomboane, sau ne strecuram pe sub gard ca să intrăm în curtea vecinului şi să ne scăldăm în piscina lui.

Însă când am mers la liceu, Hudson s-a deşirat brusc, aşa că a ajuns, în sfârşit, mai înalt decât mine – *mult* mai înalt decât mine – şi dintr-odată am început să mă gândesc altfel la el. Am început să fantazez despre cum ar fi să-l sărut. Şi aveam impresia că şi el se gândea în acelaşi fel la mine.

Nu că ar fi vina lui Kenzie că prietenul meu a încetat brusc să-mi mai vorbească. Asta nu poate fi pusă decât pe seama a ceea ce i s-a întâmplat lui tata şi a ceea ce l-am pus pe Hudson să facă. Dar nu face mai puțin dureros faptul că-i văd împreună.

Mă uit la figurina de ceramică de pe biroul ei. Este o pasăre pictată în tonuri de albastru deschis şi violet. O ridic şi văd inițialele KM scrijelite dedesubt, ceea ce înseamnă că a făcut-o la cursul de olărit, cu toate că pare opera unui profesionist. Kenzie este uimitoare chiar şi la *modelat lutul.* Dintr-o toană, izbesc pasărea de podea, iar aceasta se sparge în cinci bucăți.

Am crezut că dacă sparg ceva de la ea din cameră o să mă simt mai bine, dar nu. Ba chiar *deloc.* Şi ce ciudat, nici nu mă mai simt la fel de supărată în privința ei şi a lui Hudson. Tot îmi lipseşte Hudson ca prieten, dar când fantazez despre tipul cu care aş vrea să fiu, nu mai este el.

Este Nathaniel Bennett.

Nu că s-ar putea întâmpla ceva între mine şi domnul Bennett. Chestia asta e mai mult decât stupidă. Însă mă gândesc neîncetat la el. Noaptea, când sunt pe cale să ațipesc, mi-l imaginez zâmbindu-mi, cu acel evantai de riduri fine la coada ochilor, aşa cum face el. Gândul că a aflat de copiatul la examen este atât de umilitor. Pentru mine nu există nimic mai important decât ce gândeşte el despre mine.

Mă ridic din scaunul de piele şi mă îndrept spre dulapul lui Kenzie. Fireşte că are un dressing enorm, în care intri ca

într-o cameră. Scotocesc printre toate etichetele de designer care îți fac aproape greață când le vezi îngrămădite acolo. Pe lângă faptul că este frumoasă şi populară, este şi mult mai bogată decât majoritatea copiilor din şcoală. Viața chiar nu e dreaptă uneori, nu credeți?

Scot din dulap o bluză roz. Materialul e moale şi îmi dau seama că mi s-ar mula pe piept exact aşa cum trebuie. Aproape că e şi mărimea potrivită. Dacă o iau, Kenzie nu va afla niciodată. Adică, na, are cam cinci catralioane de bluze în dulapul ăsta. Aşa că probabil pe asta n-a purtat-o de ani de zile. Serios acum, îi fac chiar o favoare. O ajut să mai scape de lucruri şi să se *organizeze.* De fapt, aş putea chiar să fac un pic mai multă *organizare* pe-aici.

Şi chiar când mă apuc iar să scotocesc printre bluze, aud un trosnet venit de la parter.

CAPITOLUL 35

ADDIE

E cineva în casă.

Oh, Dumnezeule, asta e groaznic. Credeam că am dat de belea când am fost prinsă copiind, dar acum e mult mai rău. Cel mai grav lucru care se putea întâmpla după copiat era să fiu dată afară din şcoală, şi chiar şi asta era puțin probabil.

Însă acum e vorba despre intrare prin efracție. Aş putea ajunge la închisoare. Sau aş putea fi trimisă la casa de corecție sau cum s-o numi. Este o infracțiune serioasă.

Ce mi-a venit să fac aşa ceva? Am avut ideea nebunească de a mă răzbuna pe Kenzie, dar n-am fost în stare decât să sparg o idioată de figurină din ceramică şi să mă uit la ea în dulap. Nu am tupeul să mă răzbun pe ea pentru tot ce mi-a făcut.

Încremenesc în loc, încercând să-mi dau seama care va fi următoarea mişcare. Zgomotul a venit în mod cert de la parter, aşa încât ezit să cobor, ca să nu dau nas în nas cu vreun Montgomery. Însă ce altceva aş putea face?

M-aş putea ascunde. Dulapul lui Kenzie este suficient de mare încât să încăpem acolo eu şi jumătate de echipă de fotbal. Mă pot ascunde înăuntru şi să sper că oricine-ar fi la parter va pleca până la urmă, aşa încât, după aceea, să mă pot strecura şi eu afară din casă. Dar dacă a venit chiar Kenzie? Atunci o să rămân prizonieră la ea în dulap şi e doar o chestiune de timp până când voi fi descoperită.

Să fiu găsită la ei în casă e oricum destul de rău. Să fiu descoperită că mă ascund la ea în dulap ar fi de-a dreptul un coşmar.

Nu, trebuie să ies de-aici.

Arunc cheile în dulap şi ies din camera lui Kenzie, întrebându-mă dacă aş putea să mă strecor iute pe uşa din spate. Dacă a venit acasă chiar ea, sunt terminată. Dar dacă au venit părinții sau fratele ei, pot să pretind că ea m-a trimis încoace. Doar nu arăt înfricoşător.

Cobor încet scările, cu inima bubuindu-mi în piept. La fiecare pas mă opresc şi ascult. Nu aud nicio voce. Dar categoric am auzit o trosnitură. Şi a fost destul de puternică încât să nu pot da vina pe vânt sau pe ceva de genul ăsta.

Este posibil ca exact în momentul în care am intrat eu în casă să fi intrat şi un hoț adevărat?

Nu, nu prea e plauzibil.

Ajung la baza scărilor. Tot nu văd şi nu aud pe nimeni prin casă. Pare că e pustiu aici, chiar dacă ştiu sigur că am auzit zgomotul ăla. Mă strecor pe lângă scări, spre bucătărie, ca să revin la uşa din spatele casei.

Şi atunci o văd.

În mijlocul bucătăriei tronează o pisică albă şi pufoasă, stând lângă o carafă cu apă care trebuie să fi fost pe blat, dar acum e pe jos. Pisica ridică privirea spre mine şi miaună fără niciun regret.

Pe ea am auzit-o.

Tot trupul mi se relaxează de uşurare. N-o să fiu prinsă că am intrat prin efracţie şi nici n-o să sfârşesc la casa de corecţie. Nu e nimeni acasă. Doar o pisică cu aere de stăpână.

Cu toate astea, nu mai vreau să risc. Îmi iau încălţările şi mă strecor afară pe uşă cât de încet pot, apoi o închid în urma mea. Am aruncat cheile în dulapul lui Kenzie, aşa că n-o să mai fiu tentată să revin aici.

CAPITOLUL 36

EVE

A doua zi, Addie intră la mine în clasă de parcă ar merge spre scaunul electric.

Nu mă pot abține să nu simt o undă de simpatie pentru fata asta. S-a chinuit mult la materia mea şi ştiam asta. Poate că şi eu sunt vinovată că n-am încercat să fac mai mult ca s-o ajut. În trecut, când mai aveam elevi care se luptau cu matematica aşa cum se luptă ea, le ofeream nişte sugestii pentru meditații şi de aceea i-am scris şi ei o listă de colegi meditatori care ar putea s-o ajute pentru nişte tarife rezonabile.

Imediat ce sună clopoțelul finalul orei, îi fac semn din cap să vină la catedră. Arată ca şi cum mai degrabă ar sări pe geam, dar se supune.

— Addie.

Ridică spre mine o privire înlăcrimată.

— Am decis să nu-i spun directoarei despre ce s-a întâmplat.

Face ochii mari.

— Ați...

— O să-ți dau nota unu la examenul intermediar.

Asta e o lovitură care va face imposibilă pentru ea promovarea la matematică, deci dacă am un pic de inimă trebuie să îndulcesc nițel vestea.

— Şi ți-am scris o listă cu colegi meditatori. Dacă îți îmbunătățeşti semnificativ notele până la final, o să anulez nota asta.

Îi întind lista cu nume; o ia cu mâna tremurând.

— Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Bennett. Apreciez foarte mult ce faceți pentru mine.

Mârâi, ştiind că, dacă Nate n-ar fi fost atât de convingător seara trecută, acum aş fi luat-o de-o aripă s-o duc la directoarea Higgins. Dar soțul meu are dreptate. A făcut ce-a făcut fiindcă era disperată şi nici nu a fost ceva planificat. Pot să închid ochii de data asta.

— Dacă se mai întâmplă vreodată...

— N-o să se mai întâmple.

Arată de parcă în secunda următoare o să cadă în genunchi şi-o să-mi pupe tălpile.

— Jur. O să fac o schimbare.

— Bine.

Sunt dispusă să trec cu vederea această greşeală de judecată, dar n-o să devin prietenă cu fata asta. E norocoasă că Nate a văzut ceva în ea, fiindcă Dumnezeu mi-e martor că eu nu văd nimic.

CAPITOLUL 37

ADDIE

Cine ştie, oi fi mâncat un pic cam prea multe cereale Lucky Charms în formă de potcoavă, pentru că am un noroc incredibil.

Mai întâi, am scăpat cu faţa curată după ce am intrat ilegal în casa lui Kenzie.

Apoi, doamna Bennett a decis că nu o să-i spună directoarei ce-am făcut. Nu mă gândeam că aşa ceva ar fi posibil, dar a fost chiar drăguţă cu mine. Nu a zâmbit, fireşte – ar fi fost prea mult să sper la asta –, dar mi-a recomandat nişte meditatori care au un tarif mai mic şi pe care s-ar putea să mi-i permit şi mi-a spus că o să anuleze acel unu dacă reuşesc să mă adun până la finalul semestrului.

Iar acum sunt la întâlnirea revistei de poezie, unde domnul Bennett consideră că noul poem la care am lucrat în ultimele două săptămâni merită să fie publicat în numărul următor. Mi-a fost atât de teamă că doamna Bennett o să-i spună ce am făcut şi că el îşi va schimba părerea despre mine, dar se pare că nu i-a spus, fiindcă mă priveşte la fel ca de obicei.

— Îmi place nespus versul acesta, îmi spune el. „Inima mi se goleşte de sânge cu fiecare bătaie.” Ce imagine puternică.

Mă uit spre Lotus, să văd dacă ascultă, dar îşi fereşte privirea. A fost atât de furioasă că domnul Bennett a înscris la concurs poezia mea şi nu pe a ei, încât nici nu-mi mai vorbeşte de atunci. Nu pare interesată să fim prietene, ceea ce spune multe, pentru că Lotus s-ar putea să fie singura din şcoală mai puțin populară decât mine.

Întâlnirea celor de la *Reflecții* se termină oficial la ora 16.30, dar membrii mai dedicați ai revistei mai rămân de obicei cam până la ora cinci, discutând despre poeziile pentru revistă sau despre chestii pe care le citim în general şi care ne plac. Lotus pleacă ultima, aruncându-şi rucsacul pe umăr şi părăsind încăperea fără să spună măcar la revedere. Sunt gata s-o urmez, când îl aud pe domnul Bennett strigându-mă.

— Addie, stai aşa.

Încremenesc, curioasă să aud ce are să-mi spună. Devin şi mai curioasă când se duce şi închide uşa clasei. Rămaşi singuri, mă priveşte cu sprâncenele ridicate.

— Deci, ce s-a întâmplat? Ce ți-a spus Eve?

Este ciudat cum îi spune Eve, în loc de „doamna Bennett”. Adică este limpede că nu-şi strigă nevasta „doamna Bennett”, când sunt amândoi, dar mi se pare că aşa ar trebui să-i spună de față cu mine. Însă chestia asta este mai puțin importantă decât faptul că ştie ce s-a întâmplat. Probabil că ea i-a spus ce-am făcut.

Doamne, este *atât* de jenant.

— Ăăă, încep eu. A fost... OK.

Vocea lui coboară un ton.

— Te-a luat mai cu binişorul, da? Nu o implică şi pe directoare?

Clatin din cap fără o vorbă.

Dă din cap mulţumit. Se trage de cravată slăbind nodul şi văd ieşind de sub cămaşă un smoc din părul de pe piept.

— I-am spus ce greu ţi-a fost în ultimul an. I-am spus să-ţi mai dea o şansă să te redresezi.

Şi, în sfârşit, totul capătă sens. Mă întrebam cum de s-a decis dintr-odată doamna Bennett să-mi arate un pic de compasiune. Datorită *lui.* El *i-a spus* să nu se ducă la directoare.

— Dumneavoastră m-aţi ajutat, răbufnesc eu.

— Sigur că te-am ajutat, Addie.

Îmi zâmbeşte şi ochii i se îngustează formând acele cute mărunte.

— Doar nu era să permit ca eleva mea preferată să fie dată afară din şcoală. A trebuit să-ţi iau partea.

Mi se învârte capul. Domnul Bennett ştie ce am făcut şi nu mă urăşte. Şi nu doar atât, ci îmi spune şi că sunt *eleva lui preferată.* Aproape că-mi vine să plâng de bucurie.

— Mulţumesc, reuşesc să îngaim. Vă mulţumesc foarte mult.

— N-ai pentru ce. Am făcut exact ce trebuia să fac, atâta tot.

Valul de emoţii pe care-l simt acum aproape că mă copleşeşte. Înainte să mă pot reţine, mă reped şi-l îmbrăţişez pe domnul Bennett cu mult entuziasm. Ochii îmi înoată în lacrimi cât stau efectiv atârnată de el. Pe tata nu l-am îmbrăţişat niciodată, poate doar când eram mică, şi nici pe domnul Tuttle. Dar nu m-am simţit niciodată atât de

recunoscătoare față de o altă persoană. El a crezut în mine. El s-a bătut pentru mine.

Domnul Bennett mă îmbrățișează la rându-i, fără să mă respingă când mă lipesc de el. Îmbrățișarea durează mai mult decât am intenționat, dar nu vreau să-i dau drumul şi nici pe el nu pare să-l deranjeze. Însă apoi simt cum ceva tare mă împunge în picior. Ca un sul de hârtie igienică.

Oh, Dumnezeule mare. Asta e o...?

Sar cât colo de lângă profesorul meu, oripilată. Sperasem să mă înşel, însă cobor privirea şi văd dovada umflând pantalonii domnului Bennett. Din expresia de pe chipul lui, îmi dau seama că realizează şi el exact ce s-a întâmplat şi pare absolut îngrozit.

— Îmi pare foarte rău, Addie! strigă el.

Se întoarce cu spatele la mine, încercând să-şi ascundă erecția, dar e prea târziu pentru asta.

— Este absolut... Este inacceptabil. Îmi pare foarte rău.

— Da, spun eu abia auzit.

— Nu am nicio scuză, rosteşte el pe acelaşi ton, dar trebuie să ştii că soția mea... Nu mai avem nimic de-a face unul cu altul. Nu simt nimic pentru ea. Apoi te-am cunoscut pe tine şi a fost ca şi când... în sfârşit reuşesc să mă conectez cu cineva, pentru prima dată în viața mea.

Riscă să-mi arunce o privire, roşu tot la față. Chiar şi aşa, îmbujorat, tot arătos este.

— Dar nu am nicio scuză. *Nicio* scuză. Pur şi simplu, îmi pare rău.

Aş vrea să tacă şi să înceteze să se mai scuze.

— Da.

— Ar trebui să pleci, îmi spune el.

Mă supun fără un cuvânt. Îmi iau rucsacul şi ies în tăcere din sala de clasă, deşi capul mi se învârte şi mai tare ca înainte. În timp ce mă îndepărtez pe culoar, încerc să găsesc un sens pentru toate astea.

Domnul Bennett este cel mai sexy profesor din şcoala noastră. Toată lumea ştie asta. Şi este căsătorit cu o femeie în toată firea, cu care presupuneam că face sex. Dar, dintr-un motiv sau altul, în timp ce-l îmbrăţişam, s-a excitat. Din cauza *mea.* Şi apoi mi-a spus că nu s-a conectat niciodată cu cineva aşa cum o face cu mine.

Partea ciudată este că şi eu cred exact acelaşi lucru.

Încremenesc în mijlocul culoarului. Nu ştiu ce să fac în continuare, dar nu pot să plec tocmai acum. Trebuie să înţeleg ce se întâmplă aici. Sunt datoare să fac asta pentru amândoi.

Mă răsucesc pe călcâie şi revin în clasă. La ora asta nu mai este nimeni în şcoală. Toate activităţile extraşcolare de după ore s-au terminat, deşi unele dintre echipe încă mai pierd vremea prin curte. Domnul Bennett stă aşezat la catedră, iar când ridică spre mine ochii lui blânzi şi căprui, mi se pare că am rămas singurii oameni din şcoală. Din întreaga *lume.*

— Salut, îi spun.

— Addie.

Se încruntă.

— Nu cred că ar trebui să mai vorbim despre asta. Aşa cum ţi-am spus deja, îmi pare foarte rău.

— Dar eu *vreau* să vorbim despre asta.

Domnul Bennett se ridică în picioare. Nu poate ascunde că încă este excitat. Se uită la mine.

— Închide uşa, îmi porunceşte el.

Fac ce-mi cere.

Plutesc până în celălalt capăt al sălii de clasă, până când ajung faţă în faţă cu el. Este cu aproape o jumătate de cap mai înalt decât mine şi trebuie să-mi dau capul pe spate ca să-l privesc. Are buzele umede. Acestea erau momentele când, alături de Hudson, simţeam că fierbe ceva în mine,

dar niciodată nu am trăit ce simt acum. Parcă ar fi aceeaşi senzaţie, dar pe steroizi.

— Încerc să-ţi rezist, murmură el. N-ai idee cât de tare încerc.

— Nu trebuie s-o faceţi.

Credeam că va trebui să fac eu prima mişcare, aşa că sunt surprinsă când domnul Bennett îşi apropie buzele de ale mele. Este prima dată când mă sărut cu un băiat – mă rog, cu un *bărbat.* La început, doar ne lipim buzele. Dar apoi, după câteva secunde, îmi bagă limba în gură. Am ştiut dintotdeauna, în capul meu, că oamenii se sărută cu limba, dar nu mi-am imaginat niciodată că se simte în felul ăsta. La început este foarte ciudat, ca şi cum un vierme extraterestru se strecoară în mine, şi nu sunt sigură că-mi place. Aproape că vreau să mă desprind, dar el mă ţine strâns în braţe, lipit de trupul lui, aşa că ar fi jalnic dacă m-aş trage îndărăt. Ar fi atât de dezamăgit.

Iar apoi, după alte câteva secunde, încep să simt furnicături în tot corpul. Şi este... incredibil. Parcă am luat foc, parcă în trup mi-a explodat ceva. Nu vreau să se oprească, însă el se desprinde de mine.

— Nu e bine ce facem.

Mă înfurie cumplit. Da, este profesorul meu şi este mult mai în vârstă decât mine. Şi căsătorit. OK, sună foarte rău. Însă, în acelaşi timp, între noi există o conexiune. Când doi oameni se conectează cu intensitatea cu care o facem noi, nu au oare *responsabilitatea* de a acţiona în privinţa asta, indiferent de consecinţe?

— Eu nu cred asta, îi spun.

— Ba nu este bine.

Se încruntă şi sprâncenele i se unesc.

— Dar nu pot să-ţi rezist. Sunt complet neajutorat.

Nu pot să-ţi rezist. Sunt complet neajutorat.

Singura mea temere este să nu fim prinşi. Uite ce-a păţit domnul Tuttle şi cu el nu mi s-a întâmplat nimic din toate astea. Dar poate că este o diferenţă, totuşi. Domnul Tuttle şi cu mine nu făceam nimic greşit, aşa că n-am fost prudenţi. Dar domnul Bennett şi cu mine o să fim.

Se uită temător spre uşă, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— N-ar trebui să facem asta aici.

— Ştiu eu un loc.

Mă priveşte surprins, dar mă urmează supus spre uşă. În şcoală există un loc despre care nu ştie nimeni şi unde doi oameni pot găsi un pic de intimitate. Anul trecut am ales ca opţional cursul de fotografie şi orele au fost în întregime în format digital, dar înainte nu era aşa. Chiar lângă sala de clasă există o cameră obscură, folosită cândva pentru developat fotografiile, care a rămas acum doar o debara goală, cu o chiuvetă mare şi chimicale expirate. Poate într-o bună zi îi vor da altă destinaţie, însă acum este un rai al intimităţii.

Închid uşa după noi.

— Chiar că eşti o figură, Addie, şopteşte el.

Îşi slăbeşte cravata şi desface primul nasture al gulerului, iar eu simt că-mi stă inima. Doar n-are de gând să-şi dea jos cămaşa, nu? Mă simt stânjenită numai când mă gândesc la asta, dar, din fericire, se opreşte după primul nasture.

— Mă bucur că vă place ascunzătoarea, domnule Bennett.

Râde la mine.

— Nu trebuie să-mi spui „domnul Bennett” când suntem aici.

— Oh.

Mă simt ca o proastă. Evident, din moment ce o să ne giugiulim în camera obscură, n-ar mai trebui să-i spun „domnul Bennett”.

— Atunci, Nathaniel?

Mi se pare atât de ciudat să-i spun pe numele mic. Chiar şi după ce ne-am sărutat, tot „domnul Bennett” îmi sună mai firesc.

Râde iar.

— Cei mai mulți îmi spun Nate. Dar tu spune-mi cum vrei.

— Îmi place mai mult Nathaniel, îi răspund, căzută pe gânduri.

— OK, încuviințează el. Dar eu cum să-ți spun ție? Preferi Adeline?

Zâmbetul i se lățeşte pe chip.

— Dulce Adeline...

Întotdeauna am urât numele Adeline, însă îmi place cum sună pe buzele lui. *Dulce Adeline...*

Doar că nu-i chiar adevărat, nu? Nu e nimic dulce în ce facem noi în camera obscură.

— Prefer Addie.

— Aşa să fie.

Înclină capul spre mine.

— Acolo, în sala de clasă... a fost primul tău sărut?

Îmi ia foc fața. Urăsc să ştie că sunt atât de lipsită de experiență, dar nu vreau să-l mint. Am sentimentul că va şti dacă spun sau nu adevărul.

— Mi s-a părut că la început te-ai simțit cam ciudat, adaugă repede.

Serios? Nu *asta* voiam să aud, chiar dacă, la drept vorbind, este adevărat.

— Aşa de rău a fost?

— Nu. *Nu.* Ai fost uimitoare.

Clatină din cap.

— Şi nu contează dacă a fost sau nu primul tău sărut. Uită că te-am întrebat. Doar că... mă simt prost. Nu vreau să faci nimic din ce nu vrei să faci.

Ridic bărbia spre el.

— Vreau să fac asta.

Ezită încă o fracțiune de secundă, cântărindu-mi răspunsul. Apoi mă lipeşte de masa folosită cândva pentru developarea fotografiilor şi mă sărută din nou.

CAPITOLUL 38

ADDIE

Petrecem următoarele patruzeci de minute în camera obscură, iar apoi domnul Bennett – adică Nathaniel – mă duce acasă cu maşina. Este un pic riscant, dar dacă nu mă duce el, o să întârzii rău şi mama o s-o ia complet razna în caz că nu mă găseşte acasă când vine de la serviciu. Aşa că e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Pe drum nu pot să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat în camera obscură. Felul în care domnul Bennett – adică *Nathaniel* – m-a atins. Felul în care buzele lui lipite de ale mele mi-au incendiat fiecare nerv din corp. Şi, serios, tot ce-am făcut a fost să ne sărutăm. Nici măcar n-a încercat să facă mai mult de-atât. Mi-a spus că n-o va face. Asta e tot ce-am visat să fac cu el.

Iată cât de drăguț şi bun este. Nu-i pasă dacă nu facem decât să ne sărutăm. Nu vrea decât să fie cu mine, fiindcă între noi există o anumită conexiune.

Când ne oprim la semafor, mă ia de mână. Îmi aruncă o privire emoționată.

— Este în regulă să te țin de mână? mă întreabă el.

Îi strâng mâna uşor, ca să-i arăt că e OK.

— Da.

I se relaxează umerii.

— Scuze, toate astea sunt... Sunt un teritoriu nou pentru mine. Sincer să fiu, mă simt ca un om rău. Îți sunt profesor...

— Eu am fost cea care a făcut prima mişcare, subliniez ferm. Tu mi-ai spus să plec.

Lasă să-i scape un oftat lung, luându-şi scurt privirea de la drum, ca să se uite la mine.

— M-am căsătorit cu Eve fiindcă părea să fi venit momentul să mă aşez la casa mea. Nici înainte de ea n-am cunoscut pe nimeni cu adevărat special. Iar acum, la treizeci şi opt de ani, îmi întâlnesc pentru prima dată sufletul-pereche şi ea are doar şaisprezece ani.

Se strâmbă.

— Cât de crud este universul ăsta?

Tocmai m-a numit sufletul lui pereche. Este o nebunie, fiindcă şi eu simt exact acelaşi lucru, dar aş fi crezut că e doar în imaginația mea, dacă n-ar fi spus-o şi el.

— Nu te poți abține când dai peste cineva cu care ai o conexiune adevărată. Nu?

— Crede-mă, aş vrea să gândească toți ca tine. Dar ceilalți nu vor înțelege.

Are dreptate. Dacă află cineva despre asta, va fi concediat. Şi sunt destul de sigură că şi viața mea se va înrăutăți dramatic.

— N-o să spun nimănui.

— N-ai idee cât m-a schimbat prezența ta în viața mea, îmi spune el. Înainte să-mi ieşi în cale, eram complet blocat.

Iar acum scriu iar poezie! Pentru prima dată, de multă vreme.

Este incredibil. Mai ales pentru că tot ce-mi doresc şi eu este să scriu poezii despre Nathaniel Bennett. Vreau să umplu un caiet întreg cu versuri despre ridurile pe care le face în jurul ochilor când zâmbeşte.

— O să-mi citeşti şi mie o poezie de-a ta?

— E tot ce-mi doresc.

Zâmbeşte.

— Eve... n-o interesează deloc poeziile mele. N-au interesat-o niciodată. Cu ea, totul trebuie să fie practic şi crede că poezia e pierdere de vreme.

Nu am plăcut-o niciodată pe doamna Bennett, dar în momentul ăsta aproape c-o urăsc. Nathaniel iubeşte la nebunie poezia – ce fel de soție nu i-ar susține o astfel de pasiune?

Trage lângă trotuar, la câteva străzi distanță de casa mea.

— Nu cred că e bine să mă apropii mai mult.

Încuviințez din cap, fiindcă ştiu că are dreptate. Detest faptul că trebuie să ne ascundem, însă e şi ceva incitant în asta.

— Este în regulă.

— Addie...

Întinde mâna să mă mângâie pe obraz, dar se reține în ultimul moment.

— Să nu spui nimănui despre asta. Absolut nimănui. Nici mamei tale, nici prietenelor – nimănui.

— N-o să spun.

— Vorbesc serios.

Mă ţintuieşte cu privirea în penumbra din maşină.

— Toată cariera mea este în mâinile tale. Contez pe tine.

Pe drum şi-a tras mâna din mâna mea, aşa că acum mă întind s-o apuc iar.

— Poți avea încredere în mine.

Îmi dau seama cât de mult îşi doreşte să mă sărute, dar înțelegem amândoi că nu e înțelept să ne sărutăm în maşină în mijlocul străzii, chiar şi la adăpostul întunericului. Putem fura nişte momente împreună în camera obscură, dar asta e tot. Orice altceva ar fi un risc prea mare.

Însă poate că nu va fi mereu aşa. Poate că va veni o vreme, în viitor, când vom putea fi împreună.

CAPITOLUL 39

EVE

Când ajunge acasă, Nate mă găseşte aşezată pe canapeaua din living, corectând nişte lucrări.

Aud trântindu-se uşa de la intrare şi o secundă mai târziu îl văd dând buzna în living şi postându-se în picioare în fața mea.

— Bună, mă salută el.

— Bună.

Îi zâmbesc scurt, apoi mă întorc la corectarea testelor. Cam într-o oră trebuie să plec spre întâlnirea cu Jay şi sper să reuşesc ca până atunci să trec prin cea mai mare a lucrărilor de la examenul intermediar.

— Să nu uiți că în seara asta ies în oraş.

Nate se prăbuşeşte lângă mine pe canapea. Îmi zâmbeşte – este amețitor de chipeş când zâmbeşte aşa.

— Ce faci?

— Corectez testele de la examenul intermediar.

Îmi ia din mână teancul de hârtii.

— Nu vrei să iei o pauză?

— Poftim?

Chiar nu înțeleg ce vrea să zică până când nu-i văd expresia de pe chip. Aruncă lucrările pe măsuța de cafea şi mă ia în brațe, răsturnându-mă pe canapea. Buzele i se lipesc de ale mele şi mă sărută violent.

— Uau!

Mă lupt să mă trag de sub el.

— Nate, făceam şi eu o chestie!

— Şi ce?

Îmi amuțeşte protestele cu un alt sărut.

— Poți să termini mai târziu.

Chestia asta e absolut nebunească. În general facem sex cam de douăsprezece ori într-un an, iar acum, dintr-odată, mă vrea două zile la rând. Iar comportamentul lui pare foarte ciudat. Aproape că aş zice că-i *este foame* de mine, ca şi când ar fi gata să-mi smulgă hainele, lucru neobişnuit pentru el. N-am mai văzut de mulți ani la Nate o pasiune atât de intensă.

Nu înțeleg ce se petrece. Are o tumoare pe creier? Fiindcă numai aşa ceva ar putea explica un astfel de comportament.

Probabil că aş merge cu el în dormitor dacă n-aş avea alte planuri în seara asta. Dar adevărul e că abia aştept să mă văd cu Jay. Nu vreau să anulez întâlnirea, cu toate că până acum n-am mai avut o astfel de dilemă.

— Nate.

Îl împing cu forța de pe mine.

— Putem face asta altă dată? Vreau să termin de corectat testele astea înainte să ies în oraş.

— Vorbeşti serios?

— Da!

Nate mă eliberează din îmbrățișare, privindu-mă neîncrezător.

— Nu te înțeleg, Eve. Te plângi mereu că nu facem sex cât ți-ai dori, iar acum, când vreau să facem, mă dai la o parte.

— Nate...

— Nu, lasă.

Se ridică de pe mine, bosumflat.

— O să mă descurc singur.

Se repede pe scări. Sar de pe canapea şi îl strig, dar aud trântindu-se uşa dormitorului. De data asta eu sunt cea care rămâne privind în gol, fără să-şi creadă ochilor.

Ce mama dracului s-a întâmplat adineauri?

CAPITOLUL 40

ADDIE

Întâlnirile de la *Reflecții* erau momentul cel mai plăcut din zi, dar acum abia aştept să se termine, ca să mă pot strecura cu Nathaniel în camera obscură.

— Poezia asta, îmi spune Lotus. Este prea... siropoasă.

— Siropoasă? repet eu.

Se referă la versurile scrise de mine cu gândul la Nathaniel. Este o poezie de dragoste, dar nu mi se pare siropoasă.

Ochii tăi căprui sunt
ca frunzele de toamnă
abia căzute pe pământ
Râvnesc cu ardoare la îmbrățișarea ta
în noaptea cețoasă
Te vad în fiecare zi
Dar când nu pot să fiu cu tine
Tânjesc după brațele tale
Iubirea pe care ți-o port este precum
Un hău întunecat
Atât de adânc
Încât nu-mi pot opri căderea.

— Da, strâmbă ea din nas. Adică, na, uită-te şi tu la asta. „Iubirea pe care ți-o port este precum un hău întunecat.” Pe bune, Addie? Sună de parcă ar fi fost scrisă de o adolescentă îndrăgostită lulea. Tu nu scrii de obicei rahaturi din astea.

Cu obrajii arzând, îi smulg poezia din față. Mă gândisem ca azi să i-o arăt lui Nathaniel, dar acum nu mai sunt aşa de sigură. Nu m-am gândit că e siropoasă. Nu m-am gândit că o să mă facă să par o adolescentă îndrăgostită lulea. Dar, pe de altă parte, Lotus se pricepe la lucrurile astea.

— Încerc să fiu de ajutor, îmi spune ea. Trebuie să ai stomacul mai tare dacă vrei să fii scriitoare. Oamenii îți vor spune chestii mult mai nasoale decât asta.

— Da...

Mă uit prin sală, unde Nathaniel vorbeşte cu alt elev. Observă că mă uit la el şi îmi aruncă un zâmbet vag.

— Probabil că ai dreptate.

Lotus se uită la ceas şi constată că s-a făcut deja 16.30. Întâlnirea e pe cale să se sfârşească. Slavă cerului.

— Hei, îmi spune ea. Vrei să mergem la o pizza?

Este prima ramură de măslin pe care Lotus mi-o întinde de ceva vreme încoace. Doar că n-o vreau. Dacă m-aş împrieteni cu ea, ar fi mult mai dificil să mă văd cu Nathaniel. Şi nicio prietenie din lume nu merită să pun în pericol relația mea cu el.

— Trebuie să ajung acasă pentru cină.

— Oh. OK.

Lotus pare dezamăgită, ceea ce mă surprinde. Credeam că mă urăşte.

— Bine, atunci hai să mergem.

Îşi ia rucsacul, îl aruncă pe umăr şi mă aşteaptă, însă nu putem pleca împreună. N-o să ratez ocazia de a fi cu Nathaniel.

— De fapt, stai, că am ceva de vorbit repede cu domnul Bennett. Poate ne vedem mai încolo.

Lotus îmi aruncă o privire ciudată, dar nu mă presează mai mult. Se pare că nu este interesată cu adevărat să fim prietene.

O las să plece prima, însă nu-l aştept pe Nathaniel. Ies din clasă şi mă duc direct în camera obscură. La urma urmelor, ar da de bănuit dacă ne-am îndrepta într-acolo împreună.

În timp ce-l aştept, îmi netezesc bluza şi îmi trec degetele prin păr. Ultima dată când am fost aici, adică a treia oară împreună, mi-am scos bluza, dar m-am jenat pentru sutienul pe care-l purtam. Era de culoarea pielii şi foarte practic, adică exact opusul lenjeriei sexy. Mi-ar fi plăcut să-mi scot bluza şi să fi purtat pe dedesubt ceva drăguț şi dantelat, dar nu am în dulap nimic de genul ăsta. Şi doar n-o s-o pun pe mama să-mi cumpere un sutien sexy. Doar dacă i-aş cere aşa ceva şi m-ar pedepsi pe loc.

În cea mai mare parte a timpului ne-am sărutat, iar el mi-a pus mâinile pe sâni. Altă dată doar am stat de vorbă, iar uneori îmi recită poezii. Ştie pe de rost atât de multe versuri,

inclusiv poemul lui favorit, „Corbul”. Este extrem de răbdător cu mine şi îmi tot spune că nu trebuie să fac nimic din ce nu vreau să fac. Şi că nu-şi doreşte decât să fim împreună. Mi-a spus că este în regulă dacă n-o să facem niciodată sex. Probabil că o s-o facem într-o bună zi, dar îmi place nespus că este atât de răbdător.

În timp ce aştept, simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar. Îl scot şi văd un mesaj aşteptându-mă pe Snapflash. O grămadă de copii folosesc aplicația asta, pentru ca părinții lor să nu le invadeze intimitatea şi să le citească toate mesajele, numai eu o folosesc pentru a vorbi cu o singură persoană: Nathaniel. A fost ideea lui, fiindcă mesajele dispar după şaizeci de secunde. Este cel mai sigur mod de comunicare.

Citesc mesajul pe care mi l-a trimis:

Nathaniel: Abia acum am terminat. Ajung în două minute.

Privesc țintă cuvintele, până dispar de pe ecran, îmi plac la nebunie mesajele pe care mi le trimite. De fiecare dată când primesc câte unul, îl citesc şi îl recitesc timp de un minut întreg.

După ce dispare de pe ecran, scot poezia pe care i-am scris-o şi o mai citesc o dată. Lotus a zis că este siropoasă, dar mie nu mi se pare. Chiar simt că iubirea mea pentru Nathaniel este un hău întunecat, fără fund. Pur şi simplu, Lotus nu poate înțelege asta, pentru că nu a fost niciodată îndrăgostită. Chiar îmi pare rău pentru ea, serios.

Uşa camerei obscure se deschide încetişor şi simt valul acela de extaz care mă inundă efectiv ori de câte ori îl văd pe Nathaniel. Însă mai ales când suntem în cămăruța asta, fiindcă ştiu că mă va atinge. Şi îmi place la nebunie felul în care i se luminează chipul la vederea mea.

— Addie, şopteşte el. Dulcea mea Adeline.

— Bună.

De fiecare dată când el se strecoară aici mă simt ciudat de stingherită. Îmi ia câteva minute ca să mă relaxez.

— Cum eşti?

— Chiar bine acum, că sunt aici.

Traversează cămăruța strâmtă şi se repede să mă sărute. Ce bine că *el* nu se simte stingherit.

— Şi am ceva să-ți arăt.

— Ce?

Văd, în lumina palidă, cum se îmbujorează.

— Am scris o poezie... pentru tine.

Mărturisirea asta îmi taie efectiv respirația. A scris o poezie pentru mine? Cum se poate aşa ceva? Nu sunt genul de persoană pentru care bărbații să scrie poezii. Cu toate astea, vorbeşte serios. Nathaniel Bennett mi-a scris o poezie.

O să leşin de fericire.

— Vrei s-o auzi? mă întreabă, de data asta el însuşi intimidat.

Dau din cap.

— Foarte mult.

Scoate din buzunar o foaie ruptă dintr-un caiet. Îi recunosc scrisul şi văd mâzgăliturile de pe hârtie. Cuvintele pe care le-a scris numai şi numai pentru mine. Cu atenție nestrămutată, îl ascult recitând:

Viața aproape că a trecut pe lângă mine
Însă pe urmă ea,
Tânără şi plină de viață
Cu mâini blânde
Şi obraji rozalii
M-a înfățişat mie pe mine,
Mi-a tăiat respirația
Cu buzele ei cireşii

Readucându-mă la viață.

Când termină ultimul vers, abia dacă mai pot respira. Este o poezie absolut minunată. Niciodată, nimeni nu a scris aşa ceva pentru mine. Hudson era prietenul meu, dar nu era poet. Chiar dacă s-ar fi legat ceva între noi doi, nu ar fi putut să-mi scrie în veci asemenea versuri.

— Îmi place la nebunie, şoptesc eu. Îmi place atât de mult.

— Cred ce am scris, rosteşte el încet. M-ai readus la viață. Habar n-ai cât de mohorâtă era lumea mea înainte de a te cunoaşte.

Îşi împleteşte degetele cu ale mele şi stăm aşa câteva clipe, uitându-ne unul la altul. Nici nu-mi pot închipui cum ar fi să-i arăt ce am scris pentru el, după ce am auzit versurile acelea minunate. Prin comparație, poezia mea pare de-a dreptul idioată şi imatură. Trebuie să mai lucrez la ea. Până când voi scrie ceva demn de el.

— Mă gândesc neîncetat la tine.

Întinde mâna şi-mi dă o şuviță de păr după ureche.

— Tu te gândeşti la mine?

— Clipă de clipă, neîncetat, îi răspund din suflet.

Mă sărută iar şi dă să-mi scoată bluza. A făcut-o şi data trecută, aşa că mă aşteptam la asta. Dar lucrul la care nu mă aşteptam este că încearcă să-mi desfacă şi nasturele de la blugi. Mă dau un pas în spate şi-i zâmbesc, în semn de scuză, însă el nu mă vede – este cu totul concentrat să-mi dea pantalonii jos. Mai fac un pas în spate, de data asta lovindu-mă de masa din spatele meu; iar acum nu mai am unde să mă duc. Nathaniel a reuşit să-mi desfacă nasturele, apoi trage în jos de fermoar şi eu respir adânc.

Ridică ochii să mă privească.

— Eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, Addie.

Îmi țin respirația cât îmi dă jos blugii, apoi chiloții. Dar nu-i spun să n-o facă, pentru că... ei bine, cum aş putea? Da, mi-a spus că nu-i pasă de sex, dar ştiam cumva, în sufletul meu, că nu-i adevărat. Nu sunt idioată.

În după-amiaza asta, în camera obscură, îmi pierd virginitatea cu Nathaniel şi în tot acest timp recit în minte poemul pe care l-a scris numai şi numai pentru mine.

Viața aproape că a trecut pe lângă mine
Însă pe urmă ea,
Tânără şi plină de viață
Cu mâini blânde
Şi obraji rozalii
M-a înfățişat mie pe mine,
Mi-a tăiat respirația
Cu buzele ei cireşii
Readucându-mă la viață.

CAPITOLUL 41

ADDIE

Chiar dacă ora de engleză este preferata mea, îmi e din ce în ce mai greu să fiu atentă.

Când mă uit la Nathaniel – căruia trebuie să-i spun *domnul Bennett* când sunt la oră – nu mă pot gândi decât la

cum mă simt când mă atinge. Număr secundele până la momentul în care vom fi din nou împreună, în camera obscură.

Înainte, Nathaniel îmi mai zâmbea şi îmi mai făcea cu ochiul în timpul orei. Mă făcea să mă simt specială. Acum are grijă să evite gesturile acelea şi chiar dacă înțeleg perfect de ce, tot mă înnebuneşte când le face cu ochiul sau le zâmbeşte altor fete. Pe parcursul orelor nu mai comunicăm altfel decât în cel mai profesionist mod cu putință. Dacă vrea să-mi spună ceva, îmi trimite pe Snapflash un mesaj care dispare după şaizeci de secunde.

Abia aştept să fim iar doar noi doi. Au trecut trei săptămâni de când am început să ne furişăm în camera obscură – unde ne vedem aproape zilnic. În zilele în care lucrează la ziarul şcolii, mă duc la bibliotecă şi îl aştept să termine. Am sugerat să mă alătur şi eu echipei de acolo, dar Nathaniel a considerat că ar fi o idee proastă. Cu cât petrecem mai mult timp împreună în prezența altora, cu atât mai probabil este să fim prinşi, zice el.

De când am făcut dragoste prima dată, în camera obscură, facem sex de fiecare dată când ne vedem. Cam primul lucru pe care-l face după ce intrăm în cămăruță este să înceapă să mă sărute şi să-mi tragă pantalonii în jos, uneori înainte de a apuca să ne spunem două vorbe măcar. Lucrul ăsta îl face atât de fericit. Şi mie îmi place, dar mă încântă mai ales să văd cât îi place lui. Spune că el şi doamna Bennett nu mai fac sex. Că n-au mai făcut de multă vreme.

Aşadar, stau în bancă la ora de engleză, străduindu-mă să mă concentrez la lecție, când din difuzoare se aude un anunț. Recunosc vocea directoarei Higgins.

— Atenție! Aş vrea să o felicit pe câştigătoarea Concursului de poezie din Massachusetts, care este anul acesta chiar o elevă din Liceul Caseham...

Sar direct în picioare, cu inima bătând. Este concursul de poezie la care m-a înscris Nathaniel. Cel pentru care a ales poezia mea ca să reprezinte liceul, din toate cele pe care le avea la dispoziție. Nu a avut voie să aleagă decât una singură, deci câştigătorul fiind din şcoala noastră, înseamnă că eu sunt aceea. Chiar am câştigat un prestigios concurs de poezie!

Directoarea continuă:

— S-o felicităm, aşadar, pe Mary Pickering!

Poftim?

Mary Pickering? Asta e *Lotus.* Dar n-a înscris-o pe Lotus în competiție – de aia era aşa de supărată. Deci nu mai pricep nimic. Cum a putut câştiga dacă nici măcar n-a fost înscrisă?

Mă întorc spre Nathaniel, însă el se uită în altă parte. Ca şi când ar refuza să mă privească.

Dacă înainte nu mă puteam concentra, acum este de o mie de ori mai rău. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Mi-*a spus* că a înscris poezia la concursul ăla. M-a mințit?

Nu, Nathaniel nu m-ar minți niciodată. Ne cunoaştem prea bine unul pe celălalt ca să facă aşa ceva. Doar că nu pot găsi altă explicație.

Încerc să-l prind după ce sună clopoțelul, dar îşi ia tălpăşița într-o clipită şi rămân uitându-mă după el, cu capul vuind. Trebuia să ne întâlnim după ce termină cu hârțogăria pentru şcoală, însă nu mai am răbdare să aştept atât. Aşa că iau telefonul şi-i trimit un mesaj pe Snapflash.

Eu: Ce s-a întâmplat? Credeam că pe mine m-ai înscris la concursul acela, nu?

Din fericire, răspunsul lui nu întârzie prea mult.

Nathaniel: Îți promit că-ți explic totul când ne vedem.

Mă uit țintă la ecranul telefonului, care nu-mi oferă nicio explicație. Dar cel puțin a recunoscut că are de dat nişte lămuriri.

Pe deasupra, mai şi întârzie douăzeci de minute la întâlnirea noastră din camera obscură. Stau acolo, aşteptându-l, din ce în ce mai iritată, iar când uşa se deschide, într-un final, aproape că sare inima din mine.

— Addie.

Mă ia de mână, încercând să mă aducă mai aproape de el.

— Mă bucur atât de mult să te văd. A fost o zi lungă.

Când mă atinge, de obicei mă topesc în îmbrățişarea lui, însă de data asta îi rezist. Sunt furioasă pe el, fir-ar să fie. Îmi datorează o explicație.

— Ce s-a întâmplat cu concursul de poezie, Nathaniel? Mi-ai spus că mi-ai înscris poezia.

— Ştiu şi-mi pare teribil de rău.

Lasă capul în jos.

— Doar ştii că ai fost prima mea alegere. Mi-a plăcut la nebunie poezia ta şi cred că ai fi câştigat fără probleme. Însă Lotus s-a dus la directoare şi s-a plâns că am ales o poezie scrisă de o elevă din clasa a unsprezecea, deşi de obicei participă la concurs un elev de clasa a douăsprezecea. Am vrut să mă lupt pentru tine, dar având în vedere sentimentele pe care ți le port, m-am temut că ar fi un conflict de interese. Şi ai şansa să participi la concurs anul viitor; anul acesta era ultima şansă pentru Lotus.

Mai mult de două ore am fost îngrozitor de furioasă pe Nathaniel, dar acum îmi dau seama că m-am înşelat. Lotus a fost cea care s-a dus la directoare să se plângă. Chestia asta e atât de *josnică,* mai ales având în vedere recentele ei tentative de-a se împrieteni cu mine.

— Îmi pare foarte rău.

Îmi ia obrajii în palme, trăgându-mă mai aproape.

— Ar fi trebuit să lupt pentru tine. Doar că m-am temut că, în secunda în care îți voi rosti numele în fața directoarei, o să vadă exact ce gândesc şi cât de mult țin la tine.

În ciuda situației în care mă aflu, cuvintele lui îmi încălzesc inima. Ține la mine – *mult de tot.*

— Este în regulă, spun în cele din urmă. Nu e vina ta. Înțeleg în ce poziție erai.

— Oh, slavă cerului.

Văd cum lasă umerii în jos, uşurat.

— Am crezut că o să fii supărată rău pe mine şi că n-o să mă ierți în veci. Simțeam că-mi ies din minți la gândul că o să vin aici şi s-ar putea să nu te găsesc.

— N-aş face una ca asta.

Îşi apasă buzele pe ale mele şi sărutul lui stârneşte în mine o ploaie de scântei. N-am ştiut că poți simți aşa ceva când te săruți cu cineva. Fac prinsoare că nici Nathaniel n-a ştiut. Vorbeşte o grămadă despre cât de greu îi este căsătorit cu o persoană cu care n-a simțit niciodată că are vreo conexiune şi cum relația cu mine este un lucru pe care nu l-a mai trăit până acum.

— Ai devenit atât de importantă pentru mine, Addie, îmi şopteşte el când ne desprindem buzele. Ne iubim cu o iubire mai tare ca însăşi iubirea. Cu o iubire pe care serafii din ceruri începură a ne-o pizmui[4].

„Annabel Lee" este de ani buni poezia mea preferată, dar n-am trăit niciodată atât de profund sentimentele exprimate de versurile ei. La urma urmelor, nu mă gândesc la nimic altceva decât să-l iubesc şi să fiu iubită de el. Aproape mă înspăimântă cât sunt de îndrăgostită de Nathaniel, până peste cap. El a devenit deja primul meu gând când mă trezesc dimineața şi ultimul, înainte să adorm. Acum, când

[4] Versuri din poezia „Annabel Lee", de Edgar Allan Poe, op. cit. (n. tr.).

scriu poezie, este întotdeauna despre el. Sunt atât de îndrăgostită de bărbatul acesta.

— Îmi doresc doar să te fi întâlnit pe când aveam şi eu şaisprezece ani, murmură el. Cât de nedrept e universul? În sfârşit îmi întâlnesc jumătatea şi sunt cu douăzeci de ani mai mare decât tine.

— Măcar ne-am întâlnit, chiar şi acum, subliniez eu. O grămadă de oameni n-au parte de şansa asta în viaţă.

— Foarte adevărat.

Nu avem mult timp până să trebuiască să plecăm fiecare acasă şi ne temem de fiecare dată să nu cumva să fim descoperiţi, aşa că de obicei trecem direct la fapte. Nu durează mult, iar Nathaniel îmi spune că este normal când îţi place cineva atât de tare cât mă place el pe mine. Mă gândesc la cât de fericit îl fac şi la faptul că acasă e atât de nenorocit, alături de nevastă-sa. Şi îl cicăleşte mereu să nu mai piardă timpul pe la şcoală, aşa că nu putem să stăm de vorbă atât cât ne-am dori.

Nu că lucrurile ar fi prea uşoare şi dacă n-ar fi căsătorit. Mama tot ar intra la bănuieli în caz că aş ajunge prea târziu acasă şi, oricum, n-ar trebui să afle nimeni din şcoală. Dar dacă n-ar fi căsătorit cu doamna Bennett, am putea merge la el acasă, să facem sex într-un pat adevărat, nu în cămăruţa asta inconfortabilă. Ideea de a face sex cu Nathaniel într-un pat pare atât de excitantă şi de matură.

În plus, până la urmă o să termin liceul şi o să mă pot întâlni cu cine vreau eu. Dar, dacă Nathaniel este tot cu soţia lui, o să fie prizonier în căsnicia aia.

Dacă n-ar fi existat doamna Bennett... Atunci lucrurile ar fi stat mult mai bine.

CAPITOLUL 42

ADDIE

Sunt la cantină, aşezată singură-cuc la masă, ca de obicei; Kenzie trece pe lângă mine şi-mi răstoarnă pe jos tava cu tot prânzul.

Pentru cineva care nu a privit cu atenţie scena, pare un simplu accident. A trecut pe lângă masa mea şi a lovit din greşeală tava, care s-a răsturnat pe jos. Dar nu aşa s-au petrecut lucrurile. Trecând pe lângă mine, Kenzie a apucat tava, a târât-o pe masă şi a lăsat-o să cadă pe jos.

Şi partea cea mai rea este că azi avem chili con carne. Hotdog cu cartofi prăjiţi ar mai fi fost cum ar fi fost, însă acum zace împrăştiată pe podea o movilă de carne tocată şi fasole moale pe care tot eu va trebui să le curăţ, fiindcă nu mă va ajuta absolut nimeni.

— Oh, vai de mine, spune Kenzie, în timp ce prietenele ei chicotesc. Te rog să mă scuzi! Dar, Addie, chiar ar trebui să ai şi tu mai multă grijă să nu-ţi mai pui tava aşa, pe marginea mesei.

Cu ochii la ea, sar de la masă şi ridic tava de pe jos. Am nişte şerveţele la mine, dar evident nu vor fi suficiente pentru mizeria asta.

Cât stau ghemuită să strâng, Kenzie îmi ia caietul de pe masă. Citeşte ceva de pe o foaie de hârtie pusă chiar la început şi simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Pe bucata aia de hârtie se află poezia scrisă de Nathaniel pentru mine şi numai pentru mine. Am avut o dimineaţă grea şi ştiu că

nici n-o să-l văd mai târziu, fiindcă doamna Bennett i-a cerut să vină devreme acasă, pentru nu ştiu ce tâmpită de cină, aşa că-mi face bine să am aproape o bucată din el. De aceea o citesc iar, şi iar, şi iar, până când simt că-mi sângerează ochii.

— Ce-i *asta?* răbufneşte Kenzie.

Scutură foaia de hârtie îndeajuns de tare încât s-o boţească.

— Nimic.

Îi smulg poezia din mâini înainte să apuce s-o deterioreze prea tare.

— E o poezie, nimic mai mult.

— Cine a scris-o?

Mi-ar plăcea să-i spun că autorul este Nathaniel Bennett şi că a scris-o pentru mine, fiindcă sunt prima persoană care l-a inspirat, după multă vreme. Dar, fireşte, nu-i pot spune aşa ceva. Aşa că mă rezum să zic doar atât:

— Nu ştiu. Am copiat-o dintr-o carte.

Kenzie mijeşte ochii la mine.

— Ar trebui să cureţi mizeria aia. Şi, cum am zis, data viitoare să fii mai atentă.

În timp ce se îndepărtează alături de prietenele ei, mă uit la foaia de hârtie pe care o ţin în mână. Tresar la vederea dârei de chili din colţ. M-ar fi ucis s-o văd pe Kenzie distrugând această poezie. O citesc de cel puţin patru sau cinci ori pe zi, chiar dacă până acum o ştiu deja pe de rost.

Viaţa aproape că a trecut pe lângă mine
Însă pe urmă ea,
Tânără şi plină de viaţă
Cu mâini blânde
Şi obraji rozalii
M-a înfăţişat mie pe mine,
Mi-a tăiat respiraţia

Cu buzele ei cireşii
Readucându-mă la viaţă.

Mi-l imaginez scriind aceste cuvinte pe hârtie şi gândindu-se la mine. Am citit poezia de atâtea ori încât hârtia s-a zdrenţuit, iar acum are şi o dâră de chili, însă dacă o fotocopiez n-o să fie acelaşi lucru. Nu va mai fi aceeaşi hârtie pe care el însuşi a scris cum se gândeşte la mine.

După ce folosesc un miliard de şervețele ca să şterg mizeria de pe jos, mă aşez iar la rând, pentru a doua tentativă de a lua prânzul. Nu mai am timp de încă o farfurie cu chili, însă aş putea să-mi iau un sandvici pe care să-l mănânc pe hol, în drum spre ora de matematică. Abia dacă am putut lua două înghiţituri din farfurie înainte să-mi dea Kenzie tava pe jos şi nici dimineaţă n-am avut parte de micul-dejun. Aşa că trebuie să mănânc ceva.

Cel puţin cozile nu mai sunt atât de mari, fiindcă n-au mai rămas decât zece minute din pauză. Apuc unul dintre sandviciurile cu curcan gata ambalate, care nici măcar nu-mi plac, dar în momentul acesta opţiunile mele sunt foarte limitate. Mă îndrept spre casa de marcat, iar casieriţa îmi spune că mă costă doi dolari.

Mă scobesc în buzunarul blugilor şi scot portofelul. Am exact o bancnotă de un dolar.

— N-am decât un dolar, îi spun casieriţei.

Mă priveşte fără nicio urmă de înţelegere.

— Îmi pare rău, dar sandviciul costă doi dolari.

— Pot să plătesc mâine?

— Mă tem că nu.

Minunat. Pe ziua de azi am mâncat exact două linguri de chili, iar acum trebuie să plec şi să încerc să învăţ matematică. Dar partea cea mai rea este că n-o să-l văd pe Nathaniel mai târziu. Pot să fac faţă oricărei situaţii dacă

ştiu că o să mă întâlnesc cu el mai târziu. Şi el arăta la fel de nefericit ca mine ceva mai devreme, când mi-a spus că trebuie să ajungă devreme acasă, s-o ajute pe nevastă-sa cu cina. Se pare că vin nişte prieteni pe la ei, deşi mai apoi a adăugat: „Deşi sunt mai degrabă prietenii ei."

Mă uit cu jind la sandviciul de curcan şi simt că-mi dau lacrimile. Nu-mi vine să cred că sunt cât pe-aci să plâng pentru un sandvici. Mă simt uşor ridicolă. Dar chiar îmi este foarte, *foarte* foame.

— Uite aici dolarul, Vera.

O mână mă atinge uşor, ţinând o bancnotă de un dolar. Ridic privirea şi-l văd pe Hudson, cu părul lui blond, ciufulit ca de obicei. Rămân cu gura căscată.

— Oh. Ăăă, nu e nevoie să...

— Ba da, este, spune el în felul acela care mă anunţă că nu mă pot contrazice. Trebuie să mănânci ceva la prânz.

Vera ia dolarul şi acum sandviciul este al meu.

— O să-ţi dau banii înapoi, îi promit eu.

— Este doar un dolar.

Numai că eu ştiu că pentru el nu-i „doar un dolar", probabil nici în ziua de azi. Familia lui Hudson a fost mereu în criză de bani. Dacă voia bani de buzunar, trebuia să meargă să şi-i câştige la un job cu jumătate de normă. Chiar şi în gimnaziu, Hudson era mereu la deszăpezit, strâns frunzele şi tuns iarba pentru toţi cei din zona unde locuia.

Însă nu e chip să mă cert cu el.

— Mulţumesc.

Şi nu mă pot abţine să nu adaug:

— Mai bine să nu-i spui lui Kenzie despre asta.

Nu-mi răspunde. În schimb, mă întreabă:

— Eşti bine, Addie?

— Sunt bine, îi răspund eu, căci afirmaţia asta este mai aproape de adevăr decât a fost vreodată până acum.

Hudson a fost prietenul meu cel mai bun şi mă furnică să-i spun că m-am îndrăgostit pentru prima dată în viaţa mea, însă n-o pot face. Nu pot spune nimănui acest secret.

— Dar tu cum eşti?

— Bine, răspunde el şi îi simt în voce o notă care mă face să mă întreb dacă ăsta-i adevărul.

Însă, înainte să mai apuc să spun ceva, sună clopoţelul. Oficial, prânzul s-a terminat, deci o să iau sandviciul la pachet.

— Ne vedem mai târziu, Hudson. Mulţumesc pentru sandvici.

Deschide gura să mai spună ceva, dar înainte să apuce am şi şters-o spre ora de matematică. Sper să ajung cu câteva minute înainte să înceapă, ca să pot mânca.

Printr-un miracol, aterizez pe locul meu chiar înainte să sune al doilea clopoţel. Stomacul îmi ghiorţăie, aşa că pun sandviciul pe pupitru şi încep să-l dezambalez. Mi-au mai rămas cam două minute şi jumătate ca să-l mănânc.

— Addie!

Vocea ascuţită a doamnei Bennett mă întrerupe înainte să apuc să iau o înghiţitură.

— Fără mâncare la mine în clasă. Pune-l deoparte.

— Nu vreau decât să-mi termin sandviciul, îi explic eu.

Se aud câteva râsete, dar doamna Bennett nu pare deloc amuzată. Nu că eu aş fi încercat, cumva, să fiu amuzantă. Nu vreau decât nenorocitul ăsta de sandvici.

— Pune-l *deoparte,* Addie.

— Dar n-am apucat să mănânc la prânz!

— Şi a cui e vina?

Oftează zgomotos.

— Clopoţelul o să sune îndată. Pune sandviciul deoparte.

Îmi cântăresc opţiunile, încercând să-mi dau seama dacă merită să înfulec sandviciul, în ciuda faptului că ea urlă la mine să-l pun deoparte. Dacă o fac după ce m-a mustrat

deja pentru asta, probabil că o să mă trimită la directoare. Şi deja merg pe gheață subțire cu doamna Bennett. Din cauza acelui unu de la examenul intermediar, are tot dreptul să mă pice şi, chiar dacă am făcut meditații, n-o să se întâmple vreun miracol în privința matematicii. Şi dacă trec clasa, o s-o trec cu cinci.

Doamna Bennett este absolut teribilă ca persoană. Nu spun asta numai din cauza relației mele cu Nathaniel, cu toate că el mi-a povestit o grămadă de lucruri care m-au făcut s-o plac şi mai puțin.

Găteşte groaznic.

Abia dacă-i zâmbeşte din când în când şi abia dacă-i spune vreun lucru bun.

Are o obsesie cu pantofii. Nathaniel spune că-şi cumpără constant pantofi scumpi, chiar dacă nu şi-i permit. Şi în situația în care ar divorța vreodată, nu va rămâne cu niciun ban, pentru că ea a cheltuit totul pe pantofi. Iar partea ciudată este că nici măcar nu sunt frumoşi! Arată ca nişte pantofi obişnuiți.

Iar acum nu mă lasă nici să-mi iau prânzul.

Clopoțelul n-a sunat încă şi, dacă m-ar fi lăsat pur şi simplu să mănânc, până acum sandviciul ăla ar fi fost deja în burta mea. În schimb, nu mi-a rămas decât să mă simt scobită ca o coajă de nucă şi nu ştiu cum o să reuşesc să mă concentrez. Dar ei nu-i pasă de asta. Nu ca m-aş fi aşteptat să-i pese.

Odată l-am întrebat pe Nathaniel dacă s-a gândit s-o părăsească. Mi-a răspuns că ar fi dificil şi că ar fi improbabil ca ea să-l lase să plece. A spus că, după părerea lui, e posibil să fi rămas captiv în relația cu ea pentru tot restul vieții lor.

„Mi-aş dori ca lucrurile să nu fi stat astfel, crede-mă", mi-a spus el, „mi-aş dori să pot fi cu tine tot timpul, nu cu ea."

Nu e drept. Nu e drept ca o femeie atât de îngrozitoare să fie măritată cu cel mai grozav tip cunoscut de mine vreodată şi ea nici măcar să nu-l aprecieze. Şi, cu toate astea, nici nu vrea să renunțe la el.

Cinstit vorbind, o urăsc pe doamna Bennett.

CAPITOLUL 43

EVE

La momentul când am planificat-o, cina cu prietena mea Shelby şi cu soțul ei a părut o idee bună, dar până la urmă m-am simțit groaznic.

Când am venit eu în acest liceu, m-am împrietenit la cataramă cu Shelby. Însă pe urmă ea s-a măritat cu un tip informatician, genial şi bogat, iar acum are un băiețel de trei ani care a devenit singurul ei subiect de discuție. Pe parcursul cinei, Justin nu şi-a putut ține mâinile acasă, a stat numai lipit de Shelby, ceea ce a scos şi mai tare în evidență faptul că Nate nu era interesat nici măcar să mă atingă. Singurul lucru pozitiv este că măcar Nate nu cheleşte ca Justin, cu toate că mie, totuşi, țestele chele mi se par oarecum sexy.

Aşa că mă bucur nespus când Shelby refuză desertul şi spune că trebuie să se întoarcă la copil. Şi Nate pare la fel de uşurat, deşi s-a descurcat excelent în susținerea

conversației. Un lucru pe care văd că-l avem în comun este că urâm să socializăm.

Îi conduc la uşă pe Shelby şi pe soțul ei şi noi două mai rămânem un pic pe verandă, ca să ne luăm rămas-bun ca fetele, în timp ce Justin o ia înainte ca să pornească maşina. Shelby se apropie să mă îmbrățişeze, cu toate că acum nu prea am chef de îmbrățişări. Nu-mi doresc decât s-o văd plecată.

— A fost foarte plăcut, se porneşte ea. Serios. Ar trebui să repetăm figura cât mai repede.

— Categoric, mint eu.

— Trebuie să plec.

Se uită la ceas.

— Bona face atâtea fițe dacă întârziem. Ai mare noroc că nu trebuie să treci prin chestiile astea. Deşi fac pariu că în curând îți vine şi ție rândul! chicoteşte ea. Ia zi, cum merge treaba?

Îmi doresc mai mult decât orice pe lume ca anul trecut să nu-i fi spus lui Shelby că am renunțat la pilulele contraceptive. (Cu Jay folosesc prezervative, fiindcă nici nu vreau să-mi imaginez genul *acela* de situație). Crezusem că voi rămâne însărcinată destul de repede şi faptul că încă nu avem copii nu este decât un efect al rarelor momente în care facem sex. Sau poate că pântecul meu s-a ofilit şi a secat, pur şi simplu. Cine ştie?

Nici nu pare că viața noastră sexuală se îmbunătățeşte. Am avut o scânteie de speranță când Nate a fost cu chef două zile la rând, dar de atunci trecem prin cea mai aprigă secetă de până acum. A venit şi prima sâmbătă din lună, iar Nate s-a plâns că i-a revenit durerea de spate. Încep să mă întreb dacă o să mai facem sex vreodată.

— Fără noroc, deocamdată, îi spun lui Shelby.

Strânge buzele.

— Poate ar trebui să mergeți la un doctor, ce zici? Există specialişti în infertilitate, nu?

Nu-mi trebuie un medic cu o grămadă de diplome şmechere care să-mi spună că actul sexual este obligatoriu în conceperea unui copil.

— Da, poate o să ne ducem.

Shelby mă îmbrățişează încă o dată şi se grăbeşte spre maşină, ca să-şi ia din nou în primire viața ei perfectă. Iar eu rămân privind-o cum se îndepărtează.

Imediat ce luminile farurilor lor dispar în depărtare, toată tensiunea mi se scurge din corp. Slavă cerului că a plecat. În ciuda gargarei despre cine viitoare, ştiu că urăşte să-şi lase băiatul singur seara, aşa că am scăpat pentru cel puțin încă şase luni.

Astăzi e ziua de scos gunoiul, aşa că mă întorc în casă, golesc coşurile şi ies iar, ca să depozitez sacii pe trotuar. Este un final perfect pentru această seară fermecătoare.

Ajunsă pe trotuar, parcă mă încearcă un sentiment ciudat. O furnicătură în ceafă, ca şi când m-ar urmări cineva. Mă întorc ca să mă uit spre fereastra dormitorului, să văd dacă nu cumva e Nate acolo, dar nu-l zăresc.

Apoi aud o bufnitură puternică.

Mă dau un pas înapoi şi scanez peluza din fața casei, cu inima bătând să-mi iasă din piept. Nu văd pe nimeni acolo, însă în mod sigur am auzit un zgomot. Oare a fost vreun animal sălbatic? Am mai văzut iepuri țopăind prin curte, însă zgomotul acela a fost prea puternic pentru un biet iepure.

— E cineva? strig eu.

Port rochie, ceea ce înseamnă că n-am buzunare. Telefonul e în casă şi nu văd în preajmă nimic care să-mi poartă servi drept armă. Singurul lucru pe care l-aş putea folosi ar fi tocurile mele stiletto, deşi mai degrabă aş lăsa un hoț să mă pună la pământ decât să-mi distrug frumusețe de

pantofi. Am participat cândva la un curs de autoapărare, dar câteodată mă îngrijorează faptul că n-a făcut decât să-mi dea un fals sentiment de încredere. Dacă m-ar ataca vreodată cineva, m-ar pune foarte uşor la pământ.

Mă uit spre uşa casei. Până acolo, din punctul în care stau, sunt probabil mai puțin de şase metri. Aş putea s-o iau la fugă.

Apoi aud foşnetul din tufişuri şi văd vegetația mişcându-se. Nu e un animal – văd limpede umbra unei ființe omeneşti. Cineva pândeşte ascuns în tufişurile de lângă casă şi iată-mă şi pe mine, stând pe trotuarul din rondul nostru, fără nimic altceva decât o rochiță subțire – cea mai uşoară pradă, o căprioară în lumina farurilor.

Mă gândesc să țip, dar îmi trece prin cap ca nu cumva asta să înrăutățească situația. Poate că intrusul o să simtă nevoia să mă atace, ca să mă reducă la tăcere. Mă uit în spatele meu, spre cea mai apropiată casă – luminile sunt stinse. Dacă strig, o să mă audă cineva înainte ca atacatorul să se repeadă la mine?

Nu-mi pot asuma acest risc.

Număr în gând până la cinci. Îndată ce ajung la cinci, o iau la fugă spre uşa de la intrare. Tocul pantofului drept aproape că-mi alunecă pe treptele de la intrare, dar reuşesc cumva să mă redresez, ca prin miracol. Foşnetul se aude şi mai tare şi întind spre mânerul uşii o mână tremurătoare. Dar nu se răsuceşte.

Nu.

Doar n-am încuiat când am ieşit, nu? Nici măcar n-am cheile la mine. Doar dacă n-o fi încuiat Nate după ce am ieşit eu din casă. Însă de ce-ar face una ca asta?

De ce m-ar încuia propriul soț pe afară?

Răsucesc şi mai tare şi, de data asta, mânerul cedează. Slavă cerului – doar se înțepenise puțin. Dau buzna în casă şi, înainte să trântesc uşa după mine, prind o frântură din

silueta care străbate în fugă peluza casei noastre. Preț de o clipă, îi văd şi chipul luminat de o rază de lună.

Este Addie Severson.

CAPITOLUL 44

EVE

N-am fost atât de speriată în viața mea. Mi-am scos pantofii, ca să pot da ture în voie prin dormitor, în sus şi-n jos. Trebuie să fie a douăzecea tură şi nu mă simt câtuşi de puțin mai bine.

— Eşti sigură că ea a fost? mă întreabă Nate.

Imediat ce am intrat în casă, am luat-o la fugă spre dormitor şi i-am spus lui Nate ce am văzut afară. El nu este suficient de supărat ca să dea ture, ca mine. Nu este nici măcar îndeajuns de îngrijorat ca să se dea jos din pat. Nu este câtuşi de puțin tulburat de faptul că eleva mea pândea ghemuită în tufişuri, în fața casei. Crede că totul e doar la mine în cap.

— Ştiu ce am văzut, Nate.

Mă opresc în loc şi mă uit la el.

— Addie stătea pitită în tufişuri. Mă pândea. Mă *urmărea.*

— De ce-ar face una ca asta?

Încleştez pumnii. Recunosc că Nate n-are cu fata aia o relație tensionată cum am eu, dar m-am cam săturat să-l

aud cum îi ia apărarea. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul şi s-o târăsc în biroul directoarei când am prins-o copiind la examenul intermediar. Ar fi trebuit să stârpesc răul din faşă.

— Mă urăşte, spun eu.

Nate râde.

— Haide, Eve. De ce te-ar urî?

— O văd în ochii ei.

Astăzi, când i-am zis să pună sandviciul deoparte, i-am văzut fulgerul de furie din privire. Era supărată, dar ce pot face? Să le permit elevilor să transforme sala de clasă în cantină? Nu pot concura cu sunetul de chipsuri ronțăite.

— Este adolescentă şi colcăie hormonii în ea. Aproape că am prins-o copiind şi niciodată nu vine pregătită la ora mea. De fiecare dată când îi strig numele, se încruntă la mine.

— Se *încruntă?*

Nate arcuieşte o sprânceană.

— Asta este dovada ta?

Mă las să cad pe marginea patului.

— Ascultă la mine, Nate. Ştim deja că fata asta se furişa pe lângă casa lui Art Tuttle. Nu e chiar aşa de greu să te prinzi. Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu – eu ştiu ce-am văzut.

De data asta, convingerea din vocea mea reuşeşte cumva să-i şteargă zâmbetul ăla de pe față. Se ridică în capul oaselor în pat.

— OK, hai să zicem că ea a fost. Ce-ai de gând să faci?

— Trebuie să mă duc la directoare.

— La directoare? Pare cam exagerat.

— Nate, spun eu printre dinți. Fata era *în tufişurile de lângă casa noastră.* Art deja şi-a pierdut jobul din cauza ei. N-o să glumesc cu chestia asta.

Rămâne tăcut preț de o clipă, rumegând situația. Nu înțeleg la ce naiba trebuie să se gândească atât. Este o

situație extrem de delicată şi trebuie să fie gestionată corect. Abordarea corectă este să o implic pe directoare.

— N-aş vrea să-i mai creez şi alte probleme lui Addie, spune el. Ştii că ceilalți copii au ostracizat-o din cauza situației de anul trecut.

— Poate că are nevoie de consiliere, spun eu.

Este cel mai amabil lucru pe care-l pot spune. Urăsc să recunosc asta, dar pentru mine Addie e pur şi simplu soi rău şi nu mai poate fi izbăvită.

— Consiliere? se strâmbă el de parcă ar fi mâncat ceva acru. Acum o s-o ducem pe fata aia şi la doctorul de nebuni?

Nu înțeleg de ce este Nate atât de vehement. În cazul că Addie are nişte probleme, consilierea o va ajuta. Dacă face pe avocatul ei, de ce nu vrea ca fata să primească ajutorul de care are nevoie? Mersul la psiholog nu mai este o ruşine.

— Mă duc la Higgins. Punct.

Nate se dă jos din pat şi se aşază lângă mine, pe margine. Nu ştiu ce are de gând să-mi spună, dar se pare că intenția lui nu era să vorbească. Doar întinde mâinile şi mi le pune pe umeri, apoi începe să mă maseze.

— Ce faci?

— A fost o seară lungă, spune el. Ai părut tensionată în ultima vreme, Eve, iar asta mă face să mă simt prost. Mi se pare că e vina mea.

— Nu e vina ta, răspund eu cu o jumătate de minciună.

Nate sapă şi mai adânc cu degetele în carnea mea.

— Are vreun efect?

Aş vrea să-i spun că în momentul ăsta nu mă interesează câtuşi de puțin un masaj, dar de fapt mi se pare chiar plăcut. Nu realizasem cât de tensionați îmi erau umerii până n-a început să mi-i maseze. Am uitat cât de bun e la treaba asta.

— Întinde-te, îmi porunceşte el.

Mă întind supusă pe pat, pe burtă, cu capul pe pernă. Nate se urcă în pat lângă mine şi îmi frământă cu degetele muşchii de pe spate şi de pe umeri. Toată tensiunea acumulată mi se scurge din corp. Împotriva voinței mele, las să-mi scape un oftat fericit.

— De asemenea, continuă Nate, auzind toată discuția despre copii din seara asta, mă gândeam că trebuie să ne străduim mai mult.

Se apleacă spre mine şi îi simt respirația fierbinte în ceafă.

— Înțelegi ce vreau să zic?

În ultima vreme, Nate a părut atât de lipsit de interes pentru sex, încât mă şochează să aud aceste cuvinte venind de la el. Însă când îmi desface fermoarul rochiei, nu mai am niciun dubiu asupra intențiilor sale.

CAPITOLUL 45

ADDIE

A fost o greşeală să mă duc seara trecută acasă la Nathaniel.

N-am mai făcut niciodată aşa ceva. OK, mint. Nu e nici pe departe prima dată când m-am dus acasă la un profesor fără ca el să ştie. Ăsta e lucrul care i-a provocat atâtea neplăceri domnului Tuttle.

Îhh, încă mă simt prost pentru treaba aia. Nu ştiu ce naiba căutam atunci în preajma locuinței domnului Tuttle. N-ar fi trebuit să mă duc acolo. Doar că aveam o seară nasoală, mama plângea după tata, chestie absolut ridicolă, fiindcă a fost cel mai rău tată din lume, iar pentru ea, un soț şi mai rău. Nu ştiu de ce îl iubeşte în continuare. Încă nu i-a scos hainele din dulap şi nici nu i-a vândut maşina, care zace mai departe la noi în garaj.

Nu-mi doream decât să fiu în preajma unui adult care s-a purtat frumos cu mine şi aşa m-am trezit la el acasă, iar când m-am uitat pe fereastră, l-am văzut luând cina cu soția lui, într-o atmosferă plăcută, şi mi-am imaginat că nu va dori să stea de vorbă cu mine. Însă apoi am decis că poate o să aştept până când termină ei de mâncat, şi până m-am răzgândit eu şi mi-am spus că probabil ar fi mai bine să plec, cineva a şi chemat poliția.

M-am gândit că o să dau de belea, dar s-a dovedit că cel care a avut necazuri a fost domnul Tuttle. Directoarea Higgins a început să-mi pună toate întrebările alea despre el şi „relația" noastră. La început nu mi-am dat seama despre ce vorbeşte, dar apoi a început să mă întrebe dacă domnul Tuttle m-a atins vreodată. Şi aşa am înțeles la ce se referă. M-a întrebat dacă m-a atins vreodată într-un mod nepotrivit, lucru pe care domnul Tuttle nu-l făcuse. Dar de atins, *m-a atins.* De exemplu, odată, când învățam după ore, am început să vorbesc despre tata şi despre cât de greu era când venea beat acasă şi am început să plâng, iar domnul Tuttle mi-a pus mâna pe umăr. Aşa că, da, *m-a atins.* Dar nu în felul acela – nici pe departe.

Cu toate astea, ea mi-a văzut ezitarea când i-am răspuns la întrebări şi a profitat de asta. Iar apoi, înainte să-mi dau seama ce se petrece, toată lumea din şcoală a crezut că aveam o relație cu domnul Tuttle. Sau poate nu credeau asta, dar considerau că mint ca să primesc atenție.

Însă cea mai rea parte din toată povestea este ce i s-a întâmplat domnului Tuttle. El doar încerca să mă ajute. I-a părut rău de mine din cauza morții tatei şi a faptului că nu aveam deloc prieteni şi eram în pericol să rămân corigentă la matematică. Am încercat să spun tuturor că nu a făcut decât să-mi arate un pic de bunătate, nimic mai mult, dar apoi părinții au început să sune la liceu ca să-i ceară demisia. N-a avut de ales.

Iar acum am făcut-o iar. Chiar mai rău de-atât, fiindcă nu e prima dată. Am fost până acum de două ori acasă la Nathaniel, fără să-i spun.

Nu ştiu exact ce naiba am în cap, doar că mi-a lipsit întâlnirea obişnuită cu el, după ore. Şi am fost şi curioasă cum o fi cina aceea de la ei de-acasă. Nu stă decât la cinci minute de mers cu bicicleta de casa noastră, aşa că seara, după plecarea mamei la culcare, m-am strecurat pe uşa din spate şi am plecat într-acolo.

Idioată, idioată, idioată.

A fost deprimant să-l văd pe Nathaniel bucurându-se de o cină fericită, împreună cu soția lui şi doamna Maddox cu soțul ei. Singurul lucru pozitiv a fost să văd că domnul Maddox era foarte afectuos cu soția lui, în timp ce Nathaniel abia dacă a atins-o pe doamna Bennett. Şi, credeți-mă, chiar m-am uitat cu atenție.

În fine, am avut mare noroc că nu m-au prins. A fost un moment în care doamna Bennett a ieşit să ducă gunoiul şi am fost îngrozită că m-a văzut, dar după aceea nu s-a mai întâmplat nimic. A crezut că a văzut ceva, dar era prea întuneric afară. Nu şi-a dat seama cine e.

Cel puțin aşa am crezut. Până când, în a doua oră de şcoală, am primit un mesaj de la Nathaniel pe Snapflash.

Nathaniel: Ai fost acasă la mine seara trecută. Mare greşeală.

Mă uit țintă la cuvintele de pe ecran, până când dispar. Nici măcar nu-mi pune o întrebare. Ştie că am fost acolo. Poate că m-a văzut chiar el pe fereastră sau i-a spus doamna Bennett. Îi scriu înapoi:

Eu: Îmi pare rău.

Apoi mă îngrijorez că profesorul de istorie o să mă vadă cu telefonul şi o să mi-l confişte, aşa că îl bag la loc în buzunar, deşi mă ucide să nu văd ce-mi scrie Nathaniel. Sunt sigură că e furios pe mine. Cât de furios? Nu poate fi într-atât de supărat încât să pună capăt relației.

Sau poate fi?

Nu, nu cred aşa ceva. Însă ideea asta îmi provoacă o senzație de greață. Relația noastră este riscantă din atâtea motive. M-a avertizat că, dacă va avea cineva cea mai mică bănuială, trebuie să încetăm imediat să ne mai vedem. Ideea de a nu mai fi vreodată în preajma lui îmi face rău fizic.

Mai degrabă m-aş îngropa într-un mormânt pe fundul mării[5].

Imediat ce sună clopoțelul, îmi smulg telefonul aproape cu tot cu buzunar. Evident, mă aşteaptă un mesaj şi apăs pe el ca să-l deschid.

Nathaniel: O să te cheme azi directoarea să vorbiți despre asta. Am făcut tot ce-am putut ca să împiedic acest lucru. Neagă totul.

Apoi vine şi un al doilea mesaj.

Nathaniel: Toată viața mea este în mâinile tale.

---

[5] Aluzie la versurile poeziei „Annabel Lee”, de Edgar Allan Poe (n. tr.).

Bineînțeles că nici nu intru bine la a treia oră, că din difuzoare se aude un anunț prin care sunt chemată în biroul directoarei. Ajung la parter cu picioarele tremurându-mi îngrozitor şi trec pe lângă recepție, unde o văd pe Annie, cu castronul ei plin cu portocale. Annie mă salută zâmbindu-mi reținut şi nu mă surprinde deloc s-o văd pe doamna Bennett aşteptându-mă în biroul directoarei Higgins. Mă aşteptam ca şi Nathaniel să fie acolo şi nu sunt sigură ce înseamnă faptul că nu este.

— Adeline.

Directoarea mă priveşte prin ochelarii ei semilună şi gesticulează spre unul dintre scaunele de plastic din fața biroului ei.

— Te rog să iei loc. Şi să închizi uşa după tine.

Să închizi uşa după tine. Nu arată deloc bine. Mai ales că văd pe chipul doamnei Bennett expresia aceea de supărare maximă. Buzele ei, oricum subțiri, par să fi dispărut cu totul.

Mă aşez în scaunul scârțâitor şi încerc să nu arăt nimic. Îmi amintesc ce mi-a spus Nathaniel. „Neagă totul.” Asta trebuie să însemne că doamna Bennett nu e absolut sigură că m-a văzut.

— Addie.

Nici directoarea Higgins nu pare mai încântată de mine decât doamna Bennett. Îmi amintesc că, prima dată când m-a chemat la ea în birou, când cu domnul Tuttle, a fost atât de blândă şi drăguță – dar atitudinea ei s-a schimbat când a descoperit că l-am urmărit (un pic). Acum arată, pur şi simplu, de parcă s-ar fi săturat de mine.

— Doamna Bennett spune că te-a văzut aseară pândind în tufişurile de lângă casa ei. Aşa e?

„Neagă totul.”

— Nu, fireşte că nu. Am fost acasă toată seara, cu mama.

Doamna Bennett pufneşte enervată.

— *Te-am văzut,* Addie. Tu erai pitită în tufişuri şi apoi ai luat-o la fugă peste peluza mea.

„Neagă totul."

— Eu... nu ştiu ce să vă spun. Am fost acasă toată seara. Aşa cum am zis, mama a fost cu mine. Puteți s-o întrebați pe ea.

Dacă o vor întreba pe mama, o să confirme că am stat acasă aseară. Este atât de uşor să mă furişez afară fără ca ea să-şi dea seama.

Pe chipul doamnei Bennett trece o undă de îndoială. Mă bucur că Nathaniel mi-a trimis un mesaj de avertizare; dacă nu l-aş fi primit, probabil că aş fi mărturisit totul. Dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama că negarea e singurul lucru corect. Seara trecută a fost întuneric. Nu ştie ce a văzut.

Directoarea Higgins pare în continuare sceptică.

— Doamna Bennett îmi spune ca ai avut mai multe conflicte cu ea. Că te descurci greu la clasă, nu faci niciun efort şi chiar te-a prins încercând să te uiți în lucrarea altui elev, la examenul intermediar.

— Am... aruncat o privire, recunosc eu, plecând capul ruşinată. Dar doamna Bennett a arătat multă înțelegere. Ba chiar m-a ajutat să-mi găsesc un meditator.

Îmi încerc norocul ridicând privirea spre doamna Bennett şi zâmbindu-i timid, dar ea nu-mi zâmbeşte.

— Îmi pare rău că ați crezut că am venit la dumneavoastră acasă. N-aş face niciodată una ca asta.

Îmi dau seama cât de penibil sună ce-i spun, având în vedere că, efectiv, am fost prinsă de poliție pe lângă locuința altui profesor, aşa că adaug repede:

— Mi-am învățat lecția data trecută.

Directoarea Higgins îi aruncă o privire doamnei Bennett. Niciuna dintre ele nu pare să mă placă prea tare, dar profesoara nu are nicio dovadă.

„Neagă totul.”

— În regulă, Addie.

Directoarea se lasă pe spate în scaun.

— Orice s-ar fi întâmplat noaptea trecută, mă aştept să nu mai existe şi alte episoade de acest fel. Te poți întoarce în clasă.

Mă ridic din scaunul de plastic, uluită că nu există nicio consecință. Şi, lucrul cel mai important, nu m-au întrebat nimic despre Nathaniel. Eram atât de sigură că lucrurile vor decurge ca ultima dată, când directoarea Higgins m-a perpelit atâta cu întrebări despre mine şi domnul Tuttle. Mă aşteptam la întrebări dacă Nathaniel m-a atins vreodată şi îmi era deja frică de ce aş fi putut să răspund, fiindcă îmi imaginam că fața mea le va spune tot adevărul.

Dar doamna Bennett a presupus că mă aflam acolo numai şi numai din pricina ei. Fiindcă ştie că o detest. Că-mi doresc mai mult decât orice ca ea să nu fi existat în viața mea.

Şi în privința asta chiar are dreptate.

CAPITOLUL 46

ADDIE

După întâlnirea cu directoarea, Nathaniel nu-mi mai răspunde deloc la mesaje.

Până la pauza de prânz devin deja isterică de îngrijorare că acum mă urăşte. Dar a încercat să mă protejeze. Mi-a spus să neg totul şi strategia a funcționat. Chiar şi aşa, sunt un pachet de nervi.

Stau aşezată la o masă în cantină, încercând să înghit un cheeseburger cu gust atât de rânced, încât zici că-i de acum trei zile, când Lotus se prăbuşeşte vizavi de mine, aducându-şi o tavă cu un burger vegetarian. În special azi nu sunt prea încântată să vorbesc cu ea, mai ales după felul în care m-a trădat. Poezia mea ar fi putut câştiga competiția dacă n-ar fi intervenit ea.

— Salut, Addie.

— Hei, bombăn eu fără să-mi ridic privirea de la burger.

— Eşti bine?

— Minunat.

Trec un cartof prăjit prin băltoaca de ketchup pe care mi-am făcut-o în tavă.

— Doar că nu mă interesează să fiu prietenă cu o persoană cu două fețe.

Lotus rămâne cu gura căscată.

— Poftim? Cum adică sunt cu două fețe?

În general nu prea îmi susțin punctul de vedere, dar azi am avut o zi grea. Vreau ca Lotus să ştie că ştiu de trădarea ei. Şi cumva mă bucur că am făcut-o să se înroşească.

— Nath... domnul Bennett urma să înscrie poezia mea în concursul ăla. Dar a trebuit să te duci tu la directoare şi să te plângi de asta, ca să-l pună să te înscrie pe tine.

Se uită fix la mine o clipă, cu o expresie de uluială. Habar n-avea că ştiu ce-a făcut.

— Tu vorbeşti serios?

Scoate în față buza de jos.

— Nu s-a întâmplat *deloc* aşa ceva.

— Da, sigur.

— Nu s-a întâmplat! insistă ea. N-am spus niciun cuvânt. Domnul Bennett m-a tras deoparte la o săptămână după ce mi-ai spus tu despre concurs şi a zis că s-a decis să trimită totuşi poezia mea.

Nu-mi vine să cred că mă minte în față. Mă ridic de pe locul meu, apucând tava încărcată. N-aş avea poftă de mâncare nici măcar dacă acest burger ar fi comestibil. Iar cartofii sunt ciudat de nefăcuți şi, cu toate astea, terciuiți.

— Cum zici tu.

— Addie! mă strigă ea, însă nu mă urmează şi nici nu încearcă să mă convingă cu minciunile ei.

Mă bucur, fiindcă n-aş crede-o nici în ruptul capului. Nathaniel mi-a spus exact ce s-a întâmplat.

Nathaniel. Trebuie să-l văd neapărat.

Acum are o oră liberă. Înainte i-am mai sugerat să ne strecurăm împreună în camera obscură, din moment ce sunt şi eu liberă, dar a insistat că e mult prea riscant să ne întâlnim în timpul orelor de şcoală. Însă simt că-mi pierd mințile şi nu cred că voi supraviețui acestei zile fără să-l văd. Aşa că străbat coridoarele pustii până ajung la clasa lui, sperând că o să-l găsesc acolo, nu în cancelarie.

Bineînțeles, îl găsesc stând la catedră şi uitându-se prin nişte lucrări, în timp ce se îndoapă cu un sandvici. Îl privesc o clipă, în acelaşi fel în care am făcut-o seara trecută şi în care o fac în fiecare zi în clasă. Este atât de arătos. Îmi plac la nebunie arcuirea trăsăturilor lui, părul negru şi des, felul în care cravata cafenie se asortează cu ochii. Şi când îmi zâmbeşte, îmi dă un sentiment minunat de căldură.

Şi acea fată trăia doar cu un singur gând:
De a-mi fi dragă şi de-a mă iubi[6]*.*

---

[6] Versuri din poezia „Annabel Lee”, de Edgar Allan Poe, *op. cit.* (n. tr.).

Însă când ridică privirea, pe chipul lui nu văd nici urmă de zâmbet.

— Addie, şuieră el la mine. Ce cauți aici?

Mă strecor în clasă, închizând uşa după mine.

— Îmi pare rău. Doar că... m-am speriat îngrozitor...

— Ei bine, venirea ta aici n-o să îmbunătățească situația.

Încruntat, se ridică de pe scaun.

— N-ar fi trebuit să vii la mine acasă seara trecută. A fost o mare greşeală.

Îmi muşc buza de jos.

— Ştiu...

— Acum ai atras atenția asupra ta. Ai atras atenția asupra *noastră.*

Clatină din cap.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut o asemenea prostie.

Lacrimile care-mi tot înțeapă ochii de când am fost în biroul directoarei riscă acum să țâşnească pe obraji. Una mi se prelinge din ochiul drept şi o şterg iute.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Mă simt ca o proastă.

Nathaniel îmi vede lacrimile şi parcă îi dispare ceva din îndârjire. Se uită spre ferestruica uşii ca să se asigure că nu este nimeni pe coridor, apoi dă ocol catedrei.

— Addie, nu plânge.

— Eu doar...

Mă şterg la nas cu dosul palmei, ca să evit un balon de muci. Dacă vede ieşind din mine o chestie de-asta, chiar că s-a terminat definitiv. Nu, n-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Nathaniel n-ar fi atât de superficial.

— Nu vreau să mă urăşti. Am făcut o greşeală idioată.

— Addie...

Privirea i se îmblânzeşte şi, după ce mai aruncă o privire spre uşă, îmi prinde mâinile într-ale lui. Am fost o proastă că mi-am făcut griji. Nathaniel şi cu mine suntem suflete-

pereche. N-o să dea cu piciorul la tot pentru că am făcut o singură greşeală stupidă. Suntem prea importanți unul pentru celălalt.

— N-aş putea niciodată, absolut niciodată să te urăsc, spune el. Ai devenit toată lumea mea. Eşti *sufletul meu pereche.* Dar acum trebuie să fim un pic mai grijulii. Doar pentru o vreme. Nu vreau ca Eve să intre la bănuieli.

— Deci... nu ne putem vedea azi?

Sper să spună că ne putem vedea. Este vineri, iar mama mă lasă să stau mai târziu pe afară, pentru că nu am şcoală a doua zi.

Ezită, apoi clatină din cap.

— Mai bine nu. Poate săptămâna viitoare.

Oh, Doamne, *o să mor* până atunci.

— Săptămâna *viitoare?*

Îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Ştiu. Şi eu o să-mi ies din minți.

Ideea că nu pot să-l ating sau să-l sărut timp de o săptămână întreagă este îndeajuns cât să mă facă să urlu. Dintr-un impuls, întind mâna şi-l apuc de cravata lui cafenie. Îl trag spre mine şi, chiar dacă îmi dau seama cât îl nelinişteşte faptul că suntem în clasă, mă lasă s-o fac. Dacă n-o să ne putem strecura în camera obscură timp de o săptămână întreagă, am nevoie de ceva care să mă ajute să rezist.

Şi el trebuie să simtă la fel, pentru că se apleacă spre mine şi mă sărută mai pasional ca oricând. Îşi strecoară degetele în părul meu şi buzele i se zdrobesc de ale mele. Sărutul pare să dureze o veşnicie şi este dureros să mă desprind de el.

Aş putea scrie un poem despre sărutul acela. Şi pariez că aş câştiga concursul ăla idiot.

— Nu mai putem face asta niciodată, îmi spune Nathaniel cu voce aspră. Cel puțin, nu pentru o vreme. O să-ți dau de ştire când vom fi în siguranță.

— Dar ne putem trimite mesaje în continuare?

Se gândeşte o clipă.

— Un pic. O dată sau de două ori pe zi. Evident, doar pe Snapflash.

Încuviințez din cap, încercând să înghit nodul care mi s-a pus în gât. Ce-o să fac o săptămână fără el? Nathaniel nu este doar cel mai bun lucru din viața mea – este *singurul* lucru bun.

Asta e doar vina lui Eve Bennett.

— Ar fi mai bine să pleci, îmi spune el.

Mă mai strânge o dată de mână şi chiar atunci se aude şi clopoțelul. Îndrept umerii, fac stânga-mprejur şi ies din clasă. O să trec eu şi prin asta. Şi într-o bună zi, noi doi vom fi împreună. Aşa cum mi-a promis el.

CAPITOLUL 47

EVE

Sunt profund nemulțumită după întâlnirea din biroul lui Higgins.

Seara trecută, Addie Severson a dat târcoale pe la mine pe-acasă şi s-a ascuns prin tufişuri. N-am fost niciodată mai

sigură de ceva în viața mea. *Am văzut-o,* în primul şi-n primul rând. Şi are o grămadă de motive ca să mă urască.

Acum câteva zile, în supermarket, Art Tuttle a încercat să mă avertizeze în privința ei. Avea un motiv ca s-o facă. I-a distrus viața, indiferent dacă a fost sau nu intenționat.

Iar azi fata aia m-a mințit în față.

Imediat după plecarea lui Addie, m-am uitat la Debra Higgins şi am spus:

— Minte.

Debra a clătinat din cap.

— Sunt de acord cu tine, Eve. Dar ce putem face? Este cuvântul tău împotriva cuvântului ei. Iar ea a spus că a fost acasă, cu maică-sa.

Ce rahaturi ne-a servit. Când eram adolescentă, făceam o tonă de chestii în timp ce mama mă credea bine-mersi la mine în cameră. În ceea ce mă priveşte, ăsta nu a fost deloc un alibi, chiar dacă mama ei i-ar fi confirmat povestea, lucru pe care nu l-a făcut.

Imediat ce ies din biroul directoarei, îi trimit un mesaj lui Nate.

Eu: A negat absolut tot.

Eram între orele de curs, aşa că mesajul lui de răspuns a venit imediat.

Nate: Poate că n-a fost ea, totuşi?

Răspunsul lui este atât de enervant, încât îmi vine să arunc telefonul.

Curând voi avea a şasea oră de matematică, ceea ce înseamnă că va trebui să dau iar ochii cu Addie şi nu sunt pregătită pentru asta. Debra mi-a spus că în al doilea semestru plănuieşte s-o mute la alt profesor, dar tot au mai

rămas două luni până la final. Două luni în care trebuie să mă descurc cu fata aia.

— Categoric ea a fost, mă răţoiesc la Shelby, în sala de mese a profesorilor.

Pentru prânz mi-am adus o salată la caserolă, dar abia dacă m-am atins de ea.

— Cum naiba poate să mintă în halul ăla?

Shelby ridică din umeri.

— E adolescentă. Aşa fac ei. Mint cum respiră.

— Mă urăşte.

Mă cutremur uşor, gândindu-mă la privirea teribilă pe care mi-a aruncat-o ieri, în clasă.

— Mă urăşte cu adevărat. Iar acum mă mai şi urmăreşte.

— Dar de ce?

Shelby ia o înghiţitură dintr-un baton de morcov.

— Adică eu cred că pe Art l-a urmărit fiindcă a fost *drăguţ* cu ea.

— Aşa, şi?

— Şi tu nu eşti drăguţă cu ea. De ce ar veni la tine acasă?

Soarbe din cutia de Cola dietetică.

— Vreau să spun că nu-i periculoasă. Chiar crezi că te-ar pândi pentru că nu ai lăsat-o să-şi mănânce sandviciul în clasă? Este cam exagerat, chiar şi pentru un adolescent.

— Poate...

— Da, dacă l-ar fi pândit pe Nate – atunci aş fi înţeles, îmi face ea cu ochiul. Adică toate elevele sunt îndrăgostite rău de tot de el. Şi nu mi-ai zis că a intrat în revistuţa aia de poezie? Nu-i greu să te gândeşti că a devenit un pic cam obsedată.

Încremenesc cu o bucăţică de salată atârnându-mi din gură. Nu ştiu de ce nu mi-a dat prin cap până acum. Poate pentru că eu am fost acolo, pe trotuar, am simţit că mă privea pe mine, anume. Cumva, îmi dau seama că venise ca să vadă pe cu totul altcineva.

Oh, Doamne. Îl urmăreşte pe *Nate.*

Asta are mult mai mult sens. L-am avertizat să nu fie prea drăguţ cu ea, iar acum îi face şi lui acelaşi lucru pe care i l-a făcut lui Art Tuttle. Iar dacă nu are grijă şi nu gestionează chestiunea cum trebuie, o să sfârşească exact ca Art.

Trebuie să-l avertizez. Trebuie să rezolve treaba asta fără întârziere.

Mă scuz şi mă ridic de la masă, iar Shelby pare fericită că poate discuta despre orice altceva în afară de Addie Severson. Au mai rămas încă vreo zece minute din oră, iar Nate este aproape sigur la el în clasă. Nu avem prea mult timp să stăm de vorbă, dar aş putea măcar să-i dau un avans înainte să se vadă cu ea la clasă.

Coridoarele sunt aproape pustii, fiindcă suntem în mijlocul celei de-a cincea ore, iar tocurile ghetelor mele de piele de la Givenchy răsună ca nişte împuşcături cu ecouri pe holurile goale. Trec pe lângă o fată cu mult prea mult machiaj negru în jurul ochilor, dar acesta nu este nici pe departe cel mai rău lucru pe care-l fac adolescentele astea. Când ajung la clasa lui Nate, găsesc uşa închisă, lucru care-mi pare un pic ciudat. Mă uit prin ferestruică şi da, Nate e înăuntru. Dar nu e singur.

Este împreună cu Addie Severson.

Ridic mâna să ciocăn, însă înainte să apuc s-o fac, ceva mă opreşte. Mă dau un pas înapoi, trăgându-mă uşor într-o parte, ca să nu fiu văzută. Dacă Nate s-ar uita insistent, m-ar vedea. Dar nu şi la o privire superficială.

Nate şi Addie sunt adânciți în conversație. Nu ştiu ce-şi spun, dar pare că ea plânge. Ce i-a spus de-a făcut-o să plângă? Pe de altă parte, nu trebuie cine ştie ce pentru ca o adolescentă să înceapă să suspine. Din experiența mea, e suficient să-i iei telefonul.

Iar apoi Nate o ia de mână.

OK, asta nu e neapărat o chestie dubioasă. Ea plânge, el încearcă s-o liniştească. Categoric, nu este cel mai potrivit mod de a consola o elevă, dar nu e cel mai rău lucru pe care l-am văzut. Deşi nu-l văd s-o bată uşor pe mână. Mai degrabă o ține într-a lui. Trec cel puțin şaizeci de secunde, iar ei încă se ating. De ce se țin de mână? Chestia asta a depăşit de mult limitele decenței.

Pe urmă se întâmplă ceva care mă face să uit imediat imaginea asta. Lucrul care se întâmplă face ca ținutul de mână să pară... ei bine, doar un gest nevinovat. Se întâmplă ceva care mă face să simt că o să vomit cele câteva frunze de salată pe care am reuşit să le înghit, cu chiu, cu vai.

Nate o sărută.

Nu, nu doar că o sărută. Pare că vrea de-a dreptul să ştie ce gust a avut ce-a mâncat la prânz. Este un sărut între doi oameni care s-au mai sărutat de multe ori înainte şi probabil au făcut şi o grămadă de alte lucruri.

Iar acum, totul are sens.

Înțeleg de ce mă urăşte Addie atât de mult. Înțeleg de ce se strecura prin tufişuri, dând târcoale casei noastre. Înțeleg de ce, de fiecare dată când încerc să-i spun lui Nate despre vreo chestie pe care-a făcut-o fata asta, el îi ia apărarea. Înțeleg de ce soțul meu n-are absolut niciun interes să facă sex cu mine, cu excepția momentelor când vrea să fac ceva care o ajută *pe ea.*

Nenorocitul ăla mă înşală. Cu *ea.*

CAPITOLUL 48

EVE

Nu ştiu dacă am mai fost vreodată în viața mea atât de furioasă.

O parte din mine vrea să dea buzna în sala de clasă şi să-i dea în vileag în fața elevilor şi profesorilor care trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Asta merită, la urma urmelor. Îmi imaginez şocul de pe chipul lui transformându-se în umilință, în timp ce toată lumea află ce-a făcut.

Însă mă abțin.

Îmi dau seama că, dacă-l dau în vileag pe Nate acum, o să distrug trei vieți: a lui, a mea şi a lui Addie. El merită să-şi ruineze viața, dar eu nu. Dacă fac o scenă şi-l demasc în felul acesta, n-o să mai pot lucra aici, în şcoală. Ar fi prea umilitor. Iar ruşinea lui mă va păta şi pe mine.

Cât despre Addie, adevărul este că nici ea n-o merită. Orice aş putea zice eu despre fata asta, nu are decât şaisprezece ani. Este un *copil.* Nu e vina ei că s-a îndrăgostit de chipeşul profesor de engleză. Nate avea responsabilitatea de a împiedica acest lucru.

De aceea nu-i expun pe amândoi în fața tuturor. Dar un lucru tot fac: o pozăă.

Vârsta de consimțământ în statul nostru este şaisprezece ani. Aşa că Nate n-ar intra la închisoare pentru asta. Nu este vorba nici despre viol. Dar cariera lui de profesor ar lua sfârşit. Soțul meu ar cădea în dizgrație şi toată lumea ar afla întâmplarea.

Viața mea, așa cum o știam, s-a sfârșit.

Mă întorc în clasă ca în ceață. Nu știu cum o să predau matematică după ce se vor sfârși cele cinci minute de pauză. Va trebui să le dau copiilor niște probleme de rezolvat și să-i las pur și simplu să lucreze singuri în cea mai mare parte a timpului. Toate planurile mele pentru ora de azi au zburat pe fereastră.

Ajung la ușa clasei exact la timp ca să mă ciocnesc de Addie Severson. Pe buze îi joacă un zâmbet vag – buzele de curând înroșite de sărutul soțului meu –, dar zâmbetul acela îi dispare îndată ce mă vede. Nici ea nu vrea să fie la ora asta mai mult decât o vreau eu aici. Lasă capul în jos și merge tăcută spre locul ei, aruncând-și rucsacul pe podea.

Trebuie să-mi reamintesc mie însemi că nu este vina ei. Nate a profitat de vulnerabilitatea fetei. Am suficientă experiență ca profesoară ca să știu că unele fete sunt mai influențabile decât altele. Unele sunt mai predispuse să cadă pradă unei pasiuni fulgerătoare pentru profesorul lor preferat.

„Nu este vina ei. Nu este."

— Vă rog să vă scoateți manualele și vom lucra problemele de la pagina 137, spun către clasă, adăugând: în liniște.

Le-am dat de făcut mult prea multe probleme, știind că vor lucra la ele până sună clopoțelul. Există și alți profesori de mate care fac acest lucru cu o frecvență alarmantă, dar eu n-am recurs la tehnica asta până acum – sunt disperată. Mă prăbușesc pe scaun, în spatele catedrei, și primul lucru pe care-l fac este să scot telefonul. După o scurtă ezitare, îi trimit un mesaj lui Jay.

Eu: Trebuie să te văd diseară.

Stau la catedră cu respirația tăiată, aşteptându-i răspunsul şi neştiind dacă poate să-mi scrie în timpul zilei. Din fericire, răspunde câteva minute mai târziu.

Jay: Nu închid eu magazinul diseară, aşa că n-avem cum să ne vedem acolo.

Eu: Nu-mi pasă. Mergem cu maşina undeva.

Jay: Eşti sigură, Eve?

Eu: Te rog.

Stabilim să ne vedem într-un loc mai retras. Jay este absolut singura persoană cu care pot vorbi despre asta. Dacă aş spune oricui altcuiva, secretul ar ieşi la iveală. Dar am încredere în el că va fi discret. Cunosc şi eu prea multe dintre secretele lui.

Jay o să mă ajute să-mi dau seama ce am de făcut. Poate că nu ştie el mare lucru despre regulamentele din şcoli, dar are bun-simţ şi este un om bun. Pentru că, într-un fel sau altul, n-am de gând să-l las pe Nate să scape nepedepsit.

CAPITOLUL 49

EVE

După ce-mi termin orele de la şcoală, mă întâlnesc cu Jay în parcarea unui McDonald's aflat în apropierea magazinului.

Parcăm departe unul de altul. Mă îndrept spre maşina lui, mă instalez pe locul din dreapta şi Jay porneşte. În alte împrejurări, toată situaţia m-ar fi incitat peste măsură, însă acum tot ce pot vedea în faţa ochilor este gura soţului meu lipită de buzele fetiţei ăleia.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spun înfigându-mi tocurile în covoraşele maşinii.

Nu ştiu ce aranjamente a fost nevoit să facă pentru întâlnirea asta cu mine, dar apreciez gestul.

— Aşadar, ce s-a întâmplat? mă întreabă el.

Deschid gura să-i spun toată povestea, dar izbucnesc în lacrimi înainte de-a putea scoate o vorbă. Jay se uită la mine cu o expresie uşor panicată. Conduce până găseşte o străduţă liniştită şi fără case de la ale căror ferestre să putem fi văzuţi. Trage pe dreapta.

— Eve.

Se întinde spre mine şi mă cuprinde într-o îmbrăţişare.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi.

Suspin în braţele lui mari şi puternice, în timp ce Jay mă mângâie pe păr ca să mă liniştească. Durează câteva minute până când reuşesc să-mi recapăt controlul îndeajuns cât să-i povestesc ce s-a întâmplat. Ştie prima parte, despre

problemele pe care le-am avut cu Nate şi despre cât de distant a fost, dar când îi povestesc că l-am prins sărutându-se cu Addie în sala de clasă, îl văd cum se încordează. Se trage în spate, cu ochii cât cepele.

— Glumeşti. Chiar ai văzut chestia asta?

Dau încet din cap.

— Nenorocitul naibii.

Îşi trosneşte degetele de la mâna dreaptă. Pare furios şi o parte din mine se teme că ar putea să-l caute pe Nate şi să-i tragă un pumn în față. Iar cealaltă parte din mine şi-ar dori ca el chiar s-o facă.

— Este incredibil.

— Ştiu.

Închid ochii, dar în spatele pleoapelor îmi apare, stăruitoare, imaginea celor doi sărutându-se. Mă îndoiesc că o voi uita vreodată.

— Nu ştiu ce să fac.

— Poate că ar trebui să-l ucizi.

Ridic privirea spre el, dar nu-l văd zâmbind. Însă ştiu că nu vorbeşte serios. Chiar dacă în clipa asta ideea este tentantă.

— Serios. Ce crezi c-ar trebui să fac? Să mă duc la directoare?

Clatină din cap.

— Dacă te duci la directoare, o să afle absolut toată lumea. Asta vrei?

Protocolul corect într-o astfel de situație este să vorbesc cu directoarea, însă Jay are dreptate. Nu e chip ca ea să gestioneze povestea cu discreție, oricât de mult ar încerca. Dovadă istoria cu Art Tuttle, chiar dacă omul ăla n-a greşit cu nimic.

— Nu asta vreau.

— Atunci trebuie să-i dai lui un ultimatum. Trebuie să faci tot ce poți ca să te asiguri că încetează imediat şi că nu se va mai întâmpla vreodată. Şi, de asemenea...

Mă ia de mână.

— Trebuie să ieşi din această căsnicie.

Are dreptate în privința asta. Trebuie să-l părăsesc pe Nate. Un aspect care nu va fi negociabil. Ridic privirea şi mă uit în ochii lui Jay, întrebându-mă, pentru prima dată de când ne ştim, dacă este vreo şansă ca noi doi să avem un viitor împreună. Ştiu că nu este, dar există momente când îmi place să fantazez că s-ar putea întâmpla.

Însă asta nici nu contează. Indiferent dacă pot fi sau nu cu Jay, nu mai pot fi cu Nate.

— Poți s-o faci.

Mă strânge de mână.

— Nu te teme de el. O să te *descurci.*

Are încredere în mine, dar problema este că el nu-mi cunoaşte soțul aşa cum îl cunosc eu.

CAPITOLUL 50

EVE

Când ajunge Nate acasă, eu sunt un pic mai mult decât nițel abțiguită.

Au trecut deja trei ore de la terminarea cursurilor, ceea ce ridică întrebarea despre ce a făcut în tot acest timp. Nu ştiu dacă a fost cu ea sau chiar s-a ocupat de treburi legate de şcoală. Dacă nu e idiot, ştie că ar trebui să se ţină departe de Addie Severson după ce am surprins-o dând târcoale casei. Cu toate că nu pare să gândească limpede, din moment ce a sărutat-o chiar în sala de clasă.

Cât despre mine, după ce Jay m-a adus înapoi în parcarea de la McDonald's ca să-mi recuperez maşina, am condus o vreme fără ţintă, însă în cele din urmă m-am întors totuşi acasă.

Am încercat să corectez nişte lucrări, fără prea mare succes. Aşa că le-am lăsat baltă şi m-am dus să-mi iau o sticlă de vin. Din nefericire nu mai aveam decât un sfert de sticlă de cabernet. Însă am găsit o sticlă de vodcă pe jumătate plină.

Zgomotul uşii de la intrare deschizându-se mă prinde în plin proces de probare a tuturor pantofilor pe care-i am. Da, îi probez pe absolut toţi. Nu ştiu de ce, dar e ceva liniştitor în această paradă a modei pentru picioarele mele. Ori de câte ori mă simt tristă sau ceva de genul ăsta, mă duc direct la pantofii mei. E un lucru pe care Nate nu l-ar înţelege niciodată, spre deosebire de Jay.

Nate nu mă strigă când intră pe uşă. Niciodată n-o face. Speră probabil că nu-s acasă şi că se poate masturba un pic cu gândul la ea. Nu vreau să ştiu ce naiba are în cap. Nu vreau decât să-l ştiu plecat din viaţa mea.

Arunc toţi pantofii înapoi în dulap, mai puţin perechea de Louis Vuitton pe care am purtat-o de ziua mea. Îi încalţ şi mă îndrept spre scări.

Nate este în living, unde îşi dă jos paltonul negru, îşi scoate şi căciula şi-şi trece o mână prin buclele dese, ca să le netezească. Cobor scările şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la prima clipă când l-am văzut şi la cât de arătos mi

s-a părut atunci. A fost dragoste la prima vedere – cel puțin aşa am crezut. Am fost convinsă că va dura pe vecie.

Ce proastă am fost.

— Bună.

Abia după ce rostesc cuvântul îmi dau seama că mi-a ieşit un pic bolborosit. N-ar fi trebuit să beau ultimul păhărel de vodcă. Trebuie să am mintea limpede pentru ce va urma.

— Te-ai întors.

— Ăă, da.

Îşi pune haina în cuierul din hol.

— Ai început să pregăteşti cina?

— Nu.

Mă prind cu mâna de balustradă, ca să nu mă mai clatin pe picioare.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— OK.

Îşi slăbeşte cravata şi mijeşte ochii spre mine.

— Ai băut?

Nu aşa voiam să începem această conversație, dar nu mai contează. Nu mai aştept niciun minut ca să discutăm ce avem de discutat. Trebuie să-i pun capăt în seara asta. Mă îndrept spre el şi mă prind de data asta de canapea, ca să-mi păstrez echilibrul. Nu ştiu cum să încep, dar îi dau oricum înainte.

— Ştiu despre tine şi Addie Severson, răbufnesc fără avertisment.

Mâna lui Nate încremeneşte pe nodul cravatei.

— Poftim?

— Ştiu, repet eu.

Trebuie să mă concentrez ca să nu bolborosesc cuvintele, dar am nevoie ca el să afle cât de serioasă sunt.

— Ştiu ce faci cu ea. Ştiu de ce dădea ieri târcoale casei.

— Asta... asta-i o nebunie! râde el. Haide, Eve. Chiar crezi că aş face una ca asta? Cu *Addie?*

Clatină din cap.

— De unde ți-a venit ideea asta prostească? Cred că ai băut un pic cam mult. Vrei să-ți fac o cafea?

Oh, chiar e bun. Soțul meu navighează lin şi diplomatic. Dacă ar fi fost un simplu zvon care să-mi fi trecut pe la urechi, probabil că în clipa asta l-aş alunga deja. Pe de altă parte, am ştiut dintotdeauna că e un mare mincinos.

— Te-am *văzut,* i-o arunc în față. Te-am văzut sărutând-o. La tine în clasă, în a cincea oră.

— Oh.

Zâmbetul acela împăciuitor îi dispare de pe chip.

— Ce ai de spus în apărarea ta?

Nate trage de cravată până când o desface şi o lasă să cadă pe jos. Pleacă privirea.

— Nu ştiu ce să zic. Am făcut o mare greşeală. Addie are o pasiune pentru mine şi am crezut că pot s-o gestionez; iar azi m-a sărutat. Am lăsat lucrurile să avanseze o secundă prea mult – îmi dau seama că asta am făcut. A fost o prostie şi n-o să se mai întâmple niciodată. I-am spus foarte clar cât de nepotrivit este ce s-a întâmplat.

Strâng pumnii – îmi vine să-l lovesc în piept până când se umple de vânătăi şi începe să sângereze.

— Nu, am văzut cât se poate de clar cum a fost. *Tu* ai sărutat-o *pe ea.*

— N-ai fost acolo. Nu ştii ce s-a întâmplat.

— V-am văzut!

O venă îmi pulsează la tâmplă. Simt că e foarte posibil să-mi explodeze şi să mă ucidă înainte de a termina această conversație. Înainte ca soțul meu să recunoască în fața mea că a făcut ce l-am văzut făcând. O parte din mine şi-ar dori ca aşa să se petreacă lucrurile.

Însă o altă parte vrea ca el să sufere.

— I-ai spus lui Higgins? mă întreabă Nate în cele din urmă.

— Încă nu.

— Ai mai spus cuiva?

— Nu.

I-am spus lui Jay, dar n-am de gând să menționez asta.

— Înțeleg.

Se încruntă şi îi apar riduri pe toată fruntea.

— O să spui cuiva?

— Încă nu ştiu.

Mă sprijin de brațul canapelei, fiindcă îmi tremură picioarele.

— Nu m-am hotărât încă ce să fac.

— Există oare...

Face un pas spre mine, cu brațul întins pe jumătate.

— Există vreo posibilitate să te conving să n-o faci?

Mă uit spre mâna lui de parcă mi-ar oferi otravă.

— Dacă mă mai atingi vreodată, o să-ți scot ochii.

— Da, iartă-mă.

Face un pas înapoi.

— OK, bine. Hai să vorbim despre asta. Ce vrei de la mine?

— Vreau să divorțăm.

N-are nici măcar o ezitare.

— S-a făcut.

Uau, asta chiar că m-a luat prin surprindere. Oricât l-aş vrea plecat din viața mea, într-un fel mă aşteptam sau poate speram să lupte un pic mai mult pentru căsnicia noastră.

— De asemenea, îi spun, casa este a mea.

— Dar casa asta...

— *Casa este a mea.*

Nate scrâşneşte din dinți.

— Bine. Ia tu casa.

— De asemenea, adaug eu, trebuie să încetezi *imediat* relația cu Addie. Imediat, adică în seara asta sau mâine. Trebuie s-o anunți delicat, dar să reiasă foarte clar că n-o să

vă mai vedeți vreodată. Trebuie să se întâmple acum. Nu aştepta s-o faci luni, la şcoală.

Probabil că s-a aşteptat la asta.

— Bine, spune el. Asta-i tot?

Mai am o ultimă cerere la care m-am gândit după ce am vorbit cu Jay. O să fie cea mai dificilă pentru el, dar nu-i negociabilă.

— Trebuie să demisionezi de la Liceul Caseham, îi spun. Nu mai poți să lucrezi vreodată cu copiii, ca profesor.

Nate trage aer în piept.

— Poftim? Doar nu vorbeşti serios. Asta e mijlocul meu de trai, Eve.

— Poți să predai în continuare. Dar pentru adulți. Nu pentru copii. Niciodată în viața ta.

— Eve, haide, se înecă el în vorbe. Nu pot fi de acord cu aşa ceva. Toate celelalte lucruri – în regulă, le accept. Dar n-o să renunț să predau la liceu.

— Bine. Atunci ne ducem la directoare şi o lăsăm pe ea să decidă.

Nate trece pe lângă mine şi se îndreaptă spre canapea, prăbuşindu-se în perne. Se apleacă în față şi se apasă cu vârfurile degetelor pe tâmple.

— Te rog, nu-mi face asta. Fii rezonabilă. Trebuie să fii rezonabilă.

— Cerința mea este cât se poate de rezonabilă. Serios, ar trebui să fii în puşcărie.

— Are şaisprezece ani. Este adultă potrivit legislației din Massachusetts.

— Da, sunt sigură că tu aşa te gândeşti la ea. Ca la o *adultă*.

Clatin din cap, plină de dezgust.

— Trebuie să te hotărăşti. Dacă nu demisionezi, o să mă duc la directoare.

Ridică ochii ca să mă privească.

— Şi eşti tu sigură că o să te creadă?

— De ce nu m-ar crede?

Se ridică de pe canapea şi pufneşte.

— Toată lumea din şcoală ştie că eşti o terminată, Eve. Nu prea inspiri încredere.

— *Poftim?* Ce vrea să însemne *asta?*

— În primul rând, eşti beată la şase seara.

Face o bifă imaginară cu degetele.

— De asemenea, ai un depozit întreg de pantofi. E de-a dreptul o nebunie. Dacă îți deschide cineva dulapul, te bagă direct la balamuc.

Simt că-mi ia fața foc. Este hotărât să joace murdar, după cum se vede. Nici n-ar fi trebuit să mă aştept la altceva.

— N-am decât vreo zece perechi de pantofi. O grămadă de femei au zece perechi.

— Ăăă, crezi că nu ştiu de toți pantofii pe care-i ții îngrămădiți în valiza aia enormă?

N-am crezut că ştie câți pantofi am. Dar are sens faptul că ştie. Îmi imaginez că într-o zi o fi căutat în dulap vreo valiză pentru călătorie şi mi-a descoperit depozitul. Gândul că-mi ştie secretul mă face să mă înroşesc de umilință, dar nu schimbă nimic.

— Serios, spune el, este cuvântul meu împotriva cuvântului tău. Mă rog, al meu şi al lui Addie. Ea nu va recunoaşte niciodată nimic.

— Da, mă rog...

Ridic un umăr.

— Ce bine că v-am făcut o poză când vă sărutați,

Ce-mi place cu adevărat *la nebunie* este fața lui Nate când arunc această mică bombă. Păleşte brusc şi tot trupul pare să i se prăbuşească. Da, am o poză cu el sărutând o elevă de şaisprezece ani. N-are nicio putere asupra mea.

— Bine, mârâie el încetişor. Ai câştigat, Eve. O să demisionez.

Cu aceste cuvinte care-mi aduc o nespusă mulțumire, se răsuceşte pe călcâie şi porneşte tropăind pe scări. Habar n-am ce-are de gând, aşa că îl urmez sărind câte două trepte deodată. Îl găsesc în dormitor. A scos din dulap o geantă de mână şi aruncă în ea haine la întâmplare.

— Ce faci acolo? îl întreb.

— Îmi strâng hainele.

Se uită la mine de parcă aş fi complet idioată.

— Mă dai afară, nu-i aşa? Îmi permiți să-mi iau şi nişte haine sau trebuie să plec doar cu ce am pe mine?

— Poți să-ți iei nişte haine.

— Foarte generos din partea ta.

Nate scotoceşte prin dulap şi ia şi hanoracul lui preferat – cel cu o gaură în buzunar – pe care-l aruncă în geantă.

— Ştii ceva, mereu m-am purtat frumos cu tine. Nu mi-am pierdut niciodată cumpătul. Nu m-am plâns niciodată când ți-ai cumpărat cinci milioane de perechi de pantofi.

Loveşte cu piciorul valiza în care sunt ascunşi toți pantofii mei.

— Am venit acasă în fiecare seară. Ce mai voiai de la mine?

Ridică privirea şi-mi dau seama că întrebarea lui nu este retorică. Chiar crede cu adevărat că toate aceste lucruri erau suficiente ca să facă din el un soț bun. Că poți să bifezi toate căsuțele necesare şi este OK, chiar dacă nu-ți iubeşti nevasta. Chiar dacă o înşeli cu o fetiță.

Nu are niciun rost să încerc să-i explic de ce e greşit ce-a făcut el. Prefer să cobor la parter şi să-l las să-şi strângă lucrurile în linişte. După ziua de azi, el nu va mai fi problema mea.

CAPITOLUL 51

ADDIE

Sunt băgată cu totul în tema de la istorie când aud că am primit un mesaj pe Snapflash.

Mă ia prin surprindere. Nathaniel este singurul care-mi trimite mesaje acolo şi azi tocmai mi-a spus că trebuie să o lăsăm mai uşor o vreme. Aşa că nu înțeleg ce-i cu mesajul ăsta nou. Însă, desigur, doar n-o să rezist tentației. Mai ales dacă alternativa este să învăț despre statele feudale.

Deschid aplicația şi citesc mesajul. Este scurt şi la obiect.

Nathaniel: Eve ştie.

Simt un fior rece pe şira spinării. *Eve ştie.* Asta este o catastrofă pe care amândoi eram conştienți că trebuie s-o evităm cu orice preț. Doamna Bennett ştie despre noi. Iar asta înseamnă...

Nathaniel: Îmi pare rău, Addie. Nu ne mai putem întâlni niciodată.

Dacă cineva ar lua acum un cuțit din bucătărie şi m-ar înjunghia drept în inimă, nu mi-ar putea provoca mai multă suferință. Nu înțeleg cum e posibil să se fi terminat aşa, dintr-odată. Da, pricep că e nasol că a aflat nevastă-sa de noi. Dar Nathaniel şi cu mine suntem suflete-pereche. Nu se poate să pocneşti din degete şi chestia asta să se termine, pur şi simplu.

Cuvintele lui dispar de pe ecran şi aproape cred că au fost doar în imaginația mea. Însă nu, nu mi le-am imaginat. Cu mâini tremurânde, îi scriu şi eu.

Eu: I-a spus directoarei Higgins?

Nathaniel: Nu. Nu i-a spus, dar zice că o să-i spună dacă nu fac tot ce vrea ea.

Eu: Şi ce vrea?

O vreme nu primesc niciun răspuns, aşa că ajung să mă întreb dacă nu cumva a abandonat conversația, însă, în cele din urmă, răspunsul lui apare pe ecran.

Nathaniel: A zis că trebuie să termin imediat cu tine şi să demisionez din învățământ.

Prima parte este îngrozitoare în sine, dar a doua mă ucide de-a dreptul. *Să demisioneze?* Nathaniel este un profesor incredibil. A fost singurul profesor care a crezut cu adevărat în mine şi categoric cel mai bun poet din toată şcoala. Poate *singurul* poet din toată şcoala. Cum poate doamna Bennett să-l forțeze să demisioneze?

Este diabolică. Mai mult, este maştera diabolică din filmele de animație.

Pe ecran apare încă un mesaj de la Nathaniel.

Nathaniel: Şi m-a dat afară din casă. Sper să cadă tavanul pe ea şi s-o ucidă.

Îi scriu înapoi.

Eu: Aşa sper şi eu.

Nathaniel: Dacă ar muri, mi-aş putea păstra jobul şi noi doi am putea fi împreună.

Mă holbez la cuvintele de pe ecran. *Dacă ar muri, mi-aş putea păstra jobul şi noi doi am putea fi împreună.* Le citesc de trei ori înainte să dispară şi rămân întrebându-mă încă o dată ce vrea de fapt să-mi spună.

Dacă ar muri, mi-aş putea păstra jobul şi noi doi am putea fi împreună.

Ei bine, este adevărat. Dacă doamna Bennett este singura care ştie de noi doi, atunci, în caz că nu se dă pe brazdă...

— Addie?

Vocea mamei răsună de partea cealaltă a uşii închise de la camera mea. Ciocăne o dată şi, fiindcă nu primeşte niciun răspuns, dă buzna înăuntru. Ca şi când nu poate concepe posibilitatea să am şi eu o treabă care să presupună un pic de intimitate. Habar n-are că nu mai sunt virgină. Deşi acum, când nu mai am voie să-l văd pe Nathaniel, aş putea la fel de bine să fiu iar virgină, fiindcă nu mai vreau să fiu cu nimeni altcineva. Poate că o să-mi crească himenul la loc.

Mama face aceleaşi lucruri pe care le face de fiecare dată când intră la mine în cameră, adică se uită de jur-împrejur prin cele patru colțuri ale încăperii, de parcă s-ar teme să nu găsească droguri în vreunul din ele. Încrucişează braţele la piept. Am crezut că va fi fericită când s-a dus tata, însă nu este. Nu înţeleg cum o tipă isteaţă ca mama a putut iubi o persoană atât de îngrozitoare.

— Addie, spune ea. Voiam doar să-ţi spun că o să plec.

— Pleci? repet eu.

Mama spune mereu că oftez prea mult, dar ea oftează mult mai mult decât mine.

— Am tură de noapte în seara asta, la spital. Ţi-am zis deja.

— Oh. Corect.

Se încruntă.

— Eşti sigură că este în regulă? Ai vreo prietenă pe care s-o chemi încoace peste noapte?

Nu am. Desigur, Nathaniel ar fi bine-venit peste noapte. Ba chiar ar fi soluția potrivită, fiindcă e adult, însă ceva îmi spune că mamei nu i-ar conveni varianta asta. Deşi nu trebuie neapărat să afle...

— Sunt bine, mamă. Du-te la treaba ta de asistentă. Ai grijă de oamenii bolnavi. Eu o să fiu foarte bine.

Este abia a doua oară când mă lasă singură pentru că are tură de noapte. De obicei, înainte era tata acasă, cu toate că varianta asta era mai rea decât dacă aş fi fost singură.

— OK...

Degetele mamei sunt în continuare pe clanță.

— Să ştii că am telefonul la mine, deci în caz că-ți faci griji de ceva...

De parcă ar putea pleca de la serviciu doar pentru că mă simt eu singură. Însă dacă îi face bine să-mi spună asta, atunci este în regulă din partea mea.

Mama insistă să intre în dormitor şi să mă sărute pe frunte, lucru extrem de enervant. Aproape că-mi țin respirația până iese din cameră şi în secunda următoare îmi iau repede telefonul şi trimit un mesaj.

Eu: Mama tocmai a plecat. Vrei să treci pe aici?

Mă uit țintă la telefon, aşteptând răspunsul care vine un minut mai târziu.

Nathaniel: Ți-am zis că nu pot. Eve nu se joacă. O să mă distrugă dacă mă mai văd vreodată cu tine.

Eu: Dar cum ar putea să afle?

Nathaniel: Nu vreau să risc nimic. Şi, oricum, n-am chef de asta.

Eu: Te rog! Trebuie să te văd.

Mă uit la telefon aşteptând răspunsul, dar acesta nu mai vine. Nathaniel a terminat conversația.

Frustrată şi cu ochii în lacrimi, arunc telefonul pe pat. Reuşesc să-mi țin cumpătul până când văd maşina mamei îndepărtându-se, dar apoi răbufnesc zgomotos, cu suspine urâte care fac să se cutremure toată casa.

Îl iubesc pe Nathaniel. Îl iubesc, naibii, atât de mult, încât aproape că mă doare. În lumea asta mare sunt o grămadă de oameni care se iubesc şi se căsătoresc, dar sunt destul de sigură că noi doi ne iubim mai mult decât toți oamenii ăştia. Ei nu au legătura pe care o avem noi. Da, este mult mai în vârstă decât mine, dar asta nu contează. Ce avem noi este mai presus de diferențele de vârstă.

Cu soția lui nu a avut niciodată această legătură. S-a căsătorit cu ea doar pentru că a presupus că ăsta e mersul firesc al vieții. Iar acum, femeia aia îl controlează. Ne controlează pe amândoi.

Este atât de nedrept, încât îmi vine să urlu.

CAPITOLUL 52

ADDIE

Ştii că lucrurile sunt foarte rele atunci când nici îngheţata nu te mai ajută.

A trecut o oră şi mă trezesc stând în bucătărie, lângă o cutie goală de îngheţată cu ciocolată, alune şi bezea, dar fără să mă simt câtuşi de puţin mai bine. De fapt, mă simt mai rău, fiindcă acum mă doare şi stomacul. Am început să simt regretele pe când recipientul era deja trei sferturi gol, şi cu toate astea am continuat până l-am dat gata.

Durerea de a şti că n-o să mai fiu niciodată cu Nathaniel mi-a străpuns sufletul ca un pumnal. Este mai puternică decât orice-am trăit eu până acum. În mod sigur, mai puternică decât ce-am simţit când a murit tata.

Mă rog, când l-am ucis, ca s-o spunem pe-aia dreaptă.

Totuşi, acela a fost doar un *accident.* Un accident care mi-a distrus prietenia cu Hudson, ceea ce e foarte nasol, dar cel puţin m-a aşezat pe drumul spre Nathaniel. Şi chiar dacă mama nu vrea să recunoască, familia noastră e mult mai bine acum, că tata nu mai este. Moartea tatei a rezolvat totul.

Şi dacă doamna Bennett ar dispărea şi ea, atunci şi moartea ei ar rezolva totul.

În ciuda chiorăielii din stomac, ling restul de îngheţată de pe lingură. Mă bucur că nu mi-e prea bine, pentru că vreau să simt şi altceva, în afară de durerea din piept. Însă

pierderea iubirii vieții mele nu este singura emoție pe care o simt acum. Altceva aproape că a copleşit această tristețe:

Ura.

O urăsc pe doamna Bennett. Înainte doar credeam c-o urăsc, dar nici măcar nu aveam habar ce înseamnă acest cuvânt. Este cea mai rea persoană pe care-am întâlnit-o vreodată. Ne-a distrus viețile amândurora şi se pare că nici măcar nu-i pasă.

„Dacă ar muri, mi-aş putea păstra jobul şi noi doi am putea fi împreună."

Cu toate astea, n-aş putea să-i fac rău. Adică, da, sunt responsabilă de moartea tatei, dar acela a fost un *accident.* Nici nu m-aş gândi vreodată...

N-aş putea niciodată...

Nu. În niciun caz. Nici nu se pune problema.

Singurul lucru pe care-l pot face este să încerc să vorbesc cu ea. Probabil crede că Nathaniel profită de mine, dar nu este deloc aşa. Poate dacă i-aş explica treaba asta... Poate că, dacă înțelege cât de mult însemnăm unul pentru celălalt, o să treacă peste ce s-a întâmplat. Doar ea nu-l mai vrea, din moment ce l-a dat afară din casă.

Trebuie să cred că doamna Bennett are o urmă de decență în ea. Până la urmă, a încercat să mă ajute la matematică. Nu m-a pârât că am copiat şi m-a ajutat să-mi găsesc un meditator.

Poate că o să-mi asculte pledoaria.

La urma urmelor, trebuie să încerc. Este singura mea speranță.

CAPITOLUL 53

EVE

Toată ziua de azi pare suprarealistă.

Mi-am prins soțul sărutându-se cu una dintre elevele lui de şaisprezece ani. *A făcut sex* cu ea. Apoi a trebuit să-l dau afară din casă şi, imediat ce va fi posibil, voi intenta divorț. Nu am nevoie de avocat. O să-mi dea tot ce vreau – tot ce merit.

Sau orice altceva.

Totuşi, nu pot sărbători finalul căsniciei. Sar complet peste cină şi sfârşesc prin a mă consola cu nişte înghețată în trei arome, care să-mi elimine alcoolul din stomac. Mă uit la un film pe Netflix şi, trei ore mai târziu, mă simt mult mai trează, de bine, de rău.

M-am gândit că va fi destul de posibil să nu mă ia somnul în noaptea asta, dar combinația de alcool şi lactate mă cam adoarme. Îmi simt pleoapele grele şi ațipesc pe canapea, aproape împotriva voinței mele.

Până când mă trezeşte un trosnet.

Mă dau jos, împleticindu-mă şi răsturnând cutia de înghețată. N-am mâncat decât jumătate, iar restul s-a transformat într-o supă dulce. Însă asta e ultima mea problemă acum.

Ce a fost zgomotul ăla?

Nu am apreciat niciodată cu adevărat cât de bine este să ai un bărbat în preajmă, când lucrurile cad prin casă

noaptea. Şi asta a fost mai mult decât un obiect răsturnat. A fost categoric un trosnet. Şi a părut că vine din bucătărie.

Mă uit spre uşa bucătăriei. Mi-am imaginat oare zgomotul acela? Eram aproape adormită şi televizorul mergea. Poate că de acolo a venit zgomotul, deşi chiar mi s-a părut că e în casă.

Acum nu se mai aude nimic.

Mă prăbuşesc iar pe canapea, cu inima bătând încă să-mi sară din piept. OK, luni, la prima oră, o să instalez un sistem de securitate în casă. Unul dintre acelea care, dacă nu introduci codul în cinci secunde de la intrarea pe uşă, te trezeşti cu Garda Națională în prag. Nu am nevoie de Nate ca să fiu în siguranță.

Serios vorbind, singura persoană pe care mi-o doresc aici este Jay. M-aş simți *foarte* în siguranță în fața oricărui intrus, dacă Jay ar fi cu mine aici, în living. Nimeni nu s-ar pune cu el. Dar să trăim amândoi, împreună, este departe de a fi posibil, este aproape caraghios.

Dau să-mi caut telefonul ca să găsesc o companie de securitate, dar chiar atunci aud un zdrăngănit.

Pe ăsta nu mi l-am mai imaginat. Categoric, vine din bucătărie. Iar acum se mai aude ceva.

Zgomot de paşi.

Oh, Doamne. Sigur a intrat cineva în casă.

Mă uit spre măsuța de cafea, după telefon. Nu-l văd nicăieri. Există o posibilitate să-l fi lăsat în bucătărie, când am luat înghețata. Şi nu avem telefon fix, ceea ce înseamnă că n-am cum să sunt la 112 fără să intru acolo.

Trebuie să ies din casă. Aşa se întâmplă în filmele horror, nu? Proasta de victimă se duce mereu să vadă cine a intrat peste ea, în loc să fugă pe uşa din față, ca o persoană normală, rațională. Cu toate astea, nu-mi vine să plec. Doar este casa *mea* şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este s-o

las nepăzită, în timp ce fug fără să-mi fi luat măcar telefonul cu mine.

Însă nu vreau nici să mă îndrept spre bucătărie.

În cele din urmă, iau o decizie. Apuc geanta, blestemând în gând că mi-am lăsat toți pantofii la etaj. Lângă uşă n-am decât o pereche de sneakerşi murdari pe care nu vreau cu niciun chip să-i încalț. Nu-i port decât atunci când lucrez în curte. Nu vreau să ies din casă lăsând în urmă toți minunății mei pantofi. Dacă-mi fură cineva perechea Christian Louboutin? Dacă tot e să fug, nu pot să-mi iau şi pantofii cu mine?

Oh, Dumnezeule, cum pot să fiu obsedată de *pantofi* când mi-a intrat un hoț în casă? Poate chiar am nevoie de ajutor.

În timp ce mă gândesc la ce-ar trebui să fac mai departe, aud încă un zgomot venind din bucătărie. De data asta, se aude limpede o voce de fată înjurând.

Addie?

CAPITOLUL 54

EVE

Addie Severson este la mine în bucătărie.

Sunt sigură că ea este. Nu există nici o altă adolescentă care s-ar strecura în bucătăria mea la ora nouă seara. Ea a mai făcut-o o dată. Poate crede că Nate este încă aici şi vrea

să-l vadă. Habar n-am dacă a informat-o că relația lor s-a sfârşit, dar n-aş fi surprinsă să nu fi făcut-o.

În acest moment, abandonez încercarea de a mă încălța cu sneakerşii. Nu vreau să chem poliția pentru Addie. A trecut deja o dată prin asta şi nimic din ce se întâmplă acum nu este vina ei. Este vina lui Nate că a manipulat-o. Că nu i-a spus că un bărbat de treizeci şi opt de ani nu ar trebui în veci să sărute o fată de şaisprezece.

Semestrul ăsta n-am fost prea drăguță cu Addie, iar acum simt un ghimpe de vină. S-a chinuit tare la materia mea şi aş fi putut încerca s-o ajut mai mult. Ar fi *trebuit* s-o ajut mai mult. I-am purtat pică fiindcă a distrus reputația omului pe care-l respectam cel mai mult din toată şcoala, dar, până la urmă, n-a fost vina ei.

Fata aia a strigat după ajutor tot anul, iar eu aş fi putut s-o ajut. Soțul meu n-a făcut altceva decât să profite de ea.

Aşa că voi îndrepta lucrurile.

Pornesc în direcția bucătăriei fără să fac gălăgie, păşind neauzit cu picioarele goale pe podeaua de lemn.

Deschid uşa încet, fiindcă nu vreau s-o sperii. Pare că a dărâmat tigaia de pe aragaz, cu resturile de la cina de ieri seară. Probabil că am uitat s-o spăl, cu toată agitația provocată de faptul că am văzut-o pe Addie ascunzându-se prin tufişuri.

Când aude uşa închizându-se în spatele meu, ridică iute privirea. Se clatină pe picioare, clipind furioasă. Addie este cu vreo cinci centimetri mai înaltă decât mine şi foarte bine legată. Pare că ar fi fost bună ca sportivă, dar nu s-a înscris în nicio echipă. De când o cunosc eu, n-am văzut-o niciodată îmbrăcată în altceva decât hanorace lălâi şi blugi cu o măsură mai mari, fără niciun fel de machiaj. Este drăguță, dar într-un fel în care nu pare conştientă de asta. Nu arată ca genul acela de fete despre care ai crede că au o relație cu profesorul lor.

Şi cu toate astea, am văzut cu ochii mei.

— Doamnă Bennett, icneşte ea.

Apucă tigaia de pe jos şi o aşază pe blatul mobilei.

— Eu...

Ridic mâna.

— Este în regulă. Ştiu de ce eşti aici.

— Ştiți?

Dau din cap.

— Ştiu despre tine şi Nate.

Îşi frământă mâinile, ferindu-şi oarecum privirea.

— Ne iubim, doamnă Bennett. Îmi pare rău.

— Addie...

Fata asta a mers mult prea departe. Poate că, până la urmă, tot va trebui să o informez pe Higgins. Poate că e singura cale de a opri nebunia asta, dar aş vrea să încerc s-o scutesc de asta.

— Trebuie să înțelegi că Nate este mult mai în vârstă decât tine. *Mult* mai în vârstă. Şi este profesorul tău. Este atât de nepotrivit să ai o relație cu el şi, sincer vorbind... a profitat de tine.

Nu-i place să audă acest lucru şi nu mă surprinde.

— Nu a profitat de mine. Vă rog să mă credeți. Dumneavoastră pur şi simplu... Nu înțelegeți. Poate că n-ați trăit niciodată ceva asemănător cu ce avem noi doi, dar dacă ați fi trăit, ați fi înțeles.

Oh, Dumnezeule mare. E complet spălată pe creier.

— Chiar înțeleg, îi spun cu blândețe. Ştiu cum trebuie să te simți, dar nu este o relație sănătoasă. Ar trebui să ai un iubit de vârsta ta.

— Nu este despre a avea un iubit.

Obrajii ei rotunzi se îmbujorează.

— Nu înțelegeți. Nathaniel şi cu mine avem o *conexiune.* Ştiu că este mai în vârstă decât mine, dar eu îl înțeleg într-un fel în care sunt sigură că dumneavoastră n-o să-l

înțelegeți niciodată. Îmi pare rău, dar este adevărat. Şi... este o cruzime din partea dumneavoastră să ne țineți departe unul de altul.

— Asta crezi acum, dar...

— Este *adevărat,* spune ea printre dinți. Îmi pare rău dacă sunteți genul de persoană care nu poate înțelege iubirea pe care noi doi o avem unul pentru celălalt, dar asta nu e vina mea. Nu trebuie să ne despărțiți. Dacă vă pasă câtuşi de puțin de Nathaniel, ne-ați lăsa să ne bucurăm de relația noastră.

E ca şi când aş vorbi cu o persoană îndoctrinată de vreo sectă. Am crezut că voi fi în stare să-i deschid ochii, dar acum nu mai sunt aşa de sigură. Poate că e mai bine să fiu directă.

— Nate te-a mințit, Addie. Ți-a spus ce ai vrut să auzi. Un bărbat de vârsta lui nu este capabil să aibă sentimente normale de adult față de o adolescentă, şi mai ales nu față de una dintre elevele sale. Te manipulează.

— *Nu, nu mă manipulează!*

Rozul din obraji s-a transformat într-un roşu aprins.

— Habar n-aveți despre ce vorbiți!

— Addie, am trăit mult mai mult decât tine şi îl ştiu pe Nate de mult mai mult timp decât tine. Şi pot să-ți spun că el...

— Nu! țipă ea la mine. Nu-l cunoaşteți deloc!

Oh, ferească Dumnezeu.

Trag adânc aer în piept. Nu îmi pot pierde calmul, fiindcă Addie devine isterică. Este nevoie să afle că această „relație" trebuie să se sfârşească.

— Addie, încerc din nou, cred că cel mai bun lucru ar fi să vorbim luni cu directoarea Higgins. Voiam să evit asta, şi totuşi cred că aşa ar fi cel mai bine.

Nu voiam să-i fac asta, dar acum văd că nu-i altă cale. Mama ei şi directoarea trebuie să ştie ce petrece, pentru că

este evident că are nevoie de ajutor. Voiam s-o scutesc de situația asta jenantă, însă nu există altă cale.

Chipul i s-a făcut roşu-stacojiu.

— Nu puteți face asta! Nu puteți să-i spuneți directoarei!

— N-am încotro, spun încetişor.

Addie lasă să-i scape un urlet sfâşietor. Țipătul acela îmi trimite fiori până în oase – pare aproape inuman. Fac un pas spre ea şi întind mâna în încercarea de-a o consola, chiar dacă îmi dau seama că sunt ultima persoană pe care o vrea în preajmă. Însă, înainte s-o ating, apucă tigaia de pe blat.

Totul se întâmplă atât de repede, încât n-aş fi putut reacționa nici dacă aş fi vrut. Addie mă loveşte cu tigaia în cap cu toată forța trupului ei adolescentin. Tigaia mă izbeşte în țeastă, iar la impact simt că-mi explodează timpanul. Şi o fracțiune de secundă mai târziu, totul se întunecă în jur.

CAPITOLUL 55

ADDIE

Eve Bennett se prăbuşeşte la pământ în secunda în care o lovesc cu tigaia în cap.

Tigaia e grea, iar eu am lovit cu forță mortală. Se chirceşte şi cade pe podea, dându-şi ochii peste cap. Însă după ce o

lovesc, simt în continuare cum furia mi se scurge prin vârfurile degetelor. Aşa că o lovesc din nou.

Şi din nou.

După a treia lovitură, zace inertă pe jos. Mă uit pe spatele tigăii în care sunt resturile cinei gătite ieri-seară şi văd sângele ei închegat. Ţeasta îi sângerează direct pe podeaua bucătăriei.

Oh, nu.

N-am vrut să se întâmple aşa ceva. N-am venit în casa asta cu intenţia s-o pălesc pe profa de mate cu tigaia în cap. Nu voiam decât *să vorbesc* cu ea. Dar apoi a început să spună toate chestiile alea oribile despre cum a profitat Nathaniel de mine şi cum m-a minţit. Cum a putut spune aşa ceva? Habar n-avea despre ce vorbeşte.

Însă măcar un lucru era limpede. N-avea în niciun caz de gând să mă lase să fiu cu Nathaniel. Indiferent dacă-l dorea sau nu pentru ea, nu voia să mă lase să-l am eu.

Mă ghemuiesc pe podea lângă doamna Bennett. Nu se mişcă deloc. Îi cercetez chipul, încercând să-mi dau seama dacă respiră. Nu sunt sigură.

Oh, Doamne. Nu respiră.

Oare am ucis-o?

Nu am vrut s-o ucid. Jur că n-am vrut. Ştiu că Nathaniel a spus chestia aia, cum că, dacă ea ar fi moartă, noi am putea fi împreună şi asta ne-ar rezolva toate problemele. Şi poate că l-am şi crezut pentru o fracţiune de secundă... Dar nu cu adevărat. De fapt, niciodată nu m-am gândit serios nici să încerc măcar să-i fac ei vreun rău. Însă m-am înfuriat. Nu voiam decât s-o fac să tacă.

Pare un déjà-vu al morţii tatei. Doar că de data asta e mult mai rău. De asemenea, atunci l-am avut pe Hudson alături, ca să mă ajute. Acum sunt complet singură. Dacă se află ce am făcut, o să ajung la închisoare. Nu la casa de

corecție, ci la o închisoare adevărată, pentru *adulți,* poate pentru tot restul vieții mele.

Există o singură persoană care mă poate ajuta.

Nu am numărul de telefon al lui Nathaniel. Nu mi l-a dat. Şi chiar dacă l-aş fi avut, probabil că ar fi fost o idee proastă să sun de pe telefonul meu. Ar fi rămas o înregistrare a convorbirii, iar mama are acces la aceste înregistrări. Însă telefonul doamnei Bennett este pe blatul din bucătărie. L-aş putea folosi pe al ei ca să-l sun pe Nathaniel.

Apuc telefonul şi, bineînțeles, este blocat. Pare să aibă deblocare cu amprentă, aşa că ridic cu grijă degetul doamnei Bennett, îl apăs pe buton şi telefonul se deblochează ca prin minune. Acum am acces la tot ce e acolo, inclusiv lista ei de contacte. Numele lui Nathaniel este printre favorite, ceea ce îmi provoacă un mic ghimpe de gelozie în piept, dar acum nu e timp de asta. Apăs pe el fără ezitare.

Sună multă vreme şi încep să mă îngrijorez că nu va răspunde. La urma urmelor, ea l-a dat afară din casă. Probabil că e furios. Dar apoi, chiar când sunt sigură că va intra căsuța vocală, îi aud vocea mânioasă:

— Ce este, Eve?

— Nathaniel? Sunt eu, Addie.

La celălalt capăt urmează o pauză lungă.

— Addie? De ce suni de pe telefonul lui Eve?

— S-a întâmplat ceva.

Înghit nodul de frică din gâtlej. Am făcut un lucru groaznic, incredibil. Am nevoie ca Nathaniel să mă ajute să-l îndrept.

— Trebuie să vii acasă. Eu... nu cred că mai respiră.

— Addie, icneşte el. Despre ce vorbeşti? Ce s-a întâmplat?

— N-a fost vina mea, mă înec eu. Te rog, trebuie să vii...

Din nou, la celălalt capăt se aşterne tăcerea. Sunt sigură că o să-mi spună că va suna la poliție şi n-am de ce să-l

învinovățesc. Sau poate că trebuie să chemăm o ambulanță. Nu-mi dau seama dacă mai trăieşte sau nu, dar oricum ar fi, este grav rănită.

— OK, spune el în cele din urmă. Vin imediat.

CAPITOLUL 56

ADDIE

Nu ştiu exact unde se afla Nate, dar în mai puțin de douăzeci de minute aud cheia învârtindu-se în broasca uşii de la intrare. Cât l-am aşteptat, am rămas încremenită într-un colț al bucătăriei, strângându-mi genunchii la piept. De unde stau, nu văd chipul doamnei Bennett, dar îi văd tălpile desculțe. Nu s-a mişcat de când am lovit-o cu tigaia. Mi-e teamă că a murit şi mi-e şi mai teamă că, dacă ies din bucătărie, s-ar putea transforma într-un zombie.

Nu-mi vine să cred că este posibil s-o fi ucis pe doamna Bennett. Într-un fel, asta e mult mai grav decât ce s-a întâmplat cu tata. Pentru că acela a fost un simplu accident, dar acesta... am izbit-o în cap cu tigaia de trei ori. Ăsta nu e un accident. Niciun juriu nu va crede aşa ceva.

Apoi, tata era un bețiv inutil, însă este dificil să susțin că doamna Bennett merita să moară. N-o consider vreo persoană minunată, dar, în acelaşi timp, avea şi nişte

calități. Chiar dacă eu mă chinuiam rău să învăț materia de la clasă, îmi dau seama că era pasionată de predare.

Iar acum a murit.

Oh, Dumnezeule, a murit.

— Addie? se aude vocea lui Nathaniel strigându-mă.

— Aici!

Propria mea voce pare uşor strangulată.

— În bucătărie...

Uşa bucătăriei se deschide de perete şi Nathaniel dă buzna înăuntru. Arată altfel decât la şcoală. Fără cravată, descheiat la primii trei nasturi ai cămăşii şi cu părul ciufulit. În ciuda întregii situații, nu mă pot abține să nu mă gândesc la cât de sexy este.

— Addie?

Se holbează la mine – sunt chircită pe podea, legănându-mă uşor.

— Ce...?

— Este acolo.

Nathaniel dă ocol bucătăriei spre locul unde zace inertă doamna Bennett. Mă ridic şi-l urmez, dar păstrând o distanță sigură între noi. Mă uit la expresia de pe chipul lui, când o vede.

— Eve... murmură el. Apoi: Isuse. Ce s-a întâmplat?

— Eu... eu am cam...

Nu are rost să mint – nu pe el.

— Am lovit-o cu o tigaie în cap.

Sprâncenele lui Nathaniel se ridică până aproape de linia părului.

— *Ce* ai făcut?

— M-a amenințat că-i spune directoarei!

Îmi şterg o lacrimă gata să se prelingă pe obraz.

— Eu doar... n-am vrut să-i fac rău, dar a trebuit să fac ceva.

Nathaniel se aşază în genunchi lângă trupul inert şi îi pune o mână pe piept, ca să verifice dacă mai respiră. Mă aşteptam să fie panicat sau *ceva* de genul ăsta, dar pe faţă nu i se citeşte absolut nimic.

— Nu simt că i se mişcă pieptul, îmi spune el.

Nu sunt surprinsă, însă stomacul mi se întoarce oricum pe dos. Dacă ar fi fost doar rănită, am fi putut s-o ducem la spital. S-ar fi putut face bine. Dar dacă nu respiră...

— Unde e telefonul ei?

În tot timpul ăsta, l-am ţinut strâns în mână. I-l întind; are ecranul în continuare deblocat. După ce i-am scanat faţa, am dezactivat blocarea ecranului.

Nathaniel mi-l smulge din mână şi începe imediat să caute ceva. Se uită atent la ecran.

— Ce faci? îl întreb.

— A spus că are nişte poze.

Degetele îi încremenesc şi un zâmbet mic îi luminează chipul. Împunge în ecran.

— Dar acum nu mai are.

Se pare că Nathaniel tocmai a scăpat de nişte poze care ne incriminau. Însă faptul că am o relaţie cu profesorul meu păleşte în comparaţie cu delictul mult mai grav de a-mi fi ucis un alt profesor. Cobor privirea spre doamna Bennet, cu panica crescându-mi tot mai mult în piept.

— Ce-o să ne facem acum? murmur eu.

— O să fie totul în regulă, rosteşte el ferm.

Când îl aud spunând-o, parcă încep şi eu să cred că ar putea fi adevărat.

— Dar trebuie să ne acoperim urmele.

— Să ne acoperim urmele?

Ochii lui căprui sunt în continuare pironiţi asupra cadavrului soţiei sale.

— O să cumpăr un bilet de tren spre New York, folosind telefonul ei. Familia lui Eve locuieşte în New Jersey şi o să

spun că planifica să-şi viziteze neamurile. O să-i ducem maşina la gară şi o s-o lăsăm acolo.

— Dar...

Nu mă pot uita la doamna Bennett. Este absolut îngrozitor.

— Dar ce facem cu *ea?*

— O s-o îngropăm într-un loc unde n-o s-o găsească nimeni.

În vocea lui este o răceală care mă surprinde. Este vorba de soția lui, pentru numele lui Dumnezeu. La un moment dat în viață, a iubit-o îndeajuns încât să se însoare cu ea. Iar acum vorbeşte despre cum o să-i îngropăm cadavrul.

— Nu... nu ştiu ce să zic, bâigui eu.

Mă priveşte cu asprime.

— Cum adică?

— Nu este... nu este bine ce facem...

— OK, în regulă.

Se scarpină în părul deja nepieptănat.

— Atunci hai să chemăm poliția şi să spunem ce-ai făcut şi de ce. Apoi o să ne vedem iar după douăzeci şi cinci de ani sau după o viață.

Are dreptate. Adevărul este mai incriminator decât orice altceva.

Nathaniel nu mai aşteaptă să răspund.

— Vreau să te duci sus, spune el. În dulapul pentru lenjerie o să găseşti nişte aşternuturi curate. Ia unul ca s-o învelim în el.

Nu vreau s-o fac. Nu vreau să iau parte la asta. Dar el o face ca să mă ajute. Să mă ferească de închisoare, ca să putem fi împreună, aşa cum ne dorim.

O să fac tot ce-mi cere.

CAPITOLUL 57

EVE

Mă trezesc groaznic de derutată.

Întâi şi-ntâi, nu sunt în pat, acolo unde mă aflu de obicei când mă trezesc. Sunt întinsă pe o suprafață tare, pe care o recunosc imediat ca fiind podeaua bucătăriei.

Următorul lucru de care devin conştientă este bubuitul dureros din partea dreaptă a capului. Ca şi când cineva m-a pocnit în cap cu o cărămidă. De mai multe ori. Întind mâna spre scalp şi simt părul umed şi lipicios. Când retrag degetele, le văd pline de sânge.

În cele din urmă, devin conştientă şi de prezența soțului meu. Sunt întinsă pe podea, iar el stă în picioare lângă mine. Are telefonul meu în mână şi se uită la ceva de pe ecran.

Ce face acolo? De ce sunt întinsă pe jos?

Şi ce face Nate cu telefonul meu?

Încerc să mă ridic, dar mi se învârte capul. Pentru o secundă îmi vine să vomit, dar apoi senzația trece. Simt sub mine podeaua foarte rece. Îmi doresc să fiu în patul meu. Ce se petrece?

— Nate? întreb cu voce răguşită.

El flutură din gene, surprins. Probabil că s-a întors de undeva şi m-a descoperit aici, căzută pe jos în bucătărie şi inconştientă.

— Eve?

— Ce...?

Am gâtlejul pârjolit. Mă copleşeşte iar un val de ameţeală.

— Ce s-a întâmplat?

Nate nu-mi răspunde. Nu încearcă să mă ajute să mă ridic. Doar stă acolo şi se holbează la mine.

Ce se petrece aici? De ce n-ar...?

Stai aşa.

Îmi revine în minte o frântură de conversaţie avută cu Nate ceva mai devreme, în seara asta. „Vreau să divorţez". Eu i-am spus lui aceste cuvinte. I-am spus soţului meu că vreau să se mute de-acasă. De ce-aş fi zis aşa ceva?

Iar apoi, în timp ce zac întinsă pe podeaua rece din bucătărie, totul începe să-mi revină în amintire. Întâlnirea cu Higgins, cum i-am descoperit pe Addie şi Nate sărutându-se în sala de clasă, ultimatumul urmat de plecarea lui Nate de-acasă şi, în cele din urmă, Addie, care a intrat prin efracţie la mine în casă. Am încercat s-o fac să priceapă de vorbă bună, iar apoi...

M-a lovit! Fata aia m-a lovit cu tigaia în cap!

Iar acum sunt derutată. Pentru că i-am spus lui Nate să plece şi asta a făcut. Totuşi, acum stă aici, lângă mine, cu telefonul meu în mână. De cât timp zac pe jos? Categoric, nu eu l-am invitat să se întoarcă.

— Dă-mi telefonul, gem eu.

Din nou, nu-mi răspunde. Nu face decât să mă privească, având pe chip o expresie rău-prevestitoare.

— Am... am nevoie să...

Capul îmi bubuie la fiecare cuvânt. Dumnezeule mare, Addie m-a izbit cu ceva forţă.

— Sună la 112.

Mijeşte ochii spre mine.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

Încerc din nou să mă ridic şi de data asta sunt ţintuită la podea de un junghi puternic în tâmplă.

— Addie... m-a... m-a lovit cu o tigaie.

— Eşti sigură?

— Da.

Mintea mi se limpezeşte încetul cu încetul. Fac încă o încercare să mă ridic în capul oaselor şi de data asta reuşesc.

— Nate, fata... Fata aia are probleme *foarte* mari. Trebuie să vorbim cu Higgins despre ea.

— Ce uşor e pentru tine să zici asta.

Rânjeşte batjocoritor spre mine şi preţ de o clipă îmi este greu să-mi amintesc de ce l-am iubit vreodată.

— Nu viaţa *ta* va fi distrusă dacă vorbeşti cu directoarea.

Mă doare prea tare capul ca să am acum discuţia asta cu el.

— Îmi pare rău.

— Dumnezeule, chiar eşti lipsită de inimă.

Clatină din cap.

— Ce vrei să fac, Eve? Vrei să te implor?

Cade în genunchi lângă mine, pe podea.

— Te rog, Eve. *Te implor.* Nu te duce la Higgins cu povestea asta.

— Nate, gem eu.

— Te rog. N-o face.

— N-am de ales, Nate. Asta e corect să fac.

— Nu ai de ales.

Vocea lui are un ton batjocoritor, iar trăsăturile sale frumoase se schimonosesc de ură.

— Ai de ales. Dar îţi *place* ideea de a mă distruge. Fac pariu că te delectezi cu povestea asta.

Simt ca şi cum mi se înfige un ţurţure în cap. Nu e momentul pentru această conversaţie.

— Putem să discutăm mai târziu despre asta?

Mă ţin de laterala capului, apăsând palma pe scalp.

— Trebuie să-mi chemi o ambulanţă. M-a lovit tare de tot, serios.

Nate mă priveşte cu ochi sticloşi. Se uită în podea cu o expresie năucită.

— Nu.

— Nu? Ce naiba înseamnă asta?

— Înseamnă...

Ridică ochii spre mine.

— Înseamnă că n-o să te las să-mi distrugi viața.

Nu înțeleg pe de-a-ntregul ce vrea să spună cu asta. Sau nu înțeleg până când mâinile lui mi se încleştează pe gât.

— N-o să spui nimănui despre asta, Eve, mârâie el. N-o să te las.

Strânsoarea devine tot mai puternică şi simt că nu mai pot să respir. Ochii îmi ies din orbite şi în față îmi dansează pete negre. Mă agăț cu disperare de mâinile lui, dar Nate este mult mai puternic decât mine, mai ales că abia m-am trezit din starea de inconştiență.

Următoarele cinci secunde par să dureze o eternitate, timp în care îmi dau seama că soțul meu este foarte hotărât să mă sugrume. Va face orice ca să mă împiedice să-i stric reputația – va merge până într-acolo încât să mă ucidă.

Vederea mi se înceţoşează treptat. Sunt pe moarte. Bărbatul acesta mă omoară, chiar aici şi acum. Nu mai pot nici măcar să iau o ultimă gură de aer înainte de a-mi da duhul, fiindcă el îmi striveşte beregata. În timp ce viața se scurge din mine, mă întreb cui îi va păsa dacă mor. Nu părinților mei, cu care abia dacă mai vorbesc de sărbători. Poate lui Jay, deşi într-o anumită privință şi el va fi uşurat.

Şi categoric nu soțului meu – el este cel care stoarce acum viața din mine şi chipul lui e ultimul pe care-l văd înainte de a muri.

CAPITOLUL 58

ADDIE

Aleg un cearşaf albastru închis în care s-o învelim pe femeia pe care am ucis-o.

Au aici mai mult aşternuturi albe şi crem, aşa ca a trebuit să caut nițel ca să găsesc o culoare mai închisă. Părul moartei e năclăit de sânge şi cele albe s-ar păta. Albastru închis e mult mai bine.

În timp ce cobor treptele cu cearşaful împăturit în brațe, simt că mă copleşeşte un val de amețeală. Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva. Nu-mi vine să cred că doamna Bennett zace fără viață în bucătărie şi asta doar din vina mea. De fiecare dată când mă gândesc, tremur din toate încheieturile.

Slavă cerului că Nathaniel are atâta sânge rece încât să ştie ce e de făcut. Evident, are dreptate când spune că n-o să fie prea bine de mine dacă vom chema poliția.

Intru în bucătărie, aşteptându-mă să găsesc lucrurile aşa cum le-am lăsat. Dar în loc să dau peste doamna Bennett întinsă pe jos şi de Nathaniel în picioare, lângă ea, îl văd ghemuit alături de trupul inert. Iar umerii i se cutremură.

— Nathaniel? Eşti bine?

Preț de o secundă, pare că nici nu m-a auzit. Apoi se răsuceşte spre mine şi văd că are ochii uşor umezi. Oare plânge? Arată mult mai tulburat decât era când am plecat eu de-aici, dar presupun că are sens să fie aşa. Probabil abia acum a conştientizat pe deplin că nevastă-sa e moartă.

Probabil că, şi după tot ce i-a făcut femeia asta, tot ține la ea într-o oarecare măsură.

După o tăcere care pare nesfârşită, se ridică în picioare.

— Sunt bine. Hai să terminăm odată cu asta.

Minunat.

Următorul pas este s-o învelim pe doamna Bennett în cearşaf. Adică va trebui să mă apropii de cadavrul ei, ceea ce aproape că mă face să vărs. Dar trebuie s-o fac, n-am încotro. Dacă n-o fac, o să mă duc la închisoare pentru tot restul vieții mele. Şi nu e ca şi când, dacă-mi ispăşesc pedeapsa, ea o să învie.

Aşa că trag adânc aer în piept şi vin alături de Nathaniel, lângă trupul inert al soției lui. Însă mi se pare ciudat s-o văd într-un loc uşor diferit față de cum am lăsat-o. Credeam că e mai aproape de insula din bucătărie.

— Ai mutat-o? întreb eu.

Dă din cap.

— M-am gândit că o să ne fie mai uşor s-o învelim aici.

Se gândeşte la toate.

Mă las pe vine lângă doamna Bennett, cu inima bubuind. Trăsăturile i s-au pleoştit de tot şi buzele au început să se albăstrească. În părul castaniu are sânge închegat, iar şuvițele s-au lăbărțat pe podea. Apoi mai observ ceva: urmele de un roşu întunecat de pe gât.

Mă uit țintă timp de o secundă la urmele acelea. M-am apropiat eu însămi de doamna Bennett când am vrut să verific dacă mai trăieşte şi sunt aproape sigură că nu erau acolo. Categoric le-aş fi observat.

— Ce-are aici, pe gât? răbufnesc eu.

Nathaniel coboară privirea, ca să cerceteze petele. Se încruntă.

— Hristoase, cine ştie?

— Nu erau aici înainte, nu-i aşa?

Îmi smulge cearşaful din mână şi începe să-l despăturească.

— Ba da, erau.

Erau? Îmi muşc buza de jos, incapabilă să-mi dezlipesc privirea de urmele acelea de un roşu intens. Aproape că au formă de... degete.

Ce ciudat.

— Hei, se răsteşte Nathaniel la mine.

A despăturit cearşaful şi l-a întins pe lângă trupul doamnei Bennett.

— Ai de gând să mă ajuți sau nu?

Dintr-odată, simt cum mi se învârte capul. Chiar o să facem asta? Chiar o să scăpăm de cadavrul doamnei Bennett şi o să muşamalizăm totul? Nu pare corect ce facem.

— Cred, încep eu încet, ridicându-mă în picioare, că ar trebui să sunăm la poliție.

Nathaniel se ridică şi el şi vine după mine când mă vede ieşind din bucătărie, ca să mă îndepărtez cât pot de cadavru. Mă prinde de braț când sunt deja aproape în living.

— Addie, spune el pe un ton sever.

Nici măcar nu pot să-l privesc. De ce ar *vrea* să mai fie cu mine după tot ce-am făcut? Trebuie să mă predau. Deja am ucis doi oameni. Sunt *pericol public.*

— Addie.

De data asta şi-a îmblânzit un pic vocea.

— Addie, te rog, uită-te la mine.

Mă întorc spre el fără tragere de inimă. Nathaniel mă priveşte; are o cută adâncă între sprâncene.

— Pentru tine fac asta.

— Nu e nevoie.

— Addie, trebuie să ştii ceva...

Slăbeşte strânsoarea de pe brațul meu.

— Eve nu era deloc în regulă. Nu era un om bun. Ne-ar fi distrus pe amândoi, în loc să ne lase în pace să fim împreună. Şi *ar fi râs* pe seama noastră.

Buza de jos îmi tremură uşor.

— N-ai de unde să ştii.

— Ba ştiu, insistă el. Sunt sigur că te-a provocat, de ai făcut ce-ai făcut... iar acum îți vei petrece toată viața în închisoare din cauza ei! Nu voi permite să ți se întâmple una ca asta.

Am un nod în gât care nu mă lasă să vorbesc.

Întinde mâna şi mă prinde cu degetele de bărbie, ca să ridic capul şi să mă uit la el.

— N-aş lăsa-o niciodată să-ți facă rău. N-aş lăsa pe nimeni să-ți facă rău, Addie. Ştii asta, nu?

— Ştiu, reuşesc să spun într-un final.

Se apleacă şi îşi lipeşte buzele de ale mele. Pentru prima dată, nu simt nicio furnicătură şi nicio senzație de incitare ca răspuns la sărutul lui. Ci doar o senzație oribilă şi sumbră în capul pieptului.

— N-o să-i las să te arunce în închisoare, spune el ferm. Putem să trecem peste asta şi să fim împreună. Dar trebuie să facem lucrurile ca la carte. Mă pot baza pe tine. Addie?

— Da, mormăi eu.

— Aşa te vreau.

Îmi urmăreşte cu degetul conturul maxilarului.

— Dulcea mea Adeline. O să fim atât de fericiți împreună. Sunt aşa de norocos că te-am întâlnit.

Dau din cap fără un cuvânt.

— Ține minte, continuă el, dacă şi când va veni poliția, neagă totul.

O să fac tot ce-mi cere. Şi când se va termina totul, în sfârşit vom putea fi împreună.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 59

NATE

N-am ucis niciodată până acum.

Nu m-am gândit vreodată că o voi face. La urma urmelor, nu sunt vreun criminal maniac, dar scriitorii simt mult mai intens emoțiile decât restul oamenilor, aşa că dintotdeauna am crezut că în anumite împrejurări s-ar putea să am în mine această pornire. De cele mai multe ori, scriitorii comit acte de violență împotriva propriei persoane – se sinucid. Ernest Hemingway s-a împuşcat, Virginia Woolf s-a înecat, iar David Foster Wallace s-a spânzurat, ca să dau doar câteva exemple.

Interesant, dar eu nu m-am gândit niciodată la sinucidere. Chiar şi în momentul în care Eve îmi amenința modul de a-mi câştiga existența, nu mi-a trecut nicio secundă prin minte acest gând. Nu cred în viața de apoi – convingerea mea este că, odată ce-ai murit, mort rămâi. Şi

cred că după moarte nu mai este nimic. Nimic altceva decât un abis din care nu mai există cale de întoarcere.

Îmi imaginez moartea ca şi când ai sta pe marginea acestui abis, ştiind că te poți prăbuşi în gol în orice secundă. Numai de şerpi mă tem mai mult decât de moarte.

În timp ce-i luam viața soției mele, am văzut frica din ochii ei. Am văzut-o stând pe marginea abisului, înfricoşată să nu cadă.

Nu are pe cine să dea vina, în afară de ea însăşi.

Iar acum, cadavrul său zace în portbagajul maşinii mele, învelit într-un cearşaf. Eve a cumpărat ea însăşi aşternuturile astea, îmi amintesc când i-am spus cât urăsc albastrul acela închis. Oare s-o fi gândit vreodată că, în cele din urmă, cearşafurile acestea îi vor acoperi cadavrul? Mă îndoiesc. Şi cea mai mare satisfacție am avut-o s-o văd desculță. Soția mea avea o pasiune bolnavă pentru pantofi; aşadar, pentru faptele ei necugetate, cea mai potrivită pedeapsă este să petreacă veşnicia desculță.

Dacă aş fi tras pe dreapta la un control al poliției, camuflajul albastru închis nu ar rezista prea mult, însă din fericire am alte planuri pentru ea în viitorul apropiat. Înainte să ieşim din casă am curățat sângele din bucătărie, iar Addie a verificat, de-a dreptul paranoică, să nu cumva să lăsăm ceva în urmă. În timp ce mă uitam la ea cum freacă obsesiv podelele, mi-am spus în gând: *„Piei, pată blestemată! Piei, îți spun!”*[7], dar mă îndoiesc că ea ar fi înțeles la ce mă refer. Copiii abia dacă mai învață câte ceva din Shakespeare. Aş încerca eu, dar deja i-am cadorisit cu Poe – nu se poate aştepta cineva să fac chiar totul.

---

[7] Replică din piesa „Macbeth", în volumul *Teatru*, de William Shakespeare, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964, traducere de Ion Vinea (n. tr.).

Addie conduce maşina din spatele meu. Este Kia lui Eve. Addie nu are încă permis de conducere, ci doar unul care-i permite să ia lecţii de şofat, dar trebuie să riscăm, n-avem de ales. Trebuie să ducem maşina lui Eve în parcarea de la gară. Am folosit telefonul ei ca să cumpăr un bilet Amtrak pentru un autobuz care pleacă spre miezul nopţii din Gara de Sud şi ajunge în Gara Penn patru ore mai târziu. Nu mă aştept ca vreuna dintre aceste precauţii să se susţină la o cercetare mai atentă, dar vor reprezenta o poveste adecvată până când ies la iveală mai multe informaţii.

Menţin viteza un pic sub limita legată. Addie mă urmează cam la două lungimi de maşină. Mi-o imaginez cu mâinile încleştate pe volan, în poziţia nouă-trei, cu piciorul drept alternând între acceleraţie şi frână. Chiar şi acum, cu cadavrul soţiei mele în portbagaj, mă excit când mă gândesc la Addie. Un lucru într-adevăr ruşinos.

Dacă reuşim să ajungem la gară, vom fi liberi.

Sau cel puţin eu aşa voi fi.

După cum mă aşteptam, gara e aproape pustie. Addie trage cu grijă Kia pe un loc din parcarea exterioară. Eu nici nu intru în parcare, ca măsură de precauţie pentru situaţia în care există camere de luat vederi. O văd cum coboară din maşină şi se îndreaptă spre Honda mea, strângându-şi bine pe trup geaca pufoasă.

Pentru o clipă îmi trece prin minte s-o las pur şi simplu acolo. Dar nu. O să am nevoie de ea pentru etapa următoare.

Cu obrajii rozalii de la frig, se aşază pe locul pasagerului. Genele îi flutură sugestiv când mă priveşte şi o secundă mă copleşeşte tristeţea profundă că aceasta este ultima dată când vom fi împreună. E doar vina lui Eve. De ce n-a putut lăsa lucrurile aşa cum erau? Am fost un soţ absolut exemplar. Nu un beţiv, ca tatăl lui Addie. Nu ţipam la ea, nici n-o băteam şi nici nu pariam economiile noastre de-o

viață. Serios, merit o medalie că am făcut față nevrozelor ei în felul acesta eroic.

Apoi a mai şi avut tupeul să-mi amenințe modul în care-mi câştig existența. *Cariera.* Când am strâns-o de gât n-am simțit decât uşurare profundă.

— OK, spune Addie aproape în şoaptă. Am făcut-o.

Crede în continuare că ea este cea care a ucis-o pe Eve. Dacă i-aş spune că porcii zboară, m-ar crede.

— Foarte bine. Dar acum trebuie să scăpăm de cadavru.

Chipul ei rotund se înverzeşte.

— Să scăpăm de...

— O s-o îngropăm, o lămuresc eu. Ca un soi de ceremonial funerar.

— Oh.

Îşi priveşte mâinile.

— OK.

Nu am în minte un loc anume, dar ştiu zona, în mare. Există o şosea lungă şi pustie care duce spre un petic cultivat cu dovleci, unde mergeam deseori în copilărie. Acum peticul ăla e invadat de vegetație şi este deja noiembrie, deci oricine-ar căuta bostani ar fi dezamăgit. Cred că pot găsi drumul spre ceea ce va deveni locul de veci al soției mele, în timp ce ea se prăbuşeşte în abisul eternității.

CAPITOLUL 60

ADDIE

Am ajuns la parcela cu dovleci.

Sau cel puțin asta era cândva – cu mulți ani în urmă, în copilăria lui Nathaniel. Acum, pancarta care anunță că dovlecii pot fi culeşi de oricine este îngropată în vegetație şi acoperită de un strat gros de pământ şi murdărie. Nu ştiu când a cules cineva ultima oară un dovleac de aici, dar trebuie să fi fost în urmă cu mulți, mulți ani.

Nate a parcat Honda cam la aproape un kilometru distanță, unde drumul a devenit prea dificil ca să-l parcurgem cu maşina. A deschis portbagajul şi mi-a întins două lopeți; apoi a luat în brațe cadavrul soției sale. O duce aşa cam de cincisprezece minute, ceea ce mă face să mă întreb dacă un cadavru este mai greu sau mai uşor decât un corp viu.

Îmi imaginez că parcela asta a găzduit cândva o grămadă de dovleci portocalii şi dolofani, dar acum cei rămaşi sunt zdrobiți şi putrezi – pe jumătate mâncați de animale. Încălțările mi se afundă drept în mijlocul unuia dintre ei şi tresar. Când o să ajung acasă trebuie să găsesc o cale să-mi curăț sneakerşii, fiindcă acum sunt murdari de noroi şi mâzgă scârboasă de bostan putrezit, poate şi de sângele doamnei Bennett.

— Ce zici, e bine aici?

Nathaniel dă cu piciorul într-un bulgăre de țărână.

Din cauza iernii care stă să vină, pământul s-a întărit deja, dar în locul ăsta pare un pic mai moale. Să zicem.

Fără să aştepte răspunsul meu, Nathaniel lasă cadavrul soției sale direct pe pământ. Întinde mâna şi îi dau una dintre lopeți. Înfige lama în sol şi geme uşor, apoi o ridică iar. După ce scoate trei lopeți de pământ, ridică privirea spre mine.

— Tu ce aştepți? Am adus două lopeți cu un motiv.

Mă uit plină de îndoială la lopata pe care-o țin în mână. Nu vreau să fac asta. Nu vreau să sap un mormânt pentru profesoara mea de matematică. Nu vreau decât să plec acasă. De ce n-oi fi stat eu acasă în seara asta? Puteam să fiu la căldură, în patul meu confortabil, citind un volum de poezii.

— Mi-e frig, îi răspund, fiindcă pare o scuză la fel de bună ca oricare alta.

— Atunci apucă-te de săpat, ca să te încălzeşti.

Îşi scoate fesul negru, să-mi demonstreze cât de tare s-a încins.

— Haide. Nu vreau să stau aici toată noaptea.

Se uită la mine de parcă n-aş avea de ales. Ridic lopata şi înfig lama în pământ. Deloc surprinzător, se simte ca şi când aş săpa într-o stâncă. Pământul abia dacă se fărâmițează un pic. Dar Nathaniel mă țintuieşte în continuare cu privirea, aşa că încerc din nou. A doua oară am ceva mai mult succes, iar a treia oară îmi iese şi mai bine. Când scot pământul şi-l arunc într-o parte, am grijă să nu nimeresc peste cadavrul învelit în cearşaf albastru închis.

— Aşa, vezi, spune el. Acum hai să ne mişcăm repede. Nu vrem să ne prindă răsăritul săpând.

Nu ştiu exact la ce oră răsare soarele, dar abia dacă a trecut de miezul nopții. Ideea că va trebui să săpăm pentru

următoarele şase sau şapte ore este absolut îngrozitoare. Îndeajuns încât să măresc ritmul.

Săpăm în tăcere încă vreo nouăzeci de minute. Odată ce trecem de primul strat de pământ, este mult mai uşor şi începem să facem progrese rapide. Destul de repede, săpăm o groapă de 1,80 de metri lungime şi vreo 60 de centimetri lățime. Când am atins adâncimea de jumătate de metru, am intrat amândoi înăuntru şi m-am simțit un pic ca şi când ne-am fi săpat propriul mormânt.

Nathaniel se opreşte şi-şi şterge sudoarea de pe frunte. În ciuda temperaturilor sub limita înghețului, ne-am scos amândoi hainele cam acum o oră.

— OK, spune el. Întinde-te aici.

Mă uit la el de parcă şi-ar fi pierdut mințile.

— Poftim?

— Trebuie să ne asigurăm că groapa are măsura potrivită, îmi explică el nerăbdător. Aşa că trebuie să te întinzi aici, ca s-o măsurăm. Amândouă aveți cam aceeaşi înălțime.

— Nu vreau să mă întind, îi spun cu voce timidă.

Nathaniel aruncă lopata pe pământ.

— Trebuie să mă lupt cu tine pentru fiecare pas din treaba asta?

În ochii lui se vede o umbră întunecată, necunoscută mie. Credeam că-l înțeleg mai bine decât oricine din lume. Credeam că sunt sufletul lui pereche. Dar a început să-mi devină limpede că există o parte a lui Nathaniel pe care n-o cunosc.

— Ce erau urmele alea roşii de pe gâtul ei? îl întreb pentru a doua oară. Însă de data asta cu ceva mai multă fermitate.

— Poftim?

O pală de vânt îmi trece pe la urechi şi mă cutremur.

— Urmele alea roşii de pe gât. Sunt sigură că nu le-a avut înainte. Arătau aproape ca nişte urme de degete.

Nathaniel mă priveşte țintă, cu trupul încordat.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Doar că...

Clipeşte spre mine.

— Sugerezi cumva că eu sunt responsabil pentru urmele alea?

Deschid gura, însă unicul sunet care-mi iese din gâtlej este un chițăit anemic.

— Sugerezi cumva, continuă el, că nu era de fapt moartă când ai ieşit tu din bucătărie?

Vocea îi coboară cu câteva tonuri.

— Şi că s-a trezit cât erai tu sus, amenințând că-mi distruge viața?

Vocea îi coboară şi mai mult, până ajunge un şuierat.

— Aşa că n-am avut de ales decât s-o sugrum...?

Nici măcar nu pot să respir când mă țintuieşte cu privirea, cu ochii lui de obicei căprui, acum grozav de întunecați în lumina tulbure a razelor de lună ce pătrund în mormânt. Ne uităm unul la altul prin ceața înghețată a parcelei cu dovleci, un timp care pare o veşnicie şi jumătate. Felul în care a rostit vorbele acelea îmi trimite un frison oribil pe şira spinării. „N-am avut de ales decât s-o sugrum.” Pare atât de real – de parcă ar vorbi serios.

Apoi îmi vine în minte alt gând îngrozitor.

Dacă Nathaniel şi-a ucis soția, sunt singura persoană, în afară de el, care ştie ce s-a întâmplat în seara asta. Acum contează pe faptul că o adolescentă n-o să divulge totul la poliție. Şi am venit până aici cu maşina lui, iar acum o jumătate de oră eu i-am trimis mesaj mamei că mă duc la culcare şi totul e în regulă. Nimeni nu ştie că sunt aici, cu el.

În multe feluri, cel mai inteligent lucru ar fi să mă ucidă şi pe mine, chiar acum.

— Nate... şoptesc eu. Te rog.

Ochii lui par două găuri negre.

— Ce mă rogi?

Îmi imaginez cum şi-a încleştat degetele pe gâtul soției lui, împiedicând-o să mai respire.

— Te rog, nu...

Îmi tremură genunchii şi mă tem să nu-mi cedeze. Mă tem să *respir.* De fapt, mă tem şi mai tare că s-ar putea să fac pe mine. Dar chiar în momentul în care simt că nu mai pot rezista nici o milisecundă, Nate clatină din cap şi păşeşte într-o rază de lună, ceea ce face ca ochii lui să arate din nou normal.

— Nu mai fi ridicolă, Addie, spune el. Ştii că n-am ucis-o eu. *Tu* ai ucis-o.

Înghit în sec.

— Oh.

— Isuse, încetează să-ți mai laşi imaginația s-o ia razna.

— Scuze, murmur eu.

În timp ce bubuitul inimii se domoleşte încetul cu încetul, încerc să-mi spun că are dreptate. Categoric îmi imaginez chestii. Nathaniel nu şi-ar sugruma nevasta. N-ar face *aşa ceva.*

Iar dacă a făcut-o – dacă urmele acelea de degete sunt ale lui –, categoric a avut un motiv temeinic. Dacă a făcut-o, a fost ca să mă protejeze pe mine. Să ne protejeze *pe noi.* Am încredere în el.

Cel puțin aşa cred.

Se uită în pământ, ca şi când ar cugeta la următoarea mişcare. Nu vreau să mă întind în groapa asta – chiar nu vreau, deloc. În cele din urmă, el ridică un umăr.

— OK. Sunt sigur că am săpat îndeajuns.

Oh, slavă cerului.

— Hei, ascultă, continuă el. Tocmai mi-am amintit că nu i-am luat şi geanta din portbagaj. Probabil ar fi mai bine s-o aruncăm aici, cu ea cu tot. Şi putem să-i oprim şi telefonul.

— OK.

Se uită la ceas.

— Hai că mă duc s-o iau. Mă întorc imediat.

— Merg şi eu cu tine.

Nathaniel îmi aruncă o privire de parcă aş fi idioată.

— Addie, trebuie să sapi în continuare. Să terminăm treaba. Ți-am zis – mă întorc imediat.

Nu vreau să mă lase aici singură, în tâmpitul ăsta de mormânt dintre dovleci. Dar este limpede, din expresia de pe chipul lui, că n-o să-mi dea voie să-l urmez. Şi are dreptate. Trebuie să sap mai departe.

— Grăbeşte-te, îi spun eu.

— Îți promit că mă grăbesc.

Îmi aruncă o privire lungă.

— Şi aminteşte-ți, orice s-ar întâmpla, neagă totul.

Cu aceste vorbe înțelepte, escaladează peretele gropii. Îşi recuperează haina de unde a abandonat-o, pe pământ, şi şi-o aşază pe umeri. Îl privesc îndepărtându-se, până când zgomotul făcut de ghetele lui strivind frunzele uscate se stinge, purtat de vânt.

CAPITOLUL 61

ADDIE

O oră. A trecut o oră.

Am mai adâncit groapa cu vreo 30 de centimetri şi Nathaniel tot nu s-a întors. În niciun univers nu i-ar fi luat o oră întreagă ca să se ducă până la maşină şi să se întoarcă la parcela de dovleci.

Deci unde este?

— Nathaniel? strig eu.

Nu vreau să-i urlu numele în pustietatea asta, dar trebuie să dau de el. În primul rând, am nevoie să mă ducă acasă. Şi în al doilea rând, unde mama dracului s-a dus? Nu durează mai mult de cincisprezece minute să ajungi înapoi la maşină.

Este oare posibil să se fi întors la maşină şi să fi plecat, pur şi simplu?

Nu, nu este posibil. Nathaniel nu mi-ar face aşa ceva. Nu m-ar abandona aici.

Ies din groapă şi nimeresc cu genunchiul într-un dovleac putrezit. Poate că mormântul e deja suficient de adânc, nu sunt sigură. Presupuneam c-o să-mi zică el.

— Nathaniel! strig din nou, iar ecoul vocii mele răsună singuratic printre copaci.

Niciun răspuns.

Aş vrea să mă duc să-l caut, dar sunt atât de năucă încât nici măcar nu ştiu în ce direcţie s-o apuc. Dacă plec de aici, nu sunt sigură că aş găsi iar locul.

Cadavrul lui Eve Bennett este în continuare înfăşurat în cearşaful acela albastru închis. Dacă Nathaniel nu-i aici, va trebui s-o rostogolesc eu în groapă. La urma urmelor, de aia am făcut toate astea.

Mă ghemuiesc lângă trupul fără viaţă. Nu vreau s-o ating. Ştiu că e o prostie. *Moartea* nu este contagioasă. Când l-am lăsat pe tata zăcând la piciorul scărilor, îmi amintesc că nici de el n-am vrut să mă apropii. Hudson a fost cel care a avut curajul să verifice dacă mai respiră sau nu.

Haide, Addie. Trebuie s-o faci.

Trag adânc aer în piept şi o rostogolesc pe pământ. Trupul este încă inert, ca o păpuşă de cârpe. Am auzit că în cele din urmă cadavrele înţepenesc, însă ei nu i s-a întâmplat încă lucrul ăsta. O mai rostogolesc de două ori până când ajunge la marginea mormântului pe care l-am săpat cu Nathaniel. Are mărimea perfectă. Aşa că o împing înăuntru.

Cadavrul aterizează în groapă cu un bufnet. Când cade, văd că a scăpat ceva din cearşaf. Trebuie să cobor iar în mormânt ca să verific ce anume şi rămân îngrozită când constat că este vorba despre geanta doamnei Bennett.

Deci n-am lăsat-o totuşi în portbagaj.

Nu pricep. Nathaniel a spus că geanta a rămas acolo, însă e limpede că nu aşa stau lucrurile. S-a înşelat? Sau m-a minţit?

Trebuie să-l găsesc. Nu mai pot face asta de una singură.

Dau drumul genţii înapoi în groapă. Nu vreau să mai fac absolut nimic înainte de a-l găsi pe Nathaniel, dar nu pot lăsa lucrurile aşa. Nu pot să plec şi să las un mormânt deschis cu un cadavru înăuntru, mai ales că e posibil să nu mai găsesc drumul înapoi.

Aşa că ies din nou din groapă. Apuc lopata şi arunc înăuntru cât de mult pământ pot. Acopăr cadavrul cu un strat zdravăn de ţărână – mai mult decât suficient ca să ţină animalele la distanţă, dar tot mi se pare posibil să-l descopere cineva. Adică, dacă s-ar aventura cineva să se plimbe până în locul ăsta unde vin dovlecii să moară.

Frunzele au căzut nu de mult din copaci, stau peste tot adunate în grămezi. Nu mă mai obosesc cu pământul şi adun cât mai multe frunze cu lopata, împingându-le în groapă. Continui astfel până când o umplu până-n margine.

E bine. De la doi paşi distanţă, groapa este acum complet invizibilă.

După ce m-am îngrijit şi de asta, mă îndrept spre ieşirea de pe parcela cu dovleci, urmând borna marcată prin semnul de la intrare. Sunt sigură că am făcut stânga când am venit aici, deci asta înseamnă că pentru a ajunge de unde am plecat trebuie să fac dreapta. Nu-i aşa?

Frate, aş vrea să fi fost mai bună la matematică.

Mă împleticesc pe aleea acoperită de pietre şi frunze alunecoase. La venire am trecut şi printr-un luminiş, dar nu sunt singură că acum mă aflu pe drumul cel bun. Este foarte posibil să mă adâncesc şi mai mult în pădure. După câteva minute, îmi simt încălţările ude şi pline de noroi.

— Nathaniel? strig din nou.

Niciun răspuns. Pentru numele lui Dumnezeu, unde este?

Am mers douăzeci de minute şi tot nu-l văd nicăieri. Nu l-am găsit cât timp am bântuit prin preajmă, nu i-am găsit nici cadavrul din care să se înfrupte veveriţele – nu e nicăieri. Încep să intru în panică, dar apoi cobor privirea şi văd pe pământ ceva cunoscut: urme de cauciucuri.

Maşina lui a fost *aici. El* a fost aici. A reuşit să se întoarcă la maşină; apoi a plecat şi m-a lăsat în pustietatea asta. Dar de ce-ar face aşa ceva? Trebuie să fi avut un motiv, însă nu reuşesc în ruptul capului să-mi dau seama care să fi fost acela. Însă acum, cel puţin, pot să-mi găsesc drumul înapoi.

Merg pe urmele de cauciucuri încă un kilometru şi jumătate. S-a făcut trei dimineaţa şi când ajung iar la drumul principal, descopăr că e complet pustiu. Nu trece nici măcar o maşină căreia să-i fac semn să oprească. Nu că mi-aş dori asta. Când îşi vor da seama că doamna Bennett a dispărut, nu ar fi prea bine dacă cineva ar raporta că m-a văzut pe aici la trei dimineaţa. Lucrul ăsta m-ar incrimina foarte tare.

Scot telefonul din buzunar. Măcar aici am iar semnal. Desigur, ce aş putea face cu el? Nu pot să chem un Uber să mă preia din locul ăsta ca să mă ducă acasă. Şi categoric n-

o pot suna pe mama să-i explic cum am ajuns în pustietatea asta şi că am nevoie să vină să mă ia acasă. Se presupune că sunt deja acolo şi dorm în patul meu.

Deschid aplicația Snapflash şi îi trimit un mesaj lui Nathaniel.

Eu: Unde eşti? Trebuie să ajung acasă.

Mă uit țintă la ecran, aşteptând să-mi răspundă şi să-mi explice de ce m-a lăsat aici. Dar nu-mi răspunde nimeni. Orice-a făcut şi din orice motiv ar fi făcut-o, nu-mi răspunde. Iar eu n-am numărul lui de telefon.

Ceea ce înseamnă că, efectiv, nu există decât o singură persoană în lumea asta pe care o pot suna acum.

Hudson.

Deja împărtăşim un secret îngrozitor. Ce mai contează încă unul?

Ezit, încercând să decid dacă e bine să-l trezesc din somn la trei dimineața. Urăsc să-i fac asta; totuşi, este vineri seara. Poate să doarmă mai târziu mâine-dimineață.

Chiar sper, sper din toată inima că nu are telefonul pe silențios.

Selectez numele din lista de contacte. E înregistrat la numere favorite, deşi nu l-am mai sunat de aproape un an. Mă întreb dacă eu mai sunt în lista lui. Poate că m-a blocat. Poate că-l sun degeaba.

Destul că telefonul sună, sună, sună şi iar sună, dar nu-mi răspunde nimeni.

Minunat.

Ei bine, asta e. N-am pe cine să chem. Hudson era singura mea şansă de salvare, dar nu-mi răspunde din cine ştie ce motiv. Acum trebuie să găsesc altă modalitate de a ajunge acasă de una singură.

Chiar când sunt pe cale să mă aşez pe marginea drumului şi să izbucnesc în lacrimi, telefonul începe să sune. Nathaniel! Ştiam că va veni după mine. Ştiam că nu m-ar lăsa aici.

Dar apoi am parte de o surpriză: pe ecran nu apare numele lui Nathaniel, ci al lui Hudson.

— Addie?

Pare obosit şi confuz.

— Tu... tu m-ai sunat adineauri?

— Da.

Strâng telefonul atât de tare în mână, încât mă tem să nu-l sparg.

— Am... am nevoie de ajutorul tău.

— Este trei dimineața, subliniază el deloc încurajator.

— Ştiu.

Lasă să-i scape un căscat prelung.

— Deci, ce-ți trebuie la trei dimineața?

— Am nevoie să vii să mă iei.

— Ăăă, părinții mei n-o să mă lase să iau maşina la ora asta. Şi nu am decât drepturi limitate să conduc, aşa că tehnic vorbind, nici măcar n-am voie să conduc.

— Ştiu.

La celălalt capăt al firului urmează o tăcere lungă.

— Unde eşti?

Verific GPS-ul. Dacă n-aş avea aşa ceva, mi-ar fi imposibil să ştiu unde mă aflu. Recit adresa. Îmi dau seama că o introduce în telefonul lui şi apoi înjură în şoaptă.

— Addie, o să-mi ia aproape o oră ca să ajung acolo.

— Ştiu.

Îmi țin respirația, aşteptând să văd ce va decide. Hudson şi cu mine nu mai suntem prieteni. Iubita lui pare să mă disprețuiască. Şi dacă e prins strecurându-se afară din casă şi luând maşina în creierii nopții, va fi pedepsit pe vecie. Are un milion de motive să mă refuze. Şi totuşi...

— Pornesc spre tine, spune el.

CAPITOLUL 62

ADDIE

Îi ia patruzeci şi opt de minute să ajungă.

Probabil că n-a gonit pe şosea, fiindcă dacă l-ar fi oprit poliția, ar fi rămas fără permis. Dar, ştiindu-l pe Hudson, îmi dau seama că a mers cât de repede a îndrăznit. Când rabla lui prăpădită trage pe dreapta lângă mine, aproape că plâng de uşurare.

Mă aşez lângă el, pe scaunul pasagerului, şi atunci văd cât de obosit arată. Părul lui blond deschis este nepieptănat şi ciufulit, şi are ochii nedormiți. Nu mă surprinde, având în vedere că l-am dat jos din pat.

— Îți mulțumesc foarte mult. Îți... îți rămân datoare.

Îmi aruncă o privire aspră.

— Rămân datoare încă *o dată,* adaug iute.

Mă cercetează atent, coborând privirea spre mâinile mele murdare şi pline de băşici, spre blugii plini de noroi şi, în cele din urmă, spre încălțările acoperite de mâzgă de dovleac. Dar nu spune nimic. Pur şi simplu se înscrie iar pe drum şi o porneşte înapoi.

În următoarele câteva minute mergem în tăcere. Radioul este pornit; fiind atât de târziu, nu prea sunt difuzate

reclame. Îmi sprijin capul de tetieră, lăsând muzica să treacă prin mine.

— Deci, începe Hudson, care e treaba?

— Este... ăăă... poveste lungă.

— Ei bine, în următoarea oră o să tot mergem, aşa că avem timp.

Îmi doresc mai mult decât orice să-i pot spune lui Hudson tot ce s-a întâmplat în seara asta. Îmi doresc să-i pot spune şi el să înţeleagă şi apoi să-mi spună exact ce am de făcut. Aşa era relaţia noastră înainte – genul de relaţie în care ar fi făcut absolut orice pentru mine. Dar apoi a fost nevoit chiar să facă absolut orice pentru mine şi după aceea n-am mai fost prieteni.

— Am luat nişte decizii greşite, spun într-un final.

— OK...

Nu pot să-i spun. Vreau, dar nu pot. În ciuda faptului că Nathaniel m-a lăsat acolo, nu-l pot trăda.

Aşa că, în loc să-i răspund, mă întorc cu spatele şi mă uit pe geam. Nu ne mai spunem niciun cuvânt tot drumul. Şi la un moment dat, cam cu cincisprezece minute înainte de a ajunge la destinaţie, îi bâzâie telefonul şi mă îngrozesc la gândul că ai lui şi-au dat seama că a plecat de-acasă şi acum o să-l pedepsească pe viaţă. Sunt conştientă că se uită la mine ori de câte ori ne oprim la semafor, dar încerc să-l ignor. După tot ce-am făcut, categoric nu-mi va mai vorbi vreodată. Niciodată.

Ajungem în dreptul casei mele şi Hudson mă cercetează cu privirea pentru ultima dată. Ochii lui de un albastru deschis par trişti.

— Încă poţi vorbi cu mine dacă ai nevoie, Addie.

Mă abţin să-i spun că probabil prietena lui n-ar fi de acord cu asta.

— OK.

Se încruntă.

— Vorbesc serios. Sunt aici dacă ai nevoie de mine. Şi îmi pare rău că am fost cam nesimțit în ultimul an. Ce s-a întâmplat... m-a făcut rău de tot cu capul pentru o vreme. Nu mă puteam uita la tine fără să văd... în fine, ştii tu.

Plec fruntea.

— Ştiu.

— Dar...

Îşi strânge coapsele cu degetele subțiri.

— Rămâi în continuare cea mai bună prietenă a mea, Addie.

Din nou simt nevoia irezistibilă de a-i povesti tot. Îmi doresc atât de mult lucrul ăsta. Însă abia m-a iertat şi nu pot risca. Totuşi, am nevoie disperată de încă o favoare din partea lui.

— Mai este ceva ce te-aş ruga să faci pentru mine, îi spun.

— Orice.

Îl privesc drept în ochi.

— Să nu povesteşti nimănui, sub nicio formă, că ai venit să mă iei în noaptea asta.

Pune o mână pe piept.

— Jur că n-o să spun.

Sper că va gândi la fel şi când o să ajungem luni la şcoală şi o să descopere că doamna Bennett e dată dispărută.

CAPITOLUL 63

NATE

Când soarele dimineții se iveşte la orizont, sunt surprins pe moment să găsesc gol locul de lângă mine, din pat.

Cu toate că, în ultimul timp, n-am simțit afecțiune față de soția mea, am învățat să mă bazez pe compania ei. În fiecare dimineață, era lângă mine în pat – eu pe stânga, iar ea pe dreapta. Absența sa este atât de derutantă pentru moment, încât pipăi cealaltă jumătate de pat, căutându-i trupul.

Iar când mâna nu simte decât cearşafurile reci de alături, simt un val de uşurare.

Eve nu mai e.

Era pornită să-mi distrugă viața şi într-o singură noapte am reuşit să rezolv problema. Eve e moartă – Addie fie a îngropat-o, fie a fost prinsă încercând s-o îngroape, după ce am lăsat-o acolo. Iar fotografia incriminatoare a dispărut din telefonul care zace acum îngropat în pământ, alături de ea.

Sunt un om liber.

Mă ridic din pat, întinzându-mă cu voluptate. Dacă lucrurile ar fi decurs altfel noaptea trecută, m-aş fi împleticit printr-o cameră de motel, cel mai probabil chinuit de dureri de spate. Când m-a sunat Addie, stăteam la un bar trăgând de-o sticlă de scotch şi încercând să-mi dau seama ce voi face în continuare. Nu am realizat că apelul acela îmi va rezolva toate problemele.

Din curiozitate, iau telefonul care se încarcă pe noptieră. Nu mă surprinde să văd câteva mesaje de la Addie, primite

în jur de trei dimineața. Sunt uşor diferite unele de altele, dar toate conțin aceeaşi idee.

Addie: Unde eşti?

Biata, distrusa Addie. Captivă în mijlocul parcelei aceleia cu dovleci, la miezul nopții. Serios, am detestat faptul că a trebuit să-i fac asta. Chiar sper că a reuşit să ajungă întreagă acasă, deşi viața mea ar fi mai uşoară dacă şi-a găsit cumva un sfârşit tragic noaptea trecută, încercând să oprească vreun camion. Mă uit la telefon, întrebându-mă dacă ar trebui să risc să-i trimit un ultim mesaj.

Nu, nu pot face asta. Nu ştiu la cine e acum telefonul ei. Pur şi simplu trebuie să am încredere că va ține seama de ultimele cuvinte pe care i le-am spus.

„Neagă totul."

Dar chiar şi dacă o să cedeze – ceea ce este puțin probabil – nu există nicio dovadă a legăturii mele cu Adeline Severson. Eve era singura care ştia adevărul, iar ea n-a spus nimănui. Am şters fotografiile. Iar Addie s-a dovedit de atâtea ori dezechilibrată. Deja a hărțuit un profesor, a determinat concedierea lui, în ciuda evidentei lipse de dovezi că acesta ar fi greşit cu ceva. Iar fata asta nu are deloc prieteni.

Mă îndrept spre baie şi mă trezesc fluierând. În dimineața asta o am doar pentru mine – Eve nu este aici ca să consume toată apa caldă, lăsându-mă să fac un duş cel mult călâi. Ar fi trebuit să închei această căsnicie cu ani în urmă, cu toate că am avut motivele mele pentru care să continui. Eve ştie despre mine un pic mai mult decât mi-ar conveni mie să se afle.

După ce-mi uşurez vezica, trag deoparte perdeaua de la duş, ca să dau drumul la apă. Însă încremenesc înainte să pun mâna pe robinet.

Ce mama dracului?

În duş se află o pereche de pantofi ai lui Eve.

Mă uit la pantofii roşii cu toc aşezaţi în cadă. Am descoperit pantofi de-ai ei în fiecare cotlon şi nişă din casa asta, dar chestia cu baia e nouă pentru mine. Nu pot înţelege de ce să şi-i fi lăsat aici.

Evident, soţia mea era mult mai dezechilibrată decât lăsa să se vadă. Un motiv în plus să mă bucur că am scăpat în fine de ea.

Sunt foarte tentat să-i las pantofii să se îmbibe cu apă, dar în ultima clipă îi salvez din cadă. Potrivit extraselor noastre de cont, pantofii lui Eve valorează o mică avere. O să găsesc eu o cale de a-i vinde pe eBay. Poate chiar fac un profit.

Îi scot din cadă şi aud un zgomot venind din spatele meu, ca şi când ar fi cineva la uşă. Dar e imposibil. Eve nu-i aici şi nu mai are nimeni cheia de la casă.

Totuşi, sunt sigur că am auzit ceva. Aproape ca un ciocănit.

Îmi trag boxerii pe mine şi mă îndrept spre uşă. O deschid încet de tot şi arunc o privire spre dormitorul matrimonial. Deloc surprinzător, nu-i nimeni acolo. Pentru o fracţiune de secundă îmi trece prin minte poezia mea preferată, „Corbul”, scrisă de celebrul Edgar Allan Poe.

Beznă era, niciun călător[8]*.*

Expir şi mă îndrept spre dulap, unde arunc pantofii. Noaptea trecută a fost stresantă şi am dormit prost, aşa că n-ar trebui să mă surprindă ca auzul îmi joacă feste.

Intru la duş şi las apa fierbinte să-mi curgă pe piele. Am în faţă o zi plină. După micul-dejun trebuie să corectez un

---

[8] Versuri din poezia „Corbul”, de Edgar Allan Poe, *Scrieri alese*, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1963. Traducere de Emil Gulian (n. tr.).

teanc de lucrări. Iar după aceea s-ar putea să ies să iau prânzul. Poate o să mă opresc şi la supermarket.

Iar abia după aceea o să sun şi la poliție.

CAPITOLUL 64

ADDIE

Nu dorm. Nici măcar un minut.

În schimb stau întinsă în pat, trează, foindu-mă şi răsucindu-mă de pe o parte pe alta. De fiecare dată când închid ochii, văd trupul fără viață al doamnei Bennett, cu urmele alea roşu aprins de pe gât, zăcând pe fundul mormântului din vechea parcelă cu dovleci.

Mama vine acasă dimineața devreme. Se strecoară în linişte în camera mea ca să verifice că sunt OK. Țin ochii închişi, prefăcându-mă că dorm. Nu pot să dau ochii cu ea în momentul acesta. O să mă privească o singură dată şi o să ştie că ceva nu este în regulă.

Zac în pat până aproape de prânz, dar în cele din urmă trebuie să mă ridic. Trebuie să înfrunt această zi şi poate chiar să mă forțez să mănânc ceva.

Îmi arunc picioarele pe marginea patului şi întind mâna după telefon. Mă aşteaptă un mesaj de la Hudson.

Hudson: Eşti bine?

Nu, nu sunt câtuşi de puţin bine. Dar în dimineaţa asta nu mă încumet să-i răspund. Îi datorez foarte mult, însă nu pot da ochii cu el. Mai ales că luni dimineaţa, când va descoperi că doamna Bennett a dispărut, va pune lucrurile cap la cap.

Noaptea trecută, planul lui Nathaniel a părut o idee rezonabilă, dar acum, la lumina zilei, nu-mi pot imagina cum o să scăpăm basma curată din asta.

Deschid aplicaţia Snapflash, sperând să fi primit un mesaj de la el. După tot ce s-a întâmplat noaptea trecută, îmi datorează măcar o explicaţie, nu? Dar nu văd nimic acolo.

Atunci o să-i scriu eu lui.

Eu: Ce s-a întâmplat azi-noapte? Te rog, spune-mi ce se petrece.

Apăs pe butonul de trimitere, dar în loc să văd cum pleacă mesajul, pe ecran îmi apare o eroare:

Contul spre care trimiteţi nu mai există.

Poftim?

Simt că-mi vine să vomit. Nathaniel şi-a şters contul. Cum a putut să facă aşa ceva?

Însă nu trebuie să intru în panică. Are sens să-şi fi dorit să-l şteargă. Serios acum, şi eu ar trebui să fac acelaşi lucru. Nu trebuie să rămână nicio urmă a faptului că noi doi avem o relaţie, asta ne-ar incrimina pe amândoi.

Cu toate astea, nu-mi vine s-o fac. Chiar dacă toate mesajele lui au dispărut, s-au evaporat după şaizeci de secunde. Vreau să păstrez contul, în caz că o să mai vrea să vorbim.

Mă împleticesc desculţă spre bucătărie şi arunc nişte felii de pâine în prăjitor. Nu mi-e câtuşi de puţin foame, dar

corpul meu zice altceva – îmi ghiorțăie stomacul. Am toată casa la dispoziție, fiindcă mama doarme tun, epuizată după tura de noapte.

Nathaniel ştie ce face. Nu şi-a şters contul ca să mă tortureze pe mine. A făcut-o pentru că trebuie să ne acoperim urmele. Doamna Bennett e moartă – nu mai putem face nimic în privința asta. Însă, dacă o să fim prinşi, o să mergem amândoi la puşcărie pentru tot restul vieții. Trebuie să-mi amintesc ce mi-a spus Nathaniel:

„Neagă totul."

CAPITOLUL 65

NATE

Maşina fără însemne de poliție parchează în fața casei mele pe la ora patru după-amiaza.

Telefonul dat la poliție a fost o mişcare riscantă din partea mea. Să sun ca să raportez dispariția unei persoane pe care ştiu că am ucis-o şi să cer să fie localizat cadavrul pe care eu însumi l-am îngropat... Ei bine, asta presupune ceva tupeu.

Totuşi este deopotrivă şi o mişcare calculată. Nu mă pot preface că Eve a fost pur şi simplu acasă, în timp ce maşina ei stă cu zilele într-o parcare de lângă gară. Cele mai bune şanse ale mele sunt să joc rolul soțului uluit. Din fericire,

am urmat în viața mea câteva cursuri de actorie, care îmi vor servi de minune pentru acest rol.

Când răspund la uşă, sunt îmbrăcat cu un pulover şi o pereche de blugi ponosiți. Nu vreau să am un comportament exagerat. Este absolut necesar să arăt exact gradul potrivit de îngrijorare.

Deschid uşa şi descopăr că norocul mă ajută încă o dată. În fața mea stă o polițistă. Farmecul meu este imbatabil în privința sexului opus.

— Domnul Bennett? întreabă ea.

— Da.

— Sunt detectiva Sprague.

Detectiva este micuță de statură – abia dacă-mi ajunge la bărbie – şi trebuie să lase uşor capul pe spate ca să mă privească. Dacă şi-ar desface părul din cocul ăla dureros de strâns şi s-ar farda şi ea un pic, ar putea fi foarte atrăgătoare – dar categoric nu e genul meu.

— Am primit o plângere că soția dumneavoastră a dispărut. Aşa este?

— Aşa este, confirm eu.

— Pot să intru?

Polițiştii nu au voie să intre la tine în casă fără să le dai consimțământul explicit, dar nu am nimic de ascuns. Mă dau într-o parte, ca s-o las pe detectivă să intre.

— Deci, domnule Bennett, spune ea. Nu vreau decât să lămuresc ceva cu privire la derularea evenimentelor. Spuneți că aseară a fost ultima dată când v-ați văzut soția?

Încuviințez din cap.

— E corect. Plănuia să le facă părinților ei o surpriză şi să-i viziteze în New Jersey. De câțiva ani relațiile dintre ei se cam răciseră şi voia să îndrepte lucrurile, dar nu a vrut să le spună că vine, pentru că se temea să nu o refuze. În fine, şi-a cumpărat bilet la un tren de noapte, cu intenția să ajungă acolo dimineața, la prima oră. Dar am sunat-o toată ziua şi

nu mi-a răspuns – telefonul intră direct în căsuța vocală – şi am verificat şi cu părinții ei, care mi-au spus că n-a mai ajuns.

Chiar am sunat de câteva ori pe telefonul lui Eve şi am făcut şi un apel scurt către părinții ei, doar ca să mi se verifice povestea. Au fost uluiți şi un pic sceptici când le-am spus că Eve voia să vină în vizită. În orice caz, au încheiat repede convorbirea. Nu prea mă au la inimă.

— Înțeleg, spune Sprague. Şi ziceți că lua trenul de la gara din oraş?

Dau iar din cap.

— Da. Suntem cam strâmtorați cu banii şi nu a vrut să ia un Uber pe o distanță aşa de mare, prin urmare asta a fost cea mai bună variantă. De aceea am şi ieşit să mănânc la cină, fiindcă ea a plecat devreme ca să prindă trenul.

Detectiva înclină capul, gânditoare.

— OK, în fine, i-am găsit maşina în parcarea de la gară, dar ea nu era acolo. Şi, într-adevăr, a cumpărat biletul Amtrak, însă nu pare să fi urcat în tren. Biletul nu a fost scanat.

Şi aici trebuie să intre în joc talentele mele de actor. Îmi acopăr gura cu palma.

— Glumiți.

— Mă tem că nu. Şi nu pare să fi ajuns nici în gară, din câte pot să-mi dau seama.

Mă dau în spate, împleticindu-mă, dar în ultimul moment reuşesc să mă prind de balustrada scării, ca să-mi recapăt echilibrul.

— Oh, sfinte Dumnezeule. Credeți că a fost atacată la gară?

— Este o posibilitate, da.

— Nu ar fi trebuit s-o las să meargă singură, spun eu şi vocea mi se frânge. M-am oferit s-o duc, dar mi-a spus că este în regulă. Nu voia niciodată să mă deranjeze, ştiți?

Ridic privirea spre detectivă, ca să văd dacă mă crede. Expresia de pe chipul ei este de nepătruns.

— Trebuie să vă întreb, domnule Bennett. Unde ați fost azi-noapte?

— Aşa cum am spus, am ieşit să iau cina la un bar. Din moment ce soția mea nu era acasă.

Sunt sigură că drăguța aia de barmaniță o să confirme că am stat acolo ore întregi. Ba chiar am flirtat cu ea, deşi nu era genul meu.

— M-am întors târziu acasă, Eve plecase deja.

— Cum era relația cu soția dumneavoastră? mă presează ea. Vă certaserăți sau...

Las să-mi scape un hohot scurt de râs.

— Să ne certăm? Doamne, nu. Eve şi cu mine avem cea mai fericită căsnicie dintre toate cuplurile pe care le ştiu. Puteți să-i întrebați pe oricare dintre prietenii noştri. De fapt...

Înghit greu, aşa încât mărul lui Adam să se mişte vizibil.

— Încercăm să facem un copil.

Chipul lui Sprague este în continuare impasibil. Oi fi luat eu ore de actorie, dar ea are cea mai lipsită de expresie față din câte am văzut vreodată. E greu de spus dacă mă consideră un soț îngrijorat sau mă trece pe lista ei de suspecți.

— Există vreo persoană care îi voia răul?

Ezit intenționat, iar detectiva ridică din sprâncene.

— Domnule Bennett?

— Nu voiam să aduc vorba despre asta, spun eu, dar tot o să aflați, mai devreme sau mai târziu. Una dintre elevele lui Eve, care părea să-i poarte pică. O cheamă Adeline Severson.

— Înțeleg.

Scoate de la brâu ceva ce pare un mic iPad şi notează.

— Şi ce s-a întâmplat mai exact între soția dumneavoastră şi eleva aceasta?

Las să-mi scape un oftat.

— Sunt sigur că fata nu poate fi în spatele incidentului de acum, dar adevărul e că ne-am speriat nițel. Eve a prins-o copiind la un test şi, cu toate că până la urmă i-a dat sancțiunea minimă, se pare că această Adeline n-a iertat-o. Acum două seri am prins-o dând târcoale pe lângă casă, deşi a negat când ne-am dus la directoare să-i spunem.

— Aha.

— Şi mai e ceva.

Mă îndrept spre biroul pe care-l ținem într-un colț al livingului şi deschid sertarul de sus. Scot o foaie ruptă dintr-un carnet, acoperită cu un scris de mână. I-o întind detectivei.

— A lăsat asta pentru Eve, în cutia poştală de la şcoală.

Sprague scanează din privire rândurile scrise pe pagină. În timp ce citeşte, aud cum trage adânc aer în piept.

— Treaba asta e foarte serioasă, domnule Bennett. În primul rând, de ce n-ați reclamat la poliție?

— Adeline a avut un an dificil, explic eu. Tatăl ei a murit cam acum un an. A mai urmărit un profesor, anul trecut, şi cea mai mare parte a elevilor au ostracizat-o. Nu voiam să-i facem viața şi mai grea şi am încercat să rezolvăm chestiunea în cadrul şcolii.

Sprague îşi notează toate aceste lucruri. Observ chiar cum subliniază ceva. Când este ucisă o femeie, soțul sau iubitul – *eu* – este întotdeauna primul pe lista de suspecți. Doar dacă nu se iveşte un alt posibil agresor.

Eu le-o ofer pe Addie.

— În regulă, spune detectiva în cele din urmă. Se pare că o să-i facem o vizită domnişoarei Severson. Dar înainte de asta, vă deranjează dacă arunc repede o privire pe aici?

— Absolut deloc. Vă rog, uitați-vă.

Nu ştiu ce anume caută. Poate cadavrul soției mele, răstignit în living? Presupun că există şi criminali într-atât de idioți.

Sprague face o tură rapidă prin încăpere. Verifică apoi şi baia, absolut neinteresantă. Apoi arată spre încăperea unde mi-am sugrumat soția, acum mai puțin de douăzeci şi patru de ore.

— Acolo este bucătăria?

— Da, corect.

Deschide uşa bucătăriei şi văd cum, în momentul când ajunge în mijlocul ei, face ochii mari la vederea unui obiect aşezat pe podea. Când îmi dau seama la ce se uită, simt că-mi stă inima în loc.

CAPITOLUL 66

NATE

E vorba de încă o pereche de pantofi din colecția lui Eve. Aşezată chiar în mijlocul bucătăriei.

Aceşti pantofi sunt de un albastru intens. Îi recunosc ca fiind printre favoriții ei. Iar tălpile sunt pline de noroi.

Mă încearcă o senzație irepresibilă de greață. De ce se află pantofii lui Eve în mijlocul bucătăriei? A fost ciudat să găsesc perechea de la duş, dar soția mea face tot timpul chestii ciudate. De data asta, însă, e cu totul altceva. Am

fost mai devreme aici, în bucătărie, ca să-mi pregătesc micul-dejun. Dacă pantofii ar fi fost aici, în mod sigur i-aş fi văzut.

Sau nu?

— Sunt pantofii soției dumneavoastră? mă întreabă Sprague.

— Da, reuşesc să îngaim.

Se lasă pe vine lângă ei, în timp ce eu încerc să-mi temperez panica.

— Sunt pantofi scumpi, continuă ea. Mă surprinde că ar fi putut ieşi cu ei într-un loc unde să-i murdărească aşa.

— Chiar... chiar nu ştiu ce să spun.

Îmi țin respirația aşteptând o întrebare la care nu pot răspunde, dar din fericire detectiva pare să-şi fi pierdut interesul pentru pantofi. Îi fac turul casei, dar nu mă pot gândi decât la pantofii aceia din bucătărie. Abia dacă mă pot concentra la ce se întâmplă în fața mea şi de fiecare dată când ea îmi pune o întrebare, sunt sigur că mă înroşesc şi par îngrozitor de vinovat.

Dar nu mă pot abține. Ce dracului căutau pantofii ăia la mine în bucătărie?

Într-un final, după ce reuşesc s-o scot pe detectivă din casă, încui uşa după ea şi aproape că mă împiedic, în graba cu care mă întorc în bucătărie. Când ajung acolo, îmi dau seama că uşa de la intrarea din spate a fost lăsată uşor deschisă şi prin crăpătură a intrat o pasăre. Pasărea – micuță, cu pene albe şi negre – ciuguleşte furioasă tocurile pantofilor.

Privesc întreaga scenă complet uluit. Am mai lăsat şi altă dată uşa din spate deschisă şi până acum nicio pasăre n-a reuşit să intre în casă. Iau o mătură din debara şi o uşuiesc până când se supune şi zboară afară.

Acum, că am scăpat de ea, mă ghemuiesc lângă pantofi, încercând să-mi dau seama de ce-ar fi o zburătoare

interesată de o pereche de pantofi din piele întoarsă. La urma urmelor, păsările nu sunt interesate de țărână. Ele vor mâncare.

Şi atunci văd răspunsul: o bucățică de dovleac strivit pe tocul unuia dintre pantofi.

Mi se taie picioarele şi aterizez în noadă, direct pe podeaua tare a bucătăriei. Capul mi se învârte şi văd în fața ochilor doar un tunel negru. Aş fi putut încerca să mă conving că pantofii au zăcut aici tot timpul şi că pur şi simplu nu i-am observat. Iar detectiva are dreptate într-o privință – Eve era foarte meticuloasă în menținerea pantofilor ei în stare perfectă, aşa că niciodată, absolut niciodată nu i-ar fi murdărit în halul ăsta. Dar poate că a prins-o ploaia şi pur şi simplu n-a avut ce face. Aş fi putut încerca să mă conving de toate astea.

Dar partea cu dovleacul. Cum să fi ajuns nişte dovleac strivit pe tocul unui pantof de-al nevesti-mii?

Chiar dacă Eve ar fi fost încălțată când am îngropat-o, ceea ce nu a fost cazul, este clar că nu s-a ridicat din mormânt şi nu s-a întors acasă cu o bucată de dovleac înfiptă în toc. Asta înseamnă că altcineva a pus pantofii în mijlocul bucătăriei, ca să-i văd şi să intru în panică.

Şi persoana asta trebuie să fie cineva care ştie ce am făcut azi-noapte.

Oare Addie a făcut-o? Pare puțin probabil ca ea să fie capabilă de aşa ceva; totuşi, noaptea trecută am abandonat-o în mijlocul pustietății. Poate că asta este răzbunarea sa copilărească. Deşi nu pare stilul ei. Addie este o adolescentă impulsivă, iar ideea că s-ar strecura la mine în casă şi ar planta în bucătărie o pereche de pantofi ai lui Eve mi se pare de-a dreptul ridicolă.

Mai există o posibilitate.

Sunt dureros de conştient de faptul că în ultimii câțiva ani nu am fost capabil să satisfac apetitul sexual al soției

mele. Şi, bineînțeles, mi-a trecut prin minte că poate şi-a luat un amant care să suplinească această lipsă. Vechea Eve – cea de care m-am îndrăgostit – nu ar fi luat niciodată în calcul aşa ceva, dar cred că femeia cu care m-am căsătorit ar fi în stare de asta.

Aşa că, dacă avea o relație cu alt bărbat, ar fi oare posibil să-i fi făcut confidențe? Iar el să fi descoperit cumva ce i-am făcut şi acum să spere la o răzbunare pe măsura faptei?

Oricare din aceste posibilități mă neliniştește foarte tare.

Ridic pantofii de pe jos şi spăl tocurile în chiuvetă, sub un jet de apă fierbinte. Un lucru e limpede: oricine-a lăsat aceşti pantofi în bucătărie speră să mă sperie, însă nu prea vrea să implice poliția. Dacă cineva ar fi avut informații incriminatoare despre mine, detectiva aceea mi-ar fi pus cătuşele înainte să apuc să rostesc vreo minciună.

Nu, sunt sigur că am un oarecare atu. Cât timp sunt prudent, nimeni nu va afla ce-am făcut.

CAPITOLUL 67

ADDIE

O aud pe mama cum mă strigă de la parter, cu un uşor tremur în voce.

Am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii zăcând la mine în pat şi holbându-mă în tavan, prea paralizată ca să

mă apuc de vreuna din temele pe care le am de făcut în weekend. La un moment dat, am auzit-o pe mama ieşind din dormitorul ei şi coborând la parter, dar n-am deschis uşa camerei mele. Nu pot să dau ochii cu ea.

Cobor treptele, vag conştientă de faptul că tricoul de pe mine are o pată pe buzunarul de la piept, iar părul ciufulit arată ca un cuib. Încremenesc pe la jumătatea scării, la vederea unei femei necunoscute, îmbrăcate în trenci, care stă în mijlocul livingului.

— Addie, spune mama. Doamna este detectiva Sprague. Ar vrea să-ți pună câteva întrebări.

Ştiam că în cele din urmă voi fi interogată de poliție, având în vedere că ieri am fost în biroul directoarei, împreună cu doamna Bennett, dar nu m-am aşteptat să se întâmple atât de repede. Nici nu pricep cum de au aflat într-un timp atât de scurt de dispariția ei. Din moment ce este weekend, singura persoană care ar fi putut să-i reclame dispariția...

Nathaniel.

— Bună, Addie, spune detectiva în timp ce eu cobor încet restul treptelor, până la parter.

Este micuță de statură, dar trăsăturile de pe chipul ei par sculptate în piatră şi şi-a prins părul la ceafă, într-un coc foarte strâns. Chiar dacă e scundă, mă sperie.

— Aş vrea să vorbim câteva minute, dacă e OK pentru tine.

— Iar eu voi fi aici, de față, adaugă mama.

Mă uit la amândouă. Nu văd nicio posibilitate să refuz, aşa că dau din cap în semn de încuviințare.

— Aşadar, Addie...

Ochii negri ai detectivei Sprague îmi cercetează chipul. E genul de femeie care îşi poate da seama dacă mint, mai bine decât reuşea învățătoarea mea din clasa a patra.

— Motivul pentru care mă aflu aici este că profesoara ta de matematică, doamna Bennett, a dispărut cândva între seara trecută şi dimineaţa aceasta.

Gâtul mi s-a uscat precum Sahara, despre care s-a întâmplat să învăţăm chiar luna trecută.

— Oh. Ce-a păţit?

— Păi nu ştim, spune răbdătoare detectiva. Dar în timp ce făceam cercetări în legătură cu dispariţia ei, am descoperit că ai avut câteva conflicte cu doamna Bennett.

Simt privirea mamei aţintită asupra mea, întrucât ea nu ştie nimic despre toate astea. Nu prea ştiu ce să zic, mai ales în faţa mamei.

Neagă totul.

— Ăăă, încep eu, am avut câteva probleme în clasă, ceea ce nu prea a fost grozav, dar nu eram la cuţite sau ceva de genul acesta.

Buzele lui Sprague zvâcnesc abia perceptibil.

— Nu, nu sugeram că eraţi la cuţite. Dar i-a spus directoarei că te-a prins dând târcoale pe lângă casa ei cu vreo două seri înainte.

„Neagă totul."

— Nu este adevărat. Nu dădeam târcoale. Am fost acasă toată noaptea.

— Aşa este, doamnă detectiv, intervine mama. Am fost cu ea joi seara. Nu a ieşit nicăieri.

— Deci aţi fost cu ochii pe ea toată noaptea?

Mama ezită.

— Păi are şaisprezece ani. Nu simt nevoia s-o supraveghez permanent. La un moment dat, a urcat la ea în cameră...

— Deci e posibil să fi ieşit, totuşi?

Mama îmi aruncă o privire, apoi se uită iar la detectivă.

— Presupun că e posibil, da.

— De asemenea...

Sprague bagă mâna în buzunarul trenciului şi scoate de acolo o coală de hârtie împăturită, pe care mi-o întinde.

— I-ai scris tu asta doamnei Bennett?

Mama se apleacă peste umărul meu, ca să citească din hârtia pe care mi-a dat-o detectiva. Genunchii încep să-mi tremure când văd rândurile pline de furie. Nu. Oh, nu.

Nu se poate.

„Îmi vine să-ți scot ochii şi să-ți umplu orbitele goale cu cărbuni aprinşi. Îmi vine să-ți înfig pixul în beregată..."

Mama îşi astupă gura cu palma.

— Addie!

— Tu ai scris asta? mă presează detectiva.

Nu are niciun rost să mint. Mama îmi cunoaşte scrisul, deci ştie deja că eu am scris-o.

— Da, recunosc în cele din urmă. Dar nu era... adică eu am scris-o, dar nu mă refeream la doamna Bennett.

Sprague ridică sprâncenele.

— Dar la cine te refereai?

— Nu mă refeream la nimeni *anume,* spun eu. Era... era o temă pentru ora de engleză.

Mă gândesc iar la momentul când am scris aceste rânduri, când eram atât de furioasă pe Kenzie că mi-a luat hainele din vestiar, la ora de sport. Iar apoi Nathaniel mi-a dat ca temă să scriu o scrisoare în care să-mi exprim ura. Nu vorbeam serios cu toate alea. Eram doar... dramatică. Încercam să-l impresionez.

— O *temă?* spune mama neîncrezătoare.

Detectiva Sprague nu zice nimic, însă văd pe chipul ei că se gândeşte la acelaşi lucru.

— Da, gen...

Mă scarpin în cot.

— Trebuia să scriu o scrisoare către o persoană pe care eram furioasă. Dar nu am dat-o niciodată, nimănui. Nu era o scrisoare adevărată.

— O temă, se încruntă Sprague. Deci înseamnă că... şi ceilalți copii au primit aceeaşi temă? Dacă îi întreb, o să-şi amintească?

— Nu, tema asta am primit-o doar eu.

Detectiva îmi aruncă o privire ciudată, însă nu mă întreabă mai multe. Nu ştiu dacă e bine sau rău.

— Trebuie să te întreb, Addie, continuă ea, unde ai fost noaptea trecută?

— Acasă, răspund eu repede.

Detectiva se uită spre mama.

— Şi dumneavoastră ați fost tot acasă?

Obrajii mamei se înroşesc.

— Sunt asistentă medicală şi am avut tură de noapte.

Cuta aceea de pe fruntea mamei care apare de fiecare dată când e îngrijorată în privința mea s-a transformat într-o crevasă. În ultimul an m-a privit de multe ori în felul acesta.

— Aşadar...

De data asta, Sprague vorbeşte cu mama.

— La serviciu vă duceți cu maşina?

Mama se încruntă, confuză.

— Da.

— Şi mai aveți şi alt vehicul?

— Avem...

Mama se uită spre uşa garajului.

— Maşina răposatului meu soț este în garaj. Dar n-o foloseşte nimeni.

Pretinde că păstrează maşina tatei pentru mine, cu toate că, serios vorbind, ea nu vrea de fapt să arunce nimic din ce i-a aparținut lui. Fac pariu că acum îşi doreşte să fi scăpat de ea.

— Deci tu aveai acces la maşină seara trecută? mă întreabă Sprague.

Înainte să pot răspunde, intervine mama.

— Dar ea nu are permis de conducere. Nu are decât permis ca să învețe să conducă.

Detectiva arcuieşte o sprânceană. Ea ştie mai bine decât oricine că lipsa permisului de conducere n-o să oprească un adolescent să se urce la volan.

— Dar maşina era în garaj?

— Da, răspunde ea abia auzit.

Totuşi, nu ştiu de ce întreabă detectiva toate astea. De ce-ar interesa-o dacă am avut sau nu acces la maşină? Noaptea trecută nu am folosit maşina tatei. Singurul motiv pentru care aş fi avut nevoie de o maşină noaptea trecută ar fi fost dacă...

Dacă aş fi acționat singură.

Mă copleşeşte o senzație oribilă de amețeală. Detectiva Sprague s-a comportat de parcă ea ar fi găsit scrisoarea aceea, dar sunt destul de sigură că singurul mod în care ar fi putut intra în posesia ei este să i-o fi dat-o chiar Nathaniel. Şi din moment ce şcoala este închisă azi, el trebuie să fi fost cel care i-a spus că am fost zărită dând târcoale casei lor.

Şi m-a abandonat în pădure.

Oare Nathaniel mi-a înscenat totul ca să ies țap ispăşitor pentru uciderea soției lui? Tot ce spune detectiva pare să indice această variantă, dar îmi cunosc iubitul şi el n-ar face niciodată aşa ceva. Felul cum a procedat noaptea trecută a fost ca să mă protejeze pe mine – să mă țină departe de închisoare.

Doar că mă tot gândesc la urmele alea roşii de pe beregata doamnei Bennett.

— Addie, spune detectiva Sprague pe un ton surprinzător de blând, ai vreo idee ce s-a întâmplat cu doamna Bennett noaptea trecută?

Şi mama, şi Sprague mă privesc țintă. Clatin din cap, amuțită.

Sprague oftează prelung.

— În regulă, Addie. Asta e tot, deocamdată. Dar s-ar putea să te chemăm la secție mai încolo. O să mai avem niște întrebări pentru tine.

— Addie n-ar face niciun rău nimănui, îmi ia apărarea mama. Ea nu e așa.

Detectiva zâmbește din politețe, dar nu spune nimic. Știe la fel de bine ca mine că nu ăsta-i adevărul.

CAPITOLUL 68

ADDIE

După plecarea detectivei Sprague, mă uit la mama și mi se pare că este în pragul unui atac cerebral. Toată culoarea i-a fugit din obraji și sunt aproape sigură că ultimele fire castanii au albit acum.

— Addie, icnește ea. Ce-a fost *asta?* Ce-ai *făcut?*

„Neagă totul."

Cobor privirea, jucându-mă cu o șuviță din părul murdar. N-o să fiu chiar surprinsă dacă o să albesc și eu până se termină toată povestea.

— N-am făcut nimic. Am fost aici toată noaptea.

— Spune-mi adevărul, Adeline.

Mama poate să mă citească perfect când mint, așa că încerc altă strategie.

— Uite, ea crede că am fost cu maşina undeva, dar pariez că maşina aia din garaj nici nu mai porneşte. N-am mai folosit-o de atâta timp, sunt sigură că i-a murit bateria.

Ultima dată când mama a condus maşina aceea a fost cu cel puțin două luni în urmă, când se gândea s-o vândă. Până la urmă s-a hotărât s-o păstreze pentru mine, chiar dacă gândul de-a conduce maşina individului ăluia mă umple de silă.

— Poate, spune ea încet.

Răsuceşte capul ca să se uite încă o dată spre uşa garajului.

— Bine. Hai să verific.

Inima începe să-mi bată cu putere când o văd luând cheile de pe raftul bibliotecii, acolo unde le ține de obicei. O urmez în grabă, în timp ce se îndreaptă hotărâtă spre garaj. Descuie portiera fără o vorbă şi se strecoară pe locul şoferului. Bâjbâie cu cheile pentru un moment, înainte de a reuşi să le bage în contact.

— Mamă, spun eu după ce realizez că-mi țineam respirația.

Nu a mai condus de multă vreme maşina tatei. Fac pariu că n-o să pornească. Şi apoi o să scap de bănuieli, nu? Dacă n-am avut maşină noaptea trecută, nu i-aş fi putut face nimic doamnei Bennett.

Mama răsuceşte încet cheia în contact.

Motorul revine la viață atât de zgomotos, încât trebuie să fac un pas înapoi. Garajul începe să se umple cu gaz de eşapament. Serios, acum chiar ar trebui s-o oprească, dar nu face decât să stea acolo, cu privirea sticloasă pironită în parbriz, în timp ce garajul este invadat de fumuri toxice.

— Nici măcar nu ştiam că ar putea să pornească, spun eu rugător.

În cele din urmă întinde mâna spre cheie şi opreşte motorul. Scoate cheile din contact şi iese din maşină. Mă priveşte drept în ochi.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută, Addie? Vreau adevărul.

— Nimic, spun încetişor. Am fost acasă.

— I-ai făcut ceva doamnei Bennett?

— Nu, eu... eu niciodată n-aş...

Orice aş spune mai departe este o minciună sfruntată. În cei şaisprezece ani de viaţă am făcut lucruri îngrozitoare. Mi-am împins tatăl pe scări. L-am hărţuit pe Art Tuttle. M-am culcat cu profesorul meu. Am lovit-o pe doamna Bennett cu o tigaie în cap.

Dar nu mai sunt sigură că eu am ucis-o.

— Te rog, spune-mi adevărul, Addie.

Vocea mamei se frânge.

— Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui adevărul.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă i-aş mărturisi totul. Dacă i-aş spune despre relaţia mea cu Nathaniel. Şi despre cum m-am dus la reşedinţa Bennett seara trecută şi i-am zdrobit ţeasta lui Eve Bennett cu o tigaie. Ce-ar face dacă i-aş mărturisi totul?

Adevărul este că nu sunt sigură că vreau să ştiu.

Până la urmă, îmi dau seama că ar fi cuvântul lui Nathaniel împotriva cuvântului meu. Iar el *o să nege totul.*

CAPITOLUL 69

NATE

Câteva ore mai târziu, chiar înainte să merg la culcare, primesc încă un telefon de la detectiva Sprague.

N-au făcut niciun progres în găsirea lui Eve, ceea ce nu mă surprinde prea tare. Au verificat presupunerea că nu s-a urcat în tren, şi nici asta nu mă surprinde prea mult. Toate aceste cărări ar trebui să ducă la Addie.

— De asemenea, adaugă ea, am vorbit cu Adeline Severson.

Addie. Mă întreb ce trebuie să fi fost în mintea ei când s-a trezit cu poliția la uşă. Sunt recunoscător că n-are niciun fel de credibilitate.

— Oh?

— Sunt absolut convinsă că are de-a face cu dispariția soției dumneavoastră, îmi spune ea. O să mă duc mâine iar să discut cu ea. Şi încerc să iau legătura şi cu directoarea şcolii.

— Foarte bine, spun eu.

Higgins îi va spune detectivei tot ce-a făcut Addie anul trecut. Asta, plus scrisoarea pe care am păstrat-o, şi fata va părea extrem de instabilă. Într-un final, când vor exhuma cadavrul lui Eve, toate dovezile vor conduce la ea. Şi-a lăsat amprentele peste tot în maşina soției mele.

Nu trebuie decât să fac tot ce-mi stă în putință ca să mă distanțez de Addie. Sunt destul de sigur că n-a spus nimănui despre noi doi. Eve era singura care ştia. Iar acum

am şters şi contul de Snapflash care făcea legătura între noi.

Îmi pare rău, Addie. Unul dintre noi trebuie să preia vina pentru asta şi n-o să fiu eu acela.

— O să iau din nou legătura cu dumneavoastră mâine, îmi promite detectiva Sprague.

— Vă mulţumesc, îi răspund eu, punându-mi farmecul la treabă.

Nu pot să flirtez pe faţă, fiindcă ar fi foarte nepotrivit într-o astfel de situaţie, dar cu cât mă place mai mult, cu atât mă va suspecta mai puţin.

— Orice puteţi face ca să-mi găsiţi soţia...

— O să aflăm adevărul despre ce s-a întâmplat cu soţia dumneavoastră, îmi promite ea. Rezistaţi, domnule Bennett.

— Nate, o corectez cu voce înecată.

Prefer să mi se spună Nate, deşi îmi plăcea la nebunie felul cum spunea Addie *Nathaniel,* cu unda aceea adoratoare din voce.

După ce termin conversaţia, mă duc la baie ca să mă spăl pe dinţi, fredonând cuvintele piesei *All Shook Up,* aşa cum fac dintotdeauna. Mă dau şi pe faţă cu nişte apă, apoi îmi scot maioul şi mă urc în pat. Chiar când să mă strecor în aşternuturi, aud un zgomot.

Cineva sună la soneria de la parter.

Ar fi putea fi oare detectiva Sprague? Nu, e puţin probabil. Abia ce am vorbit la telefon. Trebuie să fie altcineva. Mă uit la ceas – este aproape unsprezece noaptea. Cine să fie la ora asta la uşa mea?

Îmi trag iar tricoul peste cap şi iau şi halatul, pentru orice eventualitate. Tropăi pe scări şi fiecare treaptă scârţâie sub tălpile mele goale. Casa noastră este atât de veche, încât practic fiecare dală de pardoseală şi fiecare scândură din podea scoate un scârţâit al ei. Dacă străbaţi livingul dintr-o parte în alta, poţi crea o simfonie.

Apoi se aude iar ceva. De data asta, un ciocănit în uşă. Nu, mai mult un soi de *bătut* uşor.

Un oaspete târziu cerând lăcaş la uşa mea-n pridvor[9]*.*

Dacă iar nu e nimeni la uşă, o să-mi pierd naibii minţile.

Mai întâi mă uit pe vizor. Mi se strânge stomacul când văd că în faţa uşii chiar nu e nimeni. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva. Poate că am primit vreun colet.

La unsprezece noaptea, sâmbătă seara.

Crap încet uşa, cu inima bubuindu-mi dureros în piept. Însă bătăile mi se liniştesc încetul cu încetul când văd în prag cutia de carton cafeniu de la Amazon. Nu a fost decât o livrare. *Atât şi nimic mai mult.*

Iau cutia şi o bag în casă, apoi o aşez pe măsuţa de cafea. Habar n-am ce o fi înăuntru, dar comand destul de des chestii. Ultimul obiect cumpărat a fost o cafetieră nouă, căci a noastră s-a defectat. O să fie atât de bine să beau iar o cafea bună la mine acasă. Smulg banda adezivă de pe cutie şi...

Nu este cafetiera. Este o pereche de pantofi de damă.

Au o nuanţă aprinsă de roşu şi tocuri înalte şi ascuţite. Eve trebuie să-i fi comandat înainte să moară. Bineînţeles că asta a făcut. Îşi cumpăra neîncetat pantofi. Totuşi, spre deosebire de ceilalţi, perechea asta va fi returnată imediat către Amazon. Dau să-i scot din cutie, dar înainte să-i eliberez complet din ambalaj simt cum îmi îngheaţă sângele în vine. Când îmi dau seama la ce mă uit, le dau drumul înapoi de parcă mi-ar fi ars mâna.

Tălpile pantofilor sunt pline de pământ.

Isuse Hristoase.

---

[9] Versuri din poezia „Corbul”, de Edgar Allan Poe, *Scrieri alese,* Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1963, traducere de Dan Botta (n. tr.).

Sar de pe canapea tremurând din toate mădularele. Ţâşnesc înapoi spre uşă şi o deschid larg, atât de repede încât balamalele protestează cu un scârţâit. Mă uit insistent în curtea din faţa casei, mijind ochii în căutarea vreunui semn de viaţă. Dar nu zăresc nimic. Nici măcar o veveriţă.

Beznă era, niciun călător.

— Ştiu că eşti acolo, strig cât de tare pot. *Nu* mă intimidează manevrele astea.

Tăcere.

— Addie?

Mă întâmpină doar o pală de vânt care îmi îngheaţă oasele. Strâng halatul pe corp.

— Eve? şoptesc în întunericul nopţii.

Din nou, niciun răspuns.

Intru în casă, trântesc uşa şi mă sprijin de ea cu toată greutatea. Soţia mea moartă *nu* mă bântuie de dincolo de mormânt. Ăsta e singurul lucru pe care-l ştiu cu certitudine. N-am crezut niciodată în viaţa de apoi. Când ai murit, rămâi mort.

Atunci cine a lăsat pantofii ăia murdari la uşa mea?

Îmi trece prin minte că există o singură persoană care ar fi putut face asta. Altcineva decât Addie, amantul misterios al lui Eve sau fantoma răposatei mele neveste. Există o persoană care ştie destule încât să mă îngroape, iar dacă aceea este persoana care se joacă acum cu mine, atunci sunt în mare, mare belea.

CAPITOLUL 70

NATE

N-ar trebui să mă surprindă că dorm groaznic.

Mă tot răsucesc şi, chiar când reuşesc să aţipesc, visez că Eve se ridică precum un zombie din mormântul ei de pe parcela cu dovleci, purtând o pereche de stiletto roşii, şi începe să mă ciomăgească folosind tocurile pe post de măciucă. Destul să spun că orice amintire din copilărie pe care-am avut-o legată de parcela aia cu dovleci este distrusă pe vecie.

În cele din urmă mă târăsc din aşternuturi şi îmi fac o cană de cafea instant, întrucât vechea cafetieră este încă pe butuci şi cea nouă n-a ajuns încă. Dau pe gât aproape toată cana şi apoi aud iar ţârâitul soneriei.

Dacă mă trezesc cu încă o cutie cu pantofi murdari lăsată la uşă, n-o să mai pot face faţă, pur şi simplu.

Mă reped spre intrare şi mă uit prin vizor: de data asta o văd pe detectiva Sprague. Sper că-mi aduce veşti bune.

Deschid uşa şi înfăţişarea mea pare s-o sperie un pic pe detectivă. Presupun că ieri păream un pic mai stăpân pe mine. Ieri jucam rolul soţului neconsolat, răvăşit şi îngrijorat. Azi nu mai trebuie să joc acest rol, efectiv aşa mă simt. N-am apucat nici măcar să fac un duş şi să mă îmbrac.

— Pot să intru, domnule Bennett? întreabă ea.

Îmi reţin un căscat. Ieri am rugat-o să-mi spună pe nume, dar nu am energia s-o mai corectez o dată.

— Da, vă rog.

Mă dau în spate ca s-o las să intre în living. Mă întreb dacă s-o invit să ia loc pe canapea, dar nu vreau să se facă prea confortabilă.

— Vreo veste despre Eve?

Sprague clatină încet din cap.

— Mă tem că nu. Dar am vorbit cu Debra Higgins în dimineața asta.

E bine. Sunt sigur că discuția aceea a consolidat locul lui Addie pe lista principalilor ei suspecți.

— Oh?

Detectiva înclină capul într-o parte, cu o expresie imposibil de citit.

— De ce n-ați pomenit deloc de faptul că Adeline Severson era şi eleva dumneavoastră la ora de engleză?

Degetele îmi încremenesc la jumătatea gestului de a mă scărpina în barba abia crescută.

— Poftim?

— Ați spus că Adeline era eleva lui Eve, îmi aminteşte ea. Dar n-ați pomenit de faptul că era şi eleva dumneavoastră.

— Are vreo importanță? Eve este cea căreia îi purta pică.

— Da, dar v-ați comportat de parcă abia dacă o ştiați pe fată. Nu doar că era în clasa dumneavoastră, dar scria şi pentru revista de poezie pe care o coordonați.

Nu-mi place tonul bănuitor pe care-l ghicesc în vocea ei. Trebuie să stârpesc bănuiala asta din faşă.

— Îmi pare rău dacă am lăsat această impresie. O ştiu pe Adeline. La ora mea a făcut față mereu.

— Doar a făcut față?

Ridic un umăr.

— Era în regulă. Nu am avut probleme cu ea.

Detectiva Sprague îmi cercetează atât de intens chipul, încât am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu încep să mă foiesc.

— Domnule Bennett, spune ea, dumneavoastră sau soția dumneavoastră ați avut vreodată relații extraconjugale?

— Nu, spun eu – cam prea repede. În niciun caz. Adică eu în mod sigur n-am avut.

— Dar nu sunteți sigur în privința ei?

— Eu... ăăă...

Îmi strâng gulerul halatului.

— Nu cred, dar nu poți fi sigur niciodată.

Oare avea Eve o relație? I-a spus amantului ei despre propria mea infidelitate şi acum el caută răzbunare în numele ei?

— Deci este posibil, mă presează detectiva.

— Nu... nu ştiu.

Mă frec la ochi cu podul palmei.

— Îmi pare rău, doamnă detectiv. Nu am dormit prea bine noaptea trecută – sunt îngrijorat în privința lui Eve. Este dificil să gândesc limpede în aceste momente.

Dă din cap spre mine, cu înțelegere.

— În regulă, atunci. O să vă acord un timp.

Îmi vine să cad în genunchi şi să-i mulțumesc lui Dumnezeu că femeia asta se îndură să plece de-aici. Tâmplele încep să-mi bubuie şi am nevoie de un duş lung şi fierbinte.

— O să mă întorc mai târziu, adaugă Sprague.

— Oh, spun cu voce slabă. Da. OK.

— Sau ar fi mai bine pentru dumneavoastră să veniți la secție?

Ideea de a intra într-o secție de poliție îmi face rău fizic.

— O să fiu acasă toată ziua. Puteți trece dumneavoastră pe aici.

Detectiva Sprague îmi aruncă o ultimă privire şi ştiu ce înseamnă privirea aceea. Este pe urmele mele. Instinctul ei îi spune că în toată situația asta există mai mult decât las

eu să se înțeleagă, însă din nefericire pentru ea, nu are nicio dovadă. Şi fără asta nu poate să-mi facă absolut nimic.

CAPITOLUL 71

ADDIE

Urăsc felul în care mama continuă să se uite la mine.

Aşa mă priveşte de când am fost prinsă dând târcoale casei domnului Tuttle. De fapt, ca să fiu sinceră, mă priveşte aşa chiar de când tata a fost găsit zăcând grămadă la baza scărilor. Nu a înțeles de ce nu m-a întristat mai tare moartea lui. Şi apoi, la câteva zile după înmormântare, mi-a spus: *Parcă în seara aia aveai de gând să stai acasă, să înveți. Nu aşa mi-ai zis?*

Ca şi când ar fi ştiut. Ştia că eu am fost aia care l-a împins.

Iar acum ştie că am ceva de-a face cu dispariția lui Eve Bennett.

Evitându-i privirea, îmi iau haina şi ies să mă plimb un pic. În seara asta s-a anunțat ploaie, dar acum mă întâmpină doar o burniță. Îmi pun gluga, ca să nu mi se ude părul, însă picăturile mărunte de apă mă lovesc în față. Este neplăcut, dar mă simt şi foarte bine, dacă are vreun sens ce zic.

Deşi m-am uitat în fugă, am văzut pe site-urile de ştiri câteva informaţii noi despre dispariţia doamnei Bennett. Este dificil să citesc despre ce s-a întâmplat. Am primit şi nişte mesaje de la câţiva copii pe care nu i-a interesat defel până acum să fie prieteni cu mine, dar încearcă să mă stoarcă de informaţii. Şi încă un mesaj primit de la Hudson.

Hudson: Eşti bine?

Nu răspund la niciunul dintre ele.

Mă întreb dacă Hudson le-a spus poliţiştilor ce ştie. Mi-a promis că n-o să spună nimănui nimic, dar asta a fost înainte să afle că ar putea fi complice la un delict foarte grav. Nu l-aş condamna în caz că a făcut-o, sinceră să fiu.

Parcurg câteva cvartale în încercarea de a mă depărta de casă, când observ o maşină neagră încetinind în dreptul meu. Grăbesc pasul şi bag capul între umeri, iar maşina mă urmează îndeaproape. Oh, Doamne, acum ce mai e?

Văd că trage lângă trotuar, chiar în faţa mea. Motorul se opreşte şi preţ de o clipă mă gândesc dacă nu cumva ar trebui s-o iau la fugă. Apoi văd cum din automobil coboară detectiva Sprague. Chiar şi aşa, tot cântăresc varianta să dau bir cu fugiţii.

— Addie! mă strigă ea.

Mă opresc, fiindcă asta cred că trebuie să faci când ţi-o spune un poliţist. Rămân aşa, sub ploaia măruntă, cu mâinile îndesate în buzunare, dar nu spun nimic.

Sprague dă ocol în grabă maşinii, până ajunge în faţa mea. Deşi eu nu sunt prea înaltă, tot e nevoită să dea un pic capul pe spate ca să mă privească în ochi.

— Addie, aş vrea să vorbesc cu tine.

— Mama zice că n-ar trebui să discut cu dumneavoastră dacă nu este şi ea de faţă.

— Aşa e.

Dă din cap, în semn de încuviințare.

— Este un sfat foarte bun. Dar nu voiam decât să-ți vorbesc neoficial. Este important, fiindcă încerc s-o găsesc pe Eve Bennett. Sunt îngrijorată că i s-a întâmplat ceva rău de tot.

Nu ştiu ce să-i răspund, aşa că tac.

Detectiva Sprague nu are glugă şi ploaia măruntă îi îmbibă părul negru. Nu pare nici să observe, nici să-i pese. Ochii ei de un căprui închis mă țintuiesc ca o rază laser.

— Am aflat că Nathaniel Bennett era profesorul tău de engleză.

Pare o întrebare inofensivă, aşa că încuviințez din cap.

— Şi scriai şi la revista de poezie pe care-o coordona, nu?

Dau iar din cap.

— Deci, toate astea sunt neoficial, Addie, după cum ți-am spus.

Clipeşte spre mine din genele încărcate cu picături mici de apă.

— Era ceva între tine şi Nathaniel Bennett?

„Neagă totul." Chiar dacă Nathaniel m-a trădat, deşi cred în continuare că nu ar face asta, îmi dau şi eu seama că este mai bine ca această informație să rămână secretă, pentru binele amândurora.

— Nu.

— Sunt convinsă că, şi dacă a fost ceva, continuă ea ca şi când eu n-aş fi zis nimic, el ți-a spus că păstrezi secretul cu orice preț. Înțeleg de ce ți-ar spune asta, dar trebuie să înțelegi şi tu că nu va fi în avantajul tău. Ar fi în interesul tău să fii sinceră cu mine şi ştiu că s-ar putea să fie stânjenitor să spui anumite lucruri în fața mamei tale, de aceea voiam să te prind singură.

— Nu este nimic între mine şi domnul Bennett, spun încet.

— Dar dacă ar fi fost, continuă ea, te rog să ții minte că asta n-ar fi vina ta. El este adult – *profesorul* tău – şi inițierea oricărui tip de relații sexuale ar fi extrem de neprofesionist din partea lui. N-ar fi vina ta, crede-mă.

Nu înțelege. N-ar putea pricepe niciodată legătura pe care o avem eu şi Nathaniel. Suntem suflete-pereche. Nu a profitat de mine – şi eu mi-am dorit-o la fel de mult, poate chiar mai mult. Mi-a spus deja că niciun adult n-ar înțelege şi a avut dreptate.

— Nu este nimic între mine şi domnul Bennett, îi spun printre dinți. Şi, aşa cum am zis, nu ar trebui să-mi vorbiți fără să fie şi mama de față.

Detectiva Sprague îmi aruncă o privire deopotrivă dezamăgită şi tristă. Preț de o clipă mă simt prost, fiindcă probabil că este o detectivă bună. Pare foarte dedicată jobului ei şi chiar aş zice că îi pasă de mine. Dar, pe de altă parte, nu vrea decât să afle ce s-a întâmplat cu doamna Bennett. Nu este treaba ei să se preocupe de ce-i în interesul meu. Dă de înțeles că am fost manipulată de Nathaniel, dar, de fapt, şi ea face exact acelaşi lucru. În plus, nu există nicio dovadă că a fost ceva între mine şi el.

— Trebuie să ştii, Addie, spune ea încet, că Nathaniel Bennett te-a descris ca pe o hărțuitoare care a acționat de una singură. Încearcă să ne facă să credem că ai urmărit-o pe Eve Bennett până în parcare, ai ucis-o şi ai scăpat de cadavru. Dacă nu vorbeşti în apărarea ta, asta este singura poveste pe care o vor auzi ceilalți.

O fi adevărat? Nu cred aşa ceva. Probabil că detectiva minte – el nu mi-ar face niciodată una ca asta...

Nu-i aşa?

Detectiva Sprague se scotoceşte prin buzunarul trenciului şi scoate de acolo un cartonaş dreptunghiular, pe care mi-l întinde.

— Asta e cartea mea de vizită. Am scris pe spate şi numărul telefonului meu mobil. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, sună-mă la orice oră. Vorbesc serios.

Accept cartea de vizită, dar nu spun nimic.

Îmi aruncă o ultimă privire, apoi urcă iar în maşina ei neagră şi pleacă. După ce se îndepărtează, mă uit la cartea de vizită pe care mi-a dat-o. O întorc şi văd numărul de telefon din zece cifre scrise cu cerneală neagră. Mă uit la cifrele acelea cum încep să se înceţoşeze de la picăturile de ploaie care continuă să cadă din cer.

CAPITOLUL 72

ADDIE-

În cele din urmă revin acasă, pentru că ploaia mi-a făcut fleaşcă blugii şi am mai călcat şi într-o băltoacă imensă, iar acum sneakerşii sunt îmbibaţi de apă.

Mama stă pe canapea în living, moşmondind ceva în telefon. Imediat ce intru în casă, mă priveşte sever.

— Unde ai fost?

— Să mă plimb, atâta tot.

Îmi scot încălţările murate de apă.

— N-am fost nicăieri anume.

Ridică sprâncenele.

— Te-ai dus undeva?

— *Nu.*

— Fiindcă, dacă te-ai dus...

— *Nu* m-am dus.

Dar nu-i spun că am fost oprită pe stradă de detectiva Sprague. Şi nici despre cartea de vizită îndesată în buzunarul hainei.

— M-am dus să mă plimb, atât. Pe bune, mamă.

— Sunt pur şi simplu îngrijorată.

Lasă jos telefonul şi se ridică să mă privească drept în ochi. În ultimul an parcă a îmbătrânit dintr-odată. Mereu mi s-a părut că arată mai tânără şi mai frumoasă decât multe alte mame, dar acum zici că e bunică.

— Te acuză de un lucru foarte grav. Trebuie să pricepi treaba asta.

— Ştiu.

I se umezesc ochii.

— Addie, te rog să-mi spui – n-o s-o iau razna. Ştii ce s-a întâmplat cu doamna Bennett?

Dorința de a-i mărturisi totul devine aproape copleşitoare. Îmi aduc aminte că, pe când eram mică, credeam că atunci când ceva merge prost e suficient ca mama să mă îmbrățişeze şi să se rezolve. Parte din procesul de maturizare este şi conştientizarea faptului că părinții tăi nu mai au această putere.

— Nu, nu ştiu.

„Neagă totul.”

Se şterge la ochi cu dosul palmei.

— Pentru că, ştii şi tu, eu sunt de partea ta şi nu te pot ajuta dacă nu ştiu ce s-a întâmplat.

Deschid gura, dar nu ştiu exact ce am de gând să spun. Însă nu mai contează, fiindcă sunt întreruptă de soneria de la intrare.

Oh, nu. Fac pariu că este detectiva Sprague. Fac pariu că a venit să mă aresteze sau ceva de genul ăsta.

— Răspund eu, îi spun mamei.

Mă grăbesc spre uşa de la intrare şi o deschid fără să mă uit pe vizor. Însă când văd cine stă în prag, rămân cu gura căscată. Dintre toți oamenii care-ar fi putut veni la mine la uşă, e ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd.

Din prag mă priveşte Kenzie Montgomery.

CAPITOLUL 73

ADDIE

Kenzie Montgomery.

Minunat.

Nu-i destul că poliția mă cercetează pentru crimă. Acum cel mai mare inamic al meu de la şcoală e la uşă, cel mai probabil ca să mă chinuie încă o dată. Ziua asta devine tot mai bună.

Kenzie poartă un palton alb cu care am mai văzut-o îmbrăcată, dar acum e udă fleaşcă de la burnița transformată între timp în ploaie zdravănă. Părul blond i s-a lipit de țeastă şi obrajii sunt de un roz aprins. Efectiv, n-am mai văzut-o vreodată în halul ăsta.

— Ce cauți aici? spun pe un ton categoric iritat.

Kenzie îşi dă la o parte de pe față câteva şuvițe îmbibate cu apă.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine. Te rog, pot să intru?

O parte din mine e tentată să-i spună „nu”. Este ultima persoană cu care vreau să am de-a face acum. Dar ceva din ochii ei albaştri mă împiedică să-i trântesc uşa în nas. Ca urmare, încuviinţez din cap şi mă dau într-o parte, ca s-o las să intre.

Kenzie e udă fleaşcă şi sub picioarele ei se formează imediat o băltoacă, aşa că ezit s-o invit în living.

Mama se duce repede spre dulapul din hol, scoate de acolo un prosop şi i-l întinde lui Kenzie.

— Sunt mama lui Addie, spune ea. Cu ce te pot ajuta?

Kenzie se uită când la mine, când la ea. Ridică mâna şi începe să-şi roadă degetul mare, un obicei prost pe care sunt şocată că-l are, dar acum observ, pentru prima dată, că toate unghiile ei sunt roase până în carne.

— Putem vorbi între patru ochi, Addie? spune ea. Te rog?

Mă uit la mama. Nu prea pare dispusă să plece, dar în cele din urmă dă din cap şi se îndreaptă spre scări. Este o şansă cam de cincizeci la sută să ne asculte de sus, dar nu prea am ce face în privinţa asta. Pereţii casei sunt oricum subţiri.

Odată ce rămânem singure, o conduc pe Kenzie în living şi ne aşezăm pe canapea. Eu stau la un capăt, ea la celălalt. Nu am încredere în fata asta. Tot semestrul mi-a făcut viaţa un iad. Nu pot să-mi imaginez decât că a venit până aici ca să-şi mai bată puţin joc de mine şi chiar nu am absolut deloc chef de asta.

— Ce e?

— Uite, spune ea, aruncându-şi peste umăr câteva şuviţe de păr, vreau să-mi cer scuze pentru tot ce ţi-am făcut anul ăsta. Am fost o ticăloasă şi-mi pare rău.

Nu mă aşteptam deloc să aud una ca asta. Chiar îşi cere scuze? Şi de ce tocmai acum?

Totuşi, citesc pe faţa ei ceva ce-mi spune că vorbeşte serios. Nu are pe buze obişnuitul ei rânjet batjocoritor. Sub

ochii frumoşi i s-au conturat cearcăne vineții şi una dintre unghii e ruptă atât de rău, încât o picătură de sânge a pătat cuticula de jur-împrejur.

— OK...

Tot nu sunt convinsă că pot avea încredere în ea, dar n-o să-i arunc scuzele la gunoi.

— Bine.

— De asemenea...

Coboară vocea câteva tonuri şi se uită spre scări, ca să se asigure că nu ne ascultă mama.

— Voiam doar să-ți spun că... ştiu.

Simt un mic nod în stomac.

— Ce ştii?

— Ştiu... de tine şi domnul Bennett.

Oh, nu. Dintre toți oamenii de pe lumea asta care ar fi putut afla, ea este *cea mai rea variantă posibilă.* Dacă ştie Kenzie, curând va şti toată şcoala. Şi, bineînțeles, şi poliția. O să fie groaznic. Nu pot face decât un singur lucru.

„Neagă totul."

Mă foiesc pe canapea.

— Nu e nimic de ştiut.

— Ba da, este.

Ridică spre mine ochii ei albaştri.

— Te-ai culcat cu el.

Pot vedea în privirea ei că, într-adevăr, ştie. Nu mă întreabă, nu sapă după detalii, pur şi simplu *ştie.* Trebuie să ne fi văzut strecurându-ne împreună în camera obscură sau... habar n-am. Oh, Dumnezeule, este cel mai rău lucru din lume. Cea mai îngrozitoare persoană de pe Pământ a aflat despre cel mai îngrozitor lucru pe care l-am făcut vreodată – mă rog, al doilea cel mai îngrozitor. Mă întreb de unde ştie.

— Am văzut poezia, spune ea.

Ăsta e ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l spună.

— Poftim?

— Când eram la cantină şi ţi-ai răsturnat tava cu masa de prânz, îmi aminteşte ea.

E o modalitate drăguţă de a descrie ziua când mi-a aruncat mâncarea pe jos.

— Poezia aia din caietul tău. Nate a scris-o şi ţi-a dat-o. Ştii tu... „Viaţa aproape că a trecut pe lângă mine, însă pe urmă ea, tânără şi plină de viaţă...”

— Încetează!

Ridic mâna ca s-o fac să tacă înainte să distrugă poezia mea preferată. Nu voi uita niciodată versurile pe care Nathaniel le-a scris numai şi numai pentru mine. Am memorat fiecare cuvânt.

Viaţa aproape că a trecut pe lângă mine
Însă pe urmă ea,
Tânără şi plină de viaţă
Cu mâini blânde
Şi obraji rozalii
M-a înfăţişat mie pe mine,
Mi-a tăiat respiraţia
Cu buzele ei cireşii
Readucându-mă la viaţă.

Mijesc ochii la Kenzie.

— De unde ştii că el a scris poezia aia?

Începe iar să-şi roadă unghia.

— Pentru că nu a scris-o pentru tine.

— Ba da, pentru mine a scris-o. Crede-mă.

— Nu, clatină ea din cap. A scris-o pentru mine.

CAPITOLUL 74

ADDIE

Toată lumea mea tocmai s-a întors cu susul în jos. Poftim? Ce naiba se întâmplă aici? Despre ce vorbeşte Kenzie?

— A scris-o pentru mine acum doi ani, spune ea. Am... am memorat-o.

Din fericire, nu încearcă să mi-o recite iar, pentru că aş fi fost nevoită să fug din cameră urlând şi astupându-mi urechile.

— Nu înțeleg, îi spun la rândul meu. De ce ți-ar fi scris ție o poezie?

— Pentru că mă culc cu Nate încă din clasa a noua.

Nu. *Nu.* Aşa ceva nu se poate. A inventat chestia asta doar ca să mă chinuie pe mine.

Refuz s-o cred.

— Eram în echipa ziarului liceului, îmi explică ea. Într-o zi am rămas amândoi până mai târziu, ca să mă ajute cu un articol pe care-l scriam, şi... am început să vorbim.

Respiră tremurat.

— Pe atunci, fratele meu avea cancer. Mă rog, încă are, dar este în remisie. Leucemie. Făcea chimioterapie şi îi era rău tot timpul, iar mie mi se părea că nimeni din familie nu mai ştia măcar că exist. Ştiu că sună egoist, dar...

Îmi amintesc sticluța cu pastile pe care am găsit-o în dulapul cu medicamente de la Kenzie de acasă, prescrise

pentru fratele ei. *Împotriva grețurilor.* Habar n-aveam că a fost bolnav de leucemie – probabil că au ținut secret.

— Nate a fost aşa de bun cu mine, murmură ea. Mi-a dat atâta atenție, într-un fel în care părinții mei nu mi-o mai dădeau. Şi este aşa de... adică nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc la el. Aşa că atunci când m-a sărutat...

Chestia asta n-are niciun sens. Nathaniel mi-a spus că nu şi-a mai înşelat niciodată soția. În plus, dacă ar fi fost cu Kenzie de când era în clasa a noua, asta ar însemna că ea avea pe atunci doar paisprezece ani. Nathaniel niciodată n-ar...

— Mi-a spus că sunt sufletul lui pereche.

Lasă să-i scape un hohot amar de râs.

— L-am crezut cu toată ființa mea. Eram îndrăgostită de el atât de prosteşte. Aş fi făcut absolut orice pentru el. Şi apoi, când s-au întâmplat toate alea cu tine şi cu domnul Tuttle, mi-a zis că trebuie să o lăsăm mai moale. Nu mai putea să se vadă cu mine fiindcă era prea multă supraveghere.

Îşi roade iar unghia.

— De aia am fost atât de furioasă pe tine anul ăsta. Nate abia dacă-mi mai vorbea şi mi se părea că totul e din vina ta. Chiar dacă acum îmi dau seama cât de idioată am fost. Şi... îmi pare rău pentru felul cum m-am purtat cu tine.

— Dar care-i treaba cu Hudson? răbufnesc eu. Credeam că el e iubitul tău, nu?

Clatină din cap.

— Nu. Hudson şi cu mine suntem doar prieteni, atâta tot. E un tip de treabă care a fost bun cu mine anul ăsta, când m-am chinuit îngrozitor, dar nu s-a întâmplat nimic între noi – eram prea atârnată de Nate.

Este adevărat că nu i-am văzut niciodată pe Hudson şi pe Kenzie sărutându-se. Păreau să fie mult împreună, dar nu i-am văzut vreodată giugiulindu-se pe culoare, ca alte cupluri.

— Şi apoi am văzut poezia aia în caietul tău.

Îşi freacă nasul uşor rozaliu.

— Şi mi-am dat seama că trebuie să ți-o fi dat şi ție. Şi m-am simțit... pur şi simplu m-am simțit atât de *proastă*. Mi-am dat seama că în tot acest timp el s-a jucat cu mine. Fac pariu că ți-a spus exact aceleaşi lucruri pe care mi le-a spus şi mie.

Nu ştiu ce să-i răspund. Credeam că Nathaniel este cel mai grozav bărbat din câți am întâlnit sau o să întâlnesc eu vreodată. Iar acum încep să mă întreb dacă nu cumva m-am înşelat complet în această privință.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu doamna Bennett, spune ea, dar eu o să mă duc la poliție şi o să spun tot ce a fost între mine şi Nate. Şi sper că o să vii şi tu cu mine, ca s-o facem împreună.

Scutur din cap. Kenzie are o grămadă de dovezi şi, da, sună rău. Dar Kenzie este *inamica* mea. M-a torturat un an întreg. Cum aş putea s-o cred?

— Aveam doar *paisprezece ani,* Addie.

Văd cum îi tremură buza de jos.

— Mă simt atât de idioată că am crezut tot ce mi-a spus şi că l-am lăsat să-mi facă toate lucrurile alea. M-a distrus cu totul. Nu vreau decât să-l împiedic să mai facă asta şi altora.

Oftează zgomotos.

— Te rog să vii cu mine.

Vocea ei tremurată îmi clatină hotărârea de sine – n-am văzut-o niciodată decât perfect stăpână pe ea. Îmi frâng mâinile.

— Probabil că nici n-o să ne creadă. Eu nu am absolut nicio dovadă. N-am vorbit decât pe Snapflash şi toate mesajele alea au dispărut.

— Şi eu vorbeam cu el tot pe Snapflash, spune ea. Dar am făcut capturi de ecran.

— Ai făcut capturi de ecran?

Lasă capul în jos.

— La vremea aia, le-am făcut pentru că voiam să-mi amintesc ce-mi spunea. Dar sunt toate acolo. Toate minciunile pe care mi le-a înşirat.

Scotoceşte prin geanta atârnată pe umăr şi scoate telefonul. Caută o poză şi mi-o arată.

Eşti sufletul meu pereche.

Aceleaşi cuvinte pe care mi le-a scris şi mie. Doar că astea sunt pentru Kenzie.

Îmi e prea greață ca să citesc mai departe. Îi arunc telefonul înapoi şi mă întorc cu spatele, încercând să-mi reţin lacrimile. Chiar e real ce se întâmplă? A fost în stare Nathaniel să-i spună şi lui Kenzie exact aceleaşi cuvinte pe care mi le-a spus mie? Trebuie să fie vreo farsă.

Doar că, atunci când o privesc pe Kenzie şi-i văd expresia, îmi dau seama că nu este.

Se întinde spre mine şi-mi ia mâna într-a ei.

— Te rog, Addie. Te rog să vii cu mine. Nu vreau să fiu eu singura care îl denunță.

Bag mâna liberă în buzunarul de la blugi, unde am pus cartea de vizită dată ceva mai devreme de detectiva Sprague. O scot şi mă uit la numărul de telefon de pe spate. Cerneala este un pic întinsă de la ploaie, dar cifrele se văd clar.

— OK, îi spun. O să mergem împreună.

CAPITOLUL 75

ADDIE

Sunt absolut îngrozită.

Când am ajuns la secția de poliție ne-au băgat într-o încăpere mică de tot, care-mi dă un sentiment de claustrofobie, ca o furnicătură în ceafă. Lumina este înfricoşător de tulbure şi cele două scaune de plastic par foarte incomode. Iar când ne aşezăm pe ele, ne dăm seama că aşa şi sunt. Dacă aş fi fost singură aici, aş fi fost îngrozită.

Dar nu sunt singură. Sunt cu Kenzie.

Nu i-am spus mamei ce am de gând să fac. Ar fi insistat să angajeze un avocat şi ar fi făcut *din ţânţar armăsar,* iar eu mi-aş fi pierdut curajul. Aşa că i-am zis că o să fac o plimbare cu Kenzie, şi după aia am venit amândouă încoace.

Însă acum mă gândesc că poate am greşit, totuşi. Ar fi trebuit să aştept să am un avocat. Sau poate chiar să nu spun nimic. Kenzie pare atât de sigură pe ea, dar doar nu e prietena mea cea mai bună. M-a torturat tot anul! Iar acum ar trebui, cumva, să am încredere în ea?

O văd cum se joacă obsesiv cu o şuviță blondă. Se trage destul de tare şi nu mă pot abține să nu tresar de fiecare dată, iar apoi se încruntă la biata şuviță de parcă ar fi mânioasă pe ea.

— Părul ăsta parcă ar fi din paie, se plânge ea.

O privesc neîncrezătoare. Kenzie are cel mai mătăsos păr pe care l-am văzut eu vreodată. Şi de ce-şi face griji pentru nenorocitul de păr când noi două suntem într-o *secție de poliție?*

— Ai un păr superb.

Îşi dă ochii peste cap şi apoi începe iar să se strâmbe la propriile şuvițe.

O să-mi ies din minți aşteptând-o pe detectiva Sprague să vină să discute cu noi. Poate că a fost drăguță cu mine acolo, în stradă, dar la fel de bine ar putea să fi fost totul o prefăcătorie. Şi ce-o să-i spun e nasol de tot. Kenzie a avut o relație cu Nathaniel, însă ce-am făcut eu e mult mai rău. Eu l-am ajutat să îngroape un cadavru. Şi nici nu sunt foarte sigură care dintre noi a ucis-o pe femeia aia.

Pare o eternitate, dar de fapt trec doar vreo douăzeci de minute până când în sală intră detectiva Sprague, încă are părul prins în coc, dar strânsoarea s-a mai slăbit pe parcursul zilei şi i-a îmblânzit trăsăturile. Sper că este într-adevăr de partea mea. Sper că n-o să-mi petrec tot restul zilelor în închisoare.

Mă uit spre Kenzie, care încă îşi răsuceşte şuvițele pe deget. Foarte şovăielnică, îşi dă părul după ureche şi ridică privirea spre detectivă.

— Bună, Addie, spune Sprague. Apoi se întoarce spre Kenzie şi o priveşte curioasă: Kenzie Montgomery?

Kenzie dă din cap.

— Eu... Addie şi cu mine trebuie să vă vorbim despre Nathaniel Bennett.

Sprague nu pare foarte surprinsă. Se aşază pe unul din scaunele de plastic din fața noastră şi-şi împleteşte degetele.

— Vă ascult, spune ea.

Schimb o privire cu Kenzie. N-am vorbit dinainte cine să înceapă. Nu vreau să fiu eu prima şi cred că am presupus că ea va începe, din moment ce a fost ideea *ei* să venim aici.

— Kenzie? o interpelează Sprague.

Kenzie îmi aruncă o privire şi îi văd panica din ochi. Apoi se uită iar la detectivă.

— Oh. Păi noi... noi doar...

— Este vorba despre domnul Bennett?

Kenzie dă din cap, fără să scoată o vorbă.

Vocea lui Sprague se îmblânzeşte.

— Despre relaţiile voastre cu domnul Bennett?

Kenzie lasă capul în jos, încuviinţând încet. Detectiva tace, aşteptând-o să mai spună ceva, dar Kenzie pare prea afectată ca să mai scoată vreo vorbă. Chiar dacă ea a avut ideea de a veni aici, nu mi se pare că poate continua. Se strânge de genunchi cu degetele ei cu unghii roase, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi.

Kenzie mi s-a părut dintotdeauna atât de matură, însă acum pare atât de *tânără.* Este ca o fetiţă. Avea numai paisprezece ani când Nathaniel a făcut sex cu ea. *Paisprezece ani.* Iar Nathaniel... are aproape patruzeci de ani! Este *adult. Profesorul* nostru. Am fost rănită când am descoperit că Nathaniel m-a minţit, dar acum e prima dată când toate mi se înfăţişează atât de limpede.

Ceea ce ne-a făcut a fost într-adevăr oribil. *De neimaginat.*

Trebuie să plătească. Iar Kenzie şi cu mine suntem singurele care ne putem asigura că va primi ce merită.

— Doamnă detectiv Sprague, răbufnesc eu, adevărul este că domnul Bennett şi cu mine facem sex de la începutul anului şcolar. El... el mi-a cerut să nu spun nimănui.

Detectiva clatină din cap, cu ochii în flăcări. Arată ca şi când ar vrea să scoată arma din toc şi să golească vreo câteva încărcătoare în Nathaniel Bennett. Nu minţea când spunea că vrea să mă ajute. Nu poţi simula expresia din privirea ei.

— Nemernicul naibii.

O prind pe Kenzie de mână şi ea mă lasă. O să facem asta împreună. O să spunem adevărul. Nu-mi pasă în ce necazuri intru. Am obosit să mint pentru bărbatul ăla. Merită tot ce-o să i se întâmple.

— Acum, Addie, spune detectiva, spune-mi ce s-a întâmplat cu Eve Bennett.

Şi îi spun. Îi spun totul.

CAPITOLUL 76

NATE

Am petrecut ultimele două ore conducând prin ploaie.

Acasă simțeam că-mi pierd mințile de grijă că detectiva Sprague se va întoarce să mă interogheze şi de teamă pentru ce va spune, aşa că a trebuit să ies din casă. Am condus prin oraş ascultând muzică clasică şi lăsându-mi mintea să zboare. La un moment dat, am ajuns pe lângă Simon's Shoes, care era magazinul de pantofi preferat de Eve şi acolo, preț de o clipă, m-a copleşit un val de tristețe.

Am iubit-o cândva. Chiar am iubit-o cu adevărat.

Ajung acasă după lăsarea întunericului. Plouă, aşa că trag maşina în garaj şi intru în casă pe uşa care face legătura cu parterul. Chiar când păşesc în living, telefonul îmi sună în buzunar. Îl scot şi văd pâlpâind pe ecran acelaşi număr de pe care m-a sunat Sprague azi-dimineață.

Nu vreau să-i răspund. Nu vreau să mai primesc veşti de la o femeie care, sunt din ce în ce mai sigur, crede că mi-am ucis soția. Dar dacă nu răspund, va veni în mod sigur încoace. Aşa că preiau apelul.

— Alo?

— Domnul Bennett?

Vocea ei are un uşor ecou, ca şi când ar fi pe difuzor.

— Unde sunteți, domnule Bennett?

— Sunt acasă.

— Serios? Pentru că am trecut şi noi pe-acolo şi nu ne-ați răspuns la uşă.

Au trecut pe-aici? Mă bucur că i-am ratat.

— Da, scuze. Am condus un pic prin oraş. Era dificil să stau acasă şi să aştept veşti.

— Domnule Bennett, trebuie să vorbim cât mai repede. O să trimit iar maşina de poliție să vă ia.

— Maşina de poliție?

Mi se usucă gura.

— De ce trimiteți o maşină de poliție? Sunt arestat?

— Nu, de data asta nu.

De data asta nu.

Nu sună prea favorabil. Şi simt în vocea ei un ton dur pe care nu l-am auzit ieri. A primit informații noi. Mă întreb dacă Addie a cedat şi i-a spus despre noi. Ba chiar mai rău, dacă s-a dus şi Kenzie la poliție?

Asta ar fi o nenorocire. Kenzie avea doar paisprezece ani când a început relația noastră. Dacă se duce la poliție, o să am mari necazuri. Genul de necazuri în care îmbrac o salopetă portocalie, iar după ce ies de-acolo n-o să mai pot trece la o anumită distanță de locurile de joacă. Genul ăsta de necazuri.

Ca să fim cinstiți, Kenzie nu arăta de paisprezece ani. Este incredibil de frumoasă. Mai frumoasă decât 99 la sută dintre toate femeile adulte din lume. Mulți nu înțeleg cum

este ca toate fetele astea superbe să se dea la tine neîncetat, an de an. Nu sunt nici eu de piatră.

— Domnule Bennett? Sunteți acolo?

— Eu... da, bolborosesc în receptor. Sunt aici.

— Grozav. Rămâneți unde sunteți. O să ajungă o mașină de poliție în câteva minute.

La capătul celălalt se așterne tăcerea și rămân holbându-mă la telefon, cu o senzație de groază crescându-mi tot mai mult în piept. Aproape simt că mă înec. Am nevoie de niște apă. Am nevoie de niște apă înainte să mă sufoc.

Mă grăbesc în bucătărie ca să-mi iau un pahar. Fug spre chiuvetă, iau o cană din dulap și o umplu cu apă călâie. O dau pe toată pe gât și apoi rămân acolo, străduindu-mă în continuare să trag aer în piept. Și atunci îl văd. Chiar în mijlocul bucătăriei, exact în locul unde am găsit ieri pantofii lui Eve.

Este un dovleac. Mai precis unul sculptat, ca să fie luminat pe dinăuntru.

Desigur, Halloweenul a trecut deja. Ăsta-i și motivul pentru care dovleacul e putregăit. Carnea lui în descompunere face ca trăsăturile să se distorsioneze. Ceea ce era cândva un rânjet cu dinți s-a transformat într-o grimasă malefică.

Iar apoi, când mă apropii un pas, dovleacul se mișcă.

Ce mama dracului?

Acum se scutură tot mai violent și, o clipă mai târziu, prin capacul lui țâșnește o pasăre neagră. Este cumva... un corb? Tresar și mă dau în spate până mă lovesc de blatul mobilei, în timp ce pasărea flutură din aripi, încercând să evadeze din bucătărie. După câteva încercări eșuate se așază pentru un moment pe dovleac, uitându-se țintă la mine.

Nevermore[10].

Mă trag cu vârfurile degetelor de şuviţele de păr. Cine îmi face toate astea? Cine a vorbit cu detectiva despre mine? De ce se întâmplă toate astea?

Nu e Addie. Nu cred ca ea mi-ar face aşa ceva. Nici Kenzie nu cred că mi-ar face. Adevărul este că există o singură persoană pe care o cred capabilă de asta.

Trebuie să plec de-aici.

CAPITOLUL 77

NATE

Conduc mult prea repede.

Dacă sunt oprit de poliție, toate astea vor fi fost zadarnice şi o să dau de necaz şi cu Sprague pentru că am plecat de-acasă, deşi ea mi-a zis să rămân unde sunt. Însă, pe de altă parte, cu Sprague am dat deja de necaz. Dacă mă duc la secția aia de poliție, este foarte probabil să nu mai ies de-acolo.

Plouă în continuare, iar Honda mea are doar tracțiune pe față, aşa că trebuie să încetinesc dracului şi să am mai multă grijă. Eve mi-a zis mereu să iau o maşină cu tracțiune

---

[10] Citat din poemul „Corbul”, de E.A. Poe (n. tr.).

integrală, dar am fost încăpățânat. În ciuda celor întâmplate – în ciuda a ceea ce ar putea să mi se întâmple dacă sunt prins de poliție –, nu vreau să mor în seara asta într-un îngrozitor accident de circulație. Moartea e mai rea decât puşcăria.

Înainte am condus fără țintă, bâjbâind pe străzi şi dorindu-mi să fiu oriunde altundeva, numai acasă nu. Dar acum ştiu exact încotro merg. Mă întorc iar la parcela aia cu bostani.

E riscant, dar trebuie s-o fac. Trebuie să-mi demonstrez mie însumi că nevastă-mea este cu adevărat moartă şi îngropată printre dovlecii putrezi. Dacă ajung la parcelă şi găsesc mormântul intact, cu trupul ei putrezind în pământ, asta nu poate să însemne decât că sufletul ei s-a întors ca să mă bântuie.

Pentru că nimeni altcineva, în afară de Eve, nu mi-ar fi băgat un corb în bucătărie.

Îmi ia mai mult de o oră ca să ajung, pentru că plouă şi pentru că – spre deosebire de orele mici de sâmbătă dimineață – acum este ceva trafic. Cât conduc, telefonul îmi sună de câteva ori. Sunt sigur că e detectiva Sprague, dar las toate apelurile să fie direcționate spre căsuța vocală.

În fine, la un moment dat ajung la drumul îngust ce duce spre parcela cu dovleci. Spre deosebire de sâmbătă-dimineață, când pământul era uscat şi sfărâmicios, acum ploaia a înmuiat solul şi cauciucurile alunecă pe noroiul proaspăt. Însă, chiar şi aşa, conduc până unde simt că nu mai pot avansa.

Iar acum trebuie să fac restul drumului pe jos.

Cel puțin mi-a dat prin cap să-mi iau ghetele şi port o haină impermeabilă. Îmi îndes fesul pe cap şi trag şi gluga, când ies din maşină. Îndată simt cum îmi alunecă picioarele, dar reuşesc să mă redresez înainte să cad.

Mă furnică degetele de nerăbdare. N-ar fi trebuit s-o las pe Addie singură aici. Ar fi trebuit s-o ajut să îngroape cadavrul lui Eve. Am crezut că o să se poată descurca singură, dar acum îmi dau seama că am făcut o greşeală îngrozitoare.

Dar Eve era moartă. Am văzut cu ochii mei cum i se scurge viața din trup. Nu i-am simțit pulsul la gât. Nu respira.

Cel puțin aşa cred, că nu respira. Nu sunt medic, totuşi.

Mijesc ochii prin ploaie până când văd indicatorul către parcela de dovleci, năpădit de vegetație şi acum acoperit de noroi şi udat de ploaie. Ghetele îmi alunecă în mocirlă la fiecare pas şi mi se pare că îmi ia o jumătate de oră ca să parcurg mica distanță spre parcelă, iar când ajung acolo, într-un final, abia mai respir. Dar nu mă pot opri. Sunt prea aproape.

Ştiu exact unde i-am săpat groapa. Traversez terenul călcând pe dovleci putrezi care seamănă cu cel din bucătăria mea. Am ales locul aflat chiar lângă vechiul coteț al păsărilor. Mă apropii, aşteptându-mă să văd o movilă neregulată de pământ. Dar nu asta zăresc.

Ci o groapă care se cască în sol, cam de şaizeci de centimetri lățime pe doi metri lungime.

Inima îmi bate cu putere. Hristoase, nu vreau să cad răpus de un atac de cord pe terenul ăsta cu dovleci, în mijlocul pustietății. Mă apropii de mormântul pe care l-am săpat cu Addie acum două nopți şi mă aplec în față, mijind ochii în întuneric. Mă aştept să văd cearşaful acela albastru în care am înfăşurat cadavrul soției mele. Dar poate că a fost sfâşiat de animale şi o să zăresc trupul ei parțial descompus, zăcând pe fundul gropii. Totuşi, nimic din toate astea nu se află acolo.

Mormântul e gol.

Cad în genunchi scufundându-mă în nămol şi-mi dau lacrimile. În afară de sunetul ploii curgând din cer, cimitirul de dovleci e tăcut. În liniştea netulburată, singurul cuvânt rostit e propria mea şoaptă:

Eve...

În timp ce aştept ca ecoul să-mi trimită murmurele înapoi, ceva mă izbeşte puternic în ceafă şi totul se întunecă.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 78

EVE

Dacă n-aţi fost niciodată îngropaţi de vii, să ştiţi că nu recomand.

Tafofobia este frica de a fi îngropat de viu. În timpuri biblice, oamenii erau înfăşuraţi în linţoliu şi cadavrele erau duse în peşteri, aşa încât cineva să le poată verifica după câteva zile, ca să se asigure că oamenii muriseră cu adevărat. Chiar şi George Washington a cerut să nu fie înmormântat decât la două zile după moarte. În trecut, în timpul epidemiilor, au fost construite sicrie de siguranţă care includeau un dispozitiv (de exemplu o sfoară ataşată la un clopoţel) pentru ca aşa-zişii decedaţi să poată semnala lumii de deasupra că sunt încă printre cei vii.

Mie acest dispozitiv nu mi-ar fi folosit la nimic, din moment ce persoanele care au încercat să mă ucidă au fost şi cele care m-au îngropat şi m-au lăsat în mijlocul pustietăţii, cu speranţa că nu voi mai fi găsită vreodată. Să mă trezesc îngropată sub un strat de pământ a fost una dintre cele mai îngrozitoare experienţe trăite vreodată.

Dar nu e mai rea decât ce urmează să i se întâmple soţului meu.

CU DOUĂ SERI ÎN URMĂ

Unde sunt?

Totul este scufundat în întuneric. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc sunt degetele lui Nate încleştate pe gâtul meu, sugrumându-mă. Mai întâi m-am sufocat, apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

Abia dacă pot să mă mişc un pic. Îmi simt trupul înfăşurat în ceva – un cearşaf sau o pătură – care mă ţine nemişcată. Şi mai este ceva peste mine. Ceva rece şi greu.

Apoi aud o lopată înfigându-se în pământ.

Îmi bubuie capul şi încerc să înghit, dar parcă am cuţite înfipte în gât. Stau întinsă pe o suprafaţă rece, neregulată şi foarte incomodă. E greu să mă concentrez la ce se petrece în

jurul meu. Lopata râcâie iar pământul şi de data asta este însoțită de ceva ce mă loveşte în picior. Închid ochii în întuneric, încercând să-mi pun gândurile în ordine.

Cred că...

Oh, Doamne, încearcă să mă îngroape.

Dacă e adevărat, atunci nu ştiu ce-aş putea face mai departe. Pot să urlu sau să încerc să mă eliberez din cearşaful ăsta în care sunt înfăşurată, dar având în vedere că soțul meu a încercat deja să mă ucidă prin strangulare şi Addie m-a lovit în cap cu o tigaie, nu vreau să le mai dau a treia şansă să scape de mine. Mă îndoiesc că aş supraviețui şi a treia oară.

Dar îi pot lăsa să mă îngroape de vie.

În timp ce-mi cântăresc opțiunile, o voce feminină, tânără, strigă de deasupra mea:

— Nathaniel?

Urmează o tăcere lungă, în care nu aud zgomot de săpături şi nici nu simt pământ aruncat peste mine. Îi mai strigă numele o dată, dar nu aud vocea soțului meu răspunzându-i.

Îmi ajunge la urechi un foşnet şi simt deasupra umbra unui lucru întunecat. Pare că va ateriza peste mine şi mă pregătesc de impact. În schimb, aterizează uşor. Frunze, oare?

Firava lumină de lună pe care o puteam vedea devine tot mai ştearsă pe măsură ce creşte stratul de frunze de deasupra mea. Nu mă mişc. Nu țip.

— Nathaniel! strigă ea pentru ultima dată. Vocea pare să se îndepărteze. La fel şi paşii.

Trag încet aer în piept, doar ca să mă asigur că pot încă s-o fac. Deşi sunt îngropată de-a dreptul, nu mă aflu totuşi într-un coşciug, la doi metri sub pământ. Sunt înfăşurată într-un fel de cearşaf şi pare că peste mine este doar un

strat subțire de pământ şi poate nişte frunze. Cearşaful mă protejează să nu inhalez țărână. N-o să mă sufoc aici.

Singurul lucru care o să mă ucidă este dacă ei doi află că sunt încă în viață.

Aşa că, oricât de dureros ar fi, aştept. Tremurând în groapă, cu un maldăr de frunze jilave pe post de pătură. Aştept până când zgomotul de paşi s-a stins de tot, apoi mai aştept încă o oră. Sau cred că atât a trecut, o oră. E greu de spus cât e ceasul când eşti îngropat în propriul mormânt.

Odată ce consider că a trecut destul, decid să încerc să mă eliberez de-aici.

Nu este prea uşor. În ciuda faptului că nu sunt îngropată la o adâncime de doi metri, stratul subțire de pământ şi de frunze cântăreşte totuşi ceva şi, în plus, sunt înfăşurată în cearşaf ca o mumie – ceea ce înseamnă că sunt complet imobilizată. Pe deasupra, îmi mai bubuie şi capul. Ar fi corect să spun că mă doare fiecare centimetru din corp.

Prima încercare nu mă duce prea departe. Mă chinui să mă ridic în capul oaselor, să lărgesc un pic strânsoarea cearşafului, dar nu fac decât să mă enervez. Şi apoi mă cuprinde panica. Dacă nu pot ieşi de-aici?

Încep să hiperventilez. Nu este prea mult aer proaspăt în groapa asta şi nu pot să inspir pe cât de adânc mi-aş dori. Încep să mă furnice vârfurile degetelor. Sunt captivă. N-o să reuşesc niciodată să scap. Dacă o să mor aici?

Nu. *Nu.* Este imposibil. Nu am mâinile legate. *O să mă eliberez.*

La urma urmelor, este singurul mod de a mă asigura că soțul meu o să plătească pentru ce a încercat să-mi facă.

A doua oară merge ceva mai bine. Găsesc un colț de cearşaf şi încep să slăbesc strânsoarea. Când dau cu mâinile de țărână, ştiu că am scăpat. Dar trebuie să am grijă. Nu vreau să inhalez pământ şi să mă sufoc.

Durează aproape încă o oră, dar în cele din urmă scap din acest mormânt.

În secunda în care scot capul la suprafață, trag adânc în piept aer proaspăt. Am crezut c-o să mor acolo, în pământ. Este foarte frig, dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă de nimic, în afară de faptul că n-o să mai mor îngropată de vie. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am trăit vreodată.

În timp ce mă chinui să mă pun pe picioare, mă uit în jur. Ce-o fi locul ăsta? Pare un soi de cimitir, doar că în loc de oameni sunt dovleci. Cum mama dracului o să ajung înapoi la civilizație?

Apoi văd ceva în cearşaful din care tocmai am scăpat.

Oh, Dumnezeule, este *geanta* mea.

Au îngropat-o aici, cu mine. O ridic de jos şi scotocesc înăuntru. Icnesc de fericire când găsesc telefonul. Este închis, dar când apăs butonul lateral, ecranul se luminează. Din păcate nu am rețea. Însă dacă o să merg mai departe sunt sigură că o să ajung într-un loc unde să prind o liniuță sau două.

O să ajung acasă. Şi apoi o să-l fac pe Nate să plătească pentru asta.

CAPITOLUL 79

EVE

M-au îngropat fără pantofi în picioare.

Ce bine ar fi fost dacă aş fi folosit acele câteva secunde ca să-mi încalț sneakerşii înainte de-a o înfrunta pe Addie în bucătărie; acum, călătoria asta înapoi, până la drum, ar fi fost mult mai uşoară. În schimb, sunt nevoită să-mi aleg cu grijă drumul prin țărâna zgrunțuroasă, printre crengile care-mi înțeapă tălpile. Pe deasupra, mai şi deger de frig. Am luat cearşaful cu mine şi l-am transformat într-un fel de şal ca să mă încălzesc. Totuşi, temperatura a scăzut sub pragul de îngheț.

Merg cam o jumătate de oră şi ajung la ceea ce pare un drumeag îngust. Scot iar telefonul din geantă – aleluia, am rețea. O liniuță. Este un miracol.

Încep să formez 112, dar apoi mă opresc.

Aş putea suna la poliție, pentru ca soțul meu să fie azvârlit la închisoare pentru ce mi-a făcut. Dar o să-şi ia un avocat şi o să iasă pe cauțiune câteva zile mai târziu. Apoi, e suficient ca în juriu să fie câteva femei – hai să recunoaştem – şi probabil că va sfârşi cu o palmă peste mânuțe. Asta dacă se va ajunge la proces. Nate are felul lui de a manipula lucrurile ca să scape din orice încurcătură.

Nu, trebuie să mă asigur personal că plăteşte pentru tot ce-a făcut.

Aşa că mă răzgândesc şi trimit un mesaj singurei persoane care ar fi dispusă să vină să mă ia în creierii nopții.

Lui Jay îi ia douăzeci de minute ca să răspundă la mesajul meu de pe Snapflash. Douăzeci de minute în care tremur pe marginea drumului, întrebându-mă dacă piuitul de alertă va fi suficient ca să-l trezească – am numărul lui de telefon, dar e prea riscant să-l sun. Chiar când mă gândesc să renunț şi să sun totuşi la poliție, îi văd numele pâlpâind pe ecran. Aproape niciodată nu mă sună şi-mi imaginez că s-a ascuns în baie pentru ca *ea* să nu-l audă şi să nu trezească bebeluşul.

— Eve? Ce se întâmplă?

— Am nevoie să vii să mă iei. Îmi... îmi pare rău. Ştiu că e foarte devreme.

Ceasul meu arată că e aproape cinci dimineața.

— Unde eşti?

Vine după mine. Slavă cerului.

Îl aştept pe marginea drumului, tremurând sub cearşaf. Sper să nu fac pneumonie. Când, într-un final, îi văd maşina trăgând pe marginea drumului, izbucnesc în lacrimi. Pe obraji mi se preling dâre de apă sărată şi urc în maşină lângă el. Pare şocat de înfățişarea mea.

— Eve, unde-ți sunt pantofii?

Asta mă face să plâng şi mai tare.

Totuşi, Jay nu mă pune să-i explic nimic. Pur şi simplu porneşte motorul şi pleacă; stăm în tăcere o vreme, iar eu plâng încetişor. Când ajungem în Caseham, dau să-i spun să nu mă ducă acasă, dar apoi observ că o apucă în altă direcție. Câteva minute mai târziu, trage în parcarea de la Simon's Shoes.

— Haide. Să-ți luăm nişte pantofi.

Ies din maşină şi pornesc după el; asfaltul parcării îmi îngheață tălpile. Îmi dă jos cearşaful pe care-l țin încă

înfăşurat pe trup, ca un şal, şi îmi pune pe umeri paltonul lui, chiar dacă nu avem mult de mers până la intrarea în magazin. Apoi mă ia de mână şi ne îndreptăm împreună spre uşă. Scoate cheia din buzunar şi descuie.

— Ia ce vrei tu de-aici, îmi spune el.

Aleg o pereche de ghete negre de iarnă, absolut hidoase, complet diferite de tot ce am eu în dulap, dar măcar sunt la reduceri. Mă scotocesc prin geantă, căutându-mi portofelul. Desigur, trebuie să plătesc cu cash...

— Nu-ți face griji, spune Jay.

— Dar...

— Am spus să nu-ți faci griji. Pe bune.

Nu mă mai contrazic cu el. Îmi pun ghetele; aşa urâte cum sunt, îmi încălzesc imediat picioarele. Rămân îmbrăcată cu paltonul lui Jay şi mă prăbuşesc pe una dintre banchete. Se aşază lângă mine fără să scoată o vorbă. Este foarte răbdător, chiar dacă soarele va răsări în curând.

— Nate... a...

Îmi aleg cu grijă cuvintele. Nu vreau să ştie că este şi Addie implicată. Nu poate ieşi nimic bun de-aici. Şi, oricum, asta e între mine şi soțul meu.

— A încercat să mă ucidă.

Jay ridică privirea spre mine, cu o expresie de oroare întipărită pe chip.

— A încercat să mă îngroape de vie. Dar nu murisem. Am aşteptat să plece şi am reuşit să ies la drumul mare.

— Eve, şopteşte el.

Tremur pe sub palton.

— Vreau să plătească pentru asta.

— O să sunăm chiar acum la poliție.

— Nu, rostesc eu ferm. Vreau s-o fac în felul meu. Vreau să mă asigur că va plăti pentru tot ce-a făcut.

Se încruntă atât de tare, încât sprâncenele i se unesc şi se ridică până aproape de cicatricea zimțată de lângă linia părului.

— OK...

— Există... există vreun loc unde pot să stau câteva zile?

— Avem o magazie de scule, spune el gânditor. Este în spate. N-o foloseşte nimeni, niciodată. Aş putea duce acolo un sac de dormit. N-o să fie prea confortabil, dar se face destul de cald dacă ții uşa închisă.

— Perfect, spun eu. Şi mai sunt câteva lucruri pentru care o să am nevoie de ajutorul tău.

Mă priveşte cu ochii plini de devotament.

— O să fac absolut tot ce vrei.

Şi face.

CAPITOLUL 80

EVE

Jay a fost cel care l-a lovit pe Nate în cap cu o piatră şi l-a lăsat lat.

Voiam s-o fac chiar eu, dar, logic vorbind, a avut mai mult sens s-o facă Jay. Este mai înalt decât Nate şi probabil şi mai puternic. Dacă l-aş fi lovit eu, era posibil să nu reuşesc să-l dobor la pământ. Nu puteam risca una ca asta. Nu

după tot ce am făcut ca să mă asigur că va ajunge exact în acest loc.

Jay şi cu mine ne-am petrecut ultimele două zile torturându-l psihic pe Nate. A fost riscant, dar a meritat. Ştiam că, după ce vede corbul ăla în bucătărie, o să fie convins că sunt încă în viaţă şi va veni încoace. Nimeni altcineva, în afară de mine, nu l-ar fi chinuit aşa.

„Corbul”, poezia lui preferată. Ştiam asta mult prea bine.

Nate zace inconştient pe pământ, cu trăsăturile lui frumoase blegite de tot. Îmi vine să iau bolovanul din mâinile lui Jay şi să-l lovesc iar, dar vreau să se poată trezi la un moment dat, pentru că suntem departe de a fi terminat. O să-şi recapete cunoştinţa curând, aşa că trebuie să acţionăm repede. Jay caută în buzunarul hainei şi scoate o rolă de bandă adezivă. Mi-o întinde.

— Vrei să faci tu onorurile? mă întreabă el.

Categoric vreau. Îi leg mâinile în faţă, apoi picioarele. Când termin de legat gleznele, îl aud gemând în nămolul rece. Deschide încet ochii.

— Se trezeşte, îi spun lui Jay. Aruncă-l în groapă.

Dacă nu era treaz pe de-a-ntregul, o să se trezească sigur când o să-l azvârlim în băltoaca rece ca gheaţa. Pleoapele îi flutură şi se uită la mine, clipind sub picăturile de ploaie. Jay se ţine, prudent. În afara razei lui vizuale.

— Eve? zice Nate cu glas răguşit.

Nu spun nimic. Îi las o clipă, ca să ia în plin tot şocul situaţiei. Al felului cum stă întins în mormântul acesta puţin adânc, într-o baltă de apă mocirloasă, cu încheieturile şi gleznele legate. Văd panica instalându-i-se în ochi.

— Eve, icneşte el. Ce faci? Ce se întâmplă?

Îl ţintuiesc cu privirea. Când am stat lângă el, în faţa unui judecător, în ziua nunţii noastre – cea mai fericită zi din viaţa mea –, nu mi-am imaginat nicio secundă că o să ajung să-l urăsc atât de tare cum îl urăsc în clipa asta.

— Ai încercat să mă ucizi. M-ai aruncat în groapa asta.

— Eu...

Nate se foieşte, încercând să-şi ţină capul deasupra apei mâloase din mormânt.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut, Eve. A fost o greşeală îngrozitoare. De aceea m-am întors.

— Nu de aia te-ai întors. Te-ai întors ca să te asiguri că am murit cu adevărat.

Văd cum i se mişcă mărul lui Adam.

— OK, bine. Ai dreptate. Am făcut un lucru îngrozitor. Sunt o persoană îngrozitoare.

Clipeşte iar, ca să-şi alunge apa din ochi.

— Dar tu nu eşti. Tu nu eşti aşa. Te *cunosc.*

— Nu mă cunoşti.

Scot un hohot de râs.

— Nu m-ai cunoscut ani de zile. Şi categoric nu mă iubeşti.

— Recunosc, avem nişte probleme...

Râd iar.

— Acum avem probleme?

Nate se chinuie să se ridice în capul oaselor, încercând să stea cu capul deasupra bălţii care s-a format pe fundul gropii.

— Te rog, Eve. Tu nu eşti aşa. Nu vrei să faci asta. N-o să-ţi rezolve problemele.

— Da, tu ştii toate problemele mele, nu-i aşa? Consideră că tu eşti cauza tuturor.

— Bine, e corect ce spui.

În timp ce vorbeşte, în gură îi intră un pic de apă tulbure; se strâmbă şi o scuipă.

— Doar scoate-mă de aici şi putem sta de vorbă. O să fac tot ce-mi ceri.

— Nu, spun încet. N-o să se întâmple asta.

— Eve!

Panica din ochii lui a crescut. Începe să se zbată ca să-şi slăbească legăturile.

— Îți dai seama c-o să mă înec aici, nu? Te rog, nu te mai prosti! Orice vrei, o să-ți dau ce vrei tu. O să renunț să predau, o să plec din oraş. Orice vrei tu, în regulă?

— Nu te teme, îi spun. N-o să te las să te îneci.

Preț de o clipă, umerii i se relaxează şi încetează să se mai lupte cu legăturile de bandă adezivă.

— Bine. Îți mulțumesc. Ştiam că n-o vei face.

Ridic lopata aşezată pe jos, lângă mine.

— Mai întâi o să te îngrop de viu.

Cu aceste vorbe, iau o lopată de pământ şi o arunc peste el.

— Eve! urlă el. Isuse Hristoase, ce naiba e cu tine? Ți-ai pierdut mințile?

Mai iau o lopată şi arunc pământul în groapă.

— Eve!

S-a înroşit ca racul.

— Eve, iubito, îți cer iertare pentru tot ce-am făcut! Te iubesc! Trebuie să ştii şi tu asta! Nu-mi poți face una ca asta!

Încă o lopată de pământ ajunge în groapă.

— Eve! suspină el. Nu-mi face asta! Eve! *Eve!*

Nate se zbate cu disperare în groapă, încercând să se elibereze. Dar n-are cum s-o facă. L-am legat mult prea strâns. Sunt pe cale să mai arunc nişte pământ peste el, când Jay mă prinde de braț. Mă trage deoparte, ca să nu ne audă soțul meu.

— Eve, spune el. O să-l omori.

Ridic bărbia.

— Ştiu.

Jay se uită spre groapă, unde Nate urlă din toți bojocii chiar dacă nu-l poate auzi nimeni în afară de noi.

— Are dreptate. Faptul că-l ucizi n-o să-ți rezolve problemele.

— Ai fi surprins.

Se încruntă iar.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— N-am fost niciodată mai sigură de ceva, în viața mea.

Jay mă priveşte o clipă şi apoi ridică şi el o lopată. Ne întoarcem amândoi la mormânt. Şi când mai iau nişte pământ să-l arunc în groapă, face şi el la fel.

— Eve! țipă Nate. Pentru numele lui Dumnezeu, Eve, nu poți face asta! Nu poți face asta!

Ba pot şi o s-o fac. Încă două lopeți ajung în groapă.

— O să te duci la închisoare. Ştii asta, da? O să-ți petreci tot restul vieții putrezind în puşcărie, cățea nebună ce eşti!

Încă două lopeți de pământ. Una dintre ele îl loveşte în față şi începe să suspine.

— Te rog, Eve.

Se uită la mine, cu ochiul stâng acoperit de țărână.

— Te rog, nu face asta, Eve. Te implor. Te rog...

Nate mi-a spus cândva că el crede că moartea este ca şi când ai sta pe marginea unui abis sau nişte rahaturi prețioase de genul ăsta. Era îngrozit de moarte mai mult decât de orice pe lume. Nu ştiu dacă să cred sau nu în viața de apoi, însă, dacă aş face-o, sunt sigură că soțul meu îşi va petrece veşnicia arzând în iad.

Când nu ne imploră să ne oprim, ne amenință urlând din rărunchi, până când pământul îi acoperă complet fața. La scurt timp după asta, binecuvântat fie el, devine tăcut. Continuăm să aruncăm pământ în groapă, până se umple. Şi în timp ce fac ultimele retuşuri la mormântul din pădure al soțului meu, îmi recit în minte poezia pe care mi-a scris-o cândva, cu mulți ani în urmă, pe când nu aveam decât cincisprezece ani, iar el era profesorul meu de engleză abia

ieşit din facultate, care îmi jurase că sunt sufletul lui pereche:

Viața aproape că a trecut pe lângă mine
Însă pe urma ea,
Tânără şi plină de viață
Cu mâini blânde
Şi obraji rozalii
M-a înfățişat mie pe mine,
Mi-a tăiat respirația
Cu buzele ei cireşii
Readucându-mă la viață.

EPILOG

ŞASE LUNI MAI TÂRZIU

ADDIE

Când ajung în parcarea de la şcoală, îl văd pe Hudson sprijinit de maşină, vorbind cu nişte colegi de-ai lui din echipa de fotbal, chiar dacă sezonul s-a terminat. Am fost la absolut toate meciurile, iar Hudson a jucat excepțional. O să primească bursă la o facultate foarte bună – se bat toate pentru el.

Când mă vede, Hudson ridică o mână ca să mă salute.

— Addie! strigă, de parcă ar fi posibil să nu-l văd.

Alerg spre el, cu un zâmbet tâmp pe față. În ultima vreme zâmbesc mult mai mult. De când mi-am recăpătat cel mai bun prieten, lumea pare mai luminoasă. Tot nu sunt Domnişoara Popularitate, dar nu-mi pasă. Hudson e singura persoană de care am nevoie.

Iar anul ăsta categoric a fost nebunesc.

După ce Kenzie şi cu mine am vorbit cu detectiva Sprague, ea a trimis un polițist să-l aducă pe Nathaniel la secție, dar omul plecase de acasă. Probabil ştia că a dat de belea şi a decis că-i mai bine să dispară, decât să fie etichetat ca agresor sexual.

Poate că l-ar fi căutat mai mult, doar că a apărut brusc doamna Bennett. A venit cu o poveste, cum că s-a decis să ia autobuzul spre o destinație necunoscută, ca să evadeze pentru câteva zile. A spus că a plătit cu cash şi că habar n-avea că este căutată. Sprague avea declarația mea despre ce i-am făcut împreună cu Nathaniel, dar doamna Bennett a refuzat s-o confirme – de fapt, nici nu era moartă şi-ngropată – aşa că poliția n-a mai avut ce să facă.

Desigur, şi eu, şi doamna Bennett ştim adevărul. Şi amândouă mai ştim că, dacă aş fi pus peste ea pământ în loc de frunze, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

În orice caz, ea nu s-a mai întors să predea la Liceul Caseham. A demisionat când a ieşit la iveală scandalul despre soțul ei şi apoi a plecat din oraş. Pentru restul anului am primit un profesor suplinitor. Mi-am dorit ca acesta să fi fost domnul Tuttle, dar am auzit zvonuri că ar fi găsit post la un alt liceu, aflat la două oraşe distanță. Sunt norocoşi să-l aibă.

Cât despre domnul Bennett, s-a dovedit că eu şi Kenzie nu am fost singurele „suflete-pereche” pe care le-a avut printre eleve. Uneori, când mă gândesc la asta, simt că mi se face rău. Mă simt ca o proastă.

Un lucru pentru care sunt recunoscătoare este că pot vorbi cu Kenzie despre asta. Anul acesta, noi două am devenit foarte apropiate. Am petrecut ore întregi vorbind despre Nathaniel. Mă face să mă simt mai bine faptul că o fată atât de isteață, frumoasă şi populară precum Kenzie Montgomery a putut fi păcălită cum am fost şi eu. Şi ea spune că suportă mai uşor totul fiindcă poate vorbi cu mine.

În plus, urmăm amândouă un program de terapie, în care să putem vorbi despre asta. Ajută foarte mult.

— Ți-a luat ceva, mă tachinează Hudson când ajung la maşină. Ce-ai făcut acolo?

Am întârziat pentru că Lotus şi cu mine punem la punct ultimele detalii pentru revista de poezie, de care ne ocupăm absolut singure de când a dispărut Nathaniel. Dar nu vreau să-i spun asta, fiindcă vreau să aibă o surpriză când vede revista.

— Scuze! Măcar am venit, până la urmă.

Unul dintre colegii lui Hudson începe să râdă.

— Fata ta chiar că te ține sub papuc. De când o aştepți?

Hudson râde şi el şi nu-şi corectează prietenul când mă numeşte „fata lui”. Asta mă face să-mi pun întrebări. Mai ales uneori, dimineața, când ne dăm jos din maşina lui ca să intrăm în şcoală, mă ia de mână. Cel puțin nu iese la întâlnire cu Kenzie. Sunt destul de sigură că la începutul anului se vedea cu cineva, dar nu mai e cazul acum.

— Deci voi plecați? îl întreabă unul dintre băieți pe Hudson, care îmi deschide uşa maşinii.

Nu e nevoie să facă asta, dar e un gest drăguț.

— Îhî, răspunde el. Ne ducem să bem un milkshake înainte să încep eu jobul. Ne vedem mai târziu. Walsh?

— Pe mai târziu, Jay, îi spune celălalt puşti lui Hudson.

Când se urcă la volan alături de mine, îl întreb:

— OK, chiar trebuie să te întreb. De ce-ți zic toți colegii de la fotbal „Jay”?

— Păi ştii şi tu că ne strigăm unii pe alţii pe numele de familie, îmi răspunde el. Dar na, *Jankowski?* E ditamai numele. Aşa că-mi zic mai scurt, „J”. Şi chiar îmi place.

Nu-i nicio problemă, dar pentru mine el va fi mereu Hudson.

— În regulă, spune el, hai să mergem. Schimbul meu la magazinul de pantofi începe la cinci, aşa că nu mai avem decât o oră pentru milkshake-uri.

Hudson chiar munceşte mai mult decât oricine altcineva. În afară de şcoală, lucrează şi la Simon’s Shoes câteva zile pe săptămână şi, de asemenea, are grijă tot timpul şi de frăţiorul lui de un an. Dar chiar şi cu toate astea pe cap, tot îşi face mereu timp şi pentru mine.

Tragem în parcarea de lângă bistroul unde găsim cele mai bune milkshake-uri din oraş. Mă întreb dacă o să împărţim unul şi, dacă o facem, ce o să însemne asta? Îmi place Hudson. Mult de tot. Este oare sufletul meu pereche? Nu ştiu. Cred că e o întrebare stupidă.

Telefonul îi bâzâie imediat după ce parchează şi îl scoate din buzunar. Citeşte un mesaj şi pe buze i se iveşte un zâmbet.

— Ce e? îl întreb.

Îndeasă telefonul la loc în buzunar.

— Nimic. O veche prietenă.

— O iubită?

Zâmbetul se preschimbă într-un surâs de tăntălău; îşi scarpină cicatricea de pe frunte, pe care a căpătat-o pe când eram nişte copii proşti şi ne-am strecurat pe sub gardul casei.

— Ai putea spune şi aşa. Ea... ăăă... tipei chiar îi plăceau pantofii şi venea tot timpul la magazin şi, ăă, da.

Pielea lui palidă se îmbujorează, ceea ce mă face să cred că femeia asta era mult mai mult decât o simplă clientă, dar, din orice motiv, nu vrea să recunoască. Evident, asta

mă face să fiu şi mai curioasă cine anume era. Şi dacă a fost îndrăgostit de ea aşa cum încep eu să mă îndrăgostesc de el.

— În fine, continuă el, ea... ăăă, a avut o perioadă grea şi a fost destul de tulburată, dar acum e mult mai bine. O cunosc de ceva vreme şi pare pentru prima dată fericită, ceea ce mă bucură, înțelegi? Îmi doresc s-o ştiu fericită. O merită.

Categoric e vorba de-o iubită – se vede pe chipul lui. Mă întreb dacă e aceeaşi de la începutul anului, dar mi-e teamă să-l întreb. Oricum, nici nu-i treaba mea. Nu mai este cu ea.

Ieşim amândoi din maşină, iar Hudson mă ia de mână. Îşi împleteşte degetele cu ale mele şi îi zâmbesc când îl văd că-mi zâmbeşte. În timp ce ne îndreptăm împreună spre bistrou, decid că vreau un milkshake de vanilie, cu multă frişcă şi o cireaşă în vârf, fiindcă merit şi eu să-mi fac o bucurie.

MULȚUMIRI

În timp ce scriam *Profesoara,* am întrebat-o pe fiica mea adolescentă: „Crezi că mi-ai putea scrie o poezie pe care cineva de vârsta ta să o considere cu adevărat profundă, dar care, de fapt, să fie dureros de proastă?”

În loc de răspuns, ea s-a aşezat lângă mine, mi-a smuls laptopul din poală şi a spus: „Dă-mi două minute”. Şi am privit-o creând *cea mai măreață poezie proastă pe care am văzut-o eu vreodată.* Am fost de-a dreptul bulversată. „Este absolut perfectă”, i-am spus, înainte de a schimba, evident, o grămadă de lucruri.

Când se apropia momentul publicării romanului *Profesoara,* i-am amintit de poezia pe care mi-a scris-o. I-am

spus cât de mult mi-a plăcut şi că o s-o pomenesc ca autoare în capitolul de Mulţumiri. Iar ea mi-a răspuns: „Îh, nu, *te rog”.*

Hmm. Poate că n-ar fi trebuit să povestesc chestia asta.

În fine, n-o să citească oricum cartea pentru că „mai degrabă ar prefera să moară”. Într-o zi, când va creşte mare şi se va uita peste rândurile acestea, o să se simtă un pic stânjenită şi/sau nostalgică.

Îi mulţumesc, de asemenea, şi Jennei Jankowski (categoric, Hudson nu a fost botezat după ea, dar coincidenţa de nume nu face decât să demonstreze că unele lucruri sunt cu adevărat sortite să se întâmple) pentru feedbackul ei extraordinar şi pentru ajutorul dat la modelarea acestei cărţi în povestea care a devenit, precum şi întregii echipe de la Sourcebooks pentru treaba incredibilă pe care a făcut-o. Îi mulţumesc mamei, care este mereu prima cititoare a cărţilor mele şi care nu înţelege niciodată, dar absolut niciodată, răsturnarea de situaţie de la final. Le mulţumesc lui Pam, Kate şi Emily, cititoarele primei versiuni. Le mulţumesc lui Daniel şi Val pentru că m-au ajutat cu revizuirea şi corectura! Şi un uriaş mulţumesc agentei mele, Christina Hogrebe, precum şi echipei JRA, pentru susţinere!

La final, dar nu în ultimul rând, mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc tuturor cititorilor mei! Sunt cu adevărat nespus de recunoscătoare tuturor cititorilor din lumea întreagă, care m-au susţinut pe parcursul acestei călătorii. Sper ca romanele mele să vă fi adus măcar un strop din bucuria pe care mi-o oferă mie faptul că văd atâţia oameni citindu-le!

DESPRE AUTOARE

Autoare de bestsellere *New York Times,* Amazon Charts, *USA Today, Publishers Weekly* şi *Sunday Times,* Freida Mefadden este medic neurolog specializat în leziuni craniene. Romanul Freidei s-a numărat printre cărțile înscrise în Amazon Editors Best Books of the Year şi autoarea este câştigătoare a competiției Goodreads Choice Award. Romanele ei au fost traduse în mai mult de treizeci de limbi. Freida trăieşte alături de familia ei şi o pisică neagră într-o casă veche de sute de ani, cu trei etaje şi cu privelişte la ocean.

O lecție pe care să o iei cu tine în
să nu ai încredere în nimeni. Ni

Viața lui Eve pare perfectă. Are o casă minu
o împlinește și un soț incredibil de arătos. În fie
se trezește lângă Nate, îl sărută și apoi pleacă
Caseham, unde predau matematică și engleză. T
ar trebui să fie. Sau... nu chiar.

Anul trecut, liceul a fost zguduit de un scan
relaţie interzisă între un profesor și o elevă. Ia
a fost Addie, o tânără cu un trecut întunecat, pe
răsputeri să-l ascundă.

**Addie nu este de încredere. Minte. Mani
și distruge vieți. Toată lumea o știe. Dar nim
cu adevărat.**